

a fost nemaipomenită! M-ai dat gata!” Când cineva aude astfel de cuvinte, îi ridică moralul. Deși s-ar putea să spui: “Mare lucru!” dacă ai încerca să spui mai des cuvinte încurajatoare, ai ajunge la concluzia că aceste cuvinte *sunt un lucru mare*.

Mici formule de politețe ca: “Te rog,” “Mulțumesc,” “Cu plăcere,” și “Scuză-mă” sunt necesare în societate printre necunoscuți, dar foarte des sunt ignorate acasă. Cine este mai vrednic de politețe decât cel care ne iubește cel mai mult? Oare chiar vrem să transmitem mesajul că persoanele străine merită mai mult eforturile noastre? Am văzut familii în care acest mesaj este transmis clar și răspicat prin soție sau copii, și acest lucru ruinează relația.

Când îmi curăț mașina și mă străduiesc să o fac să arate bine, lustruind-o pe dinăuntru și pe dinafară, Sally spune adesea: “Uau! Ia uite cum strălucește!”

Mi-a mai spus asta de multe ori și nu simt nevoia de cuvintele încurajatoare, dar îmi place să o aud spunând asta. Încă îmi mai place să știu că timpul și eforturile mele sunt apreciate. Foarte mulți oameni simt nevoia să fie apreciați. Nu trebuie să vă avântați în laude false și exagerate. Majoritatea oamenilor vor doar ca eforturile lor să fie recunoscute.

Am un prieten pastor care a venit la mine pentru că soția sa nu a spus niciodată, dar niciodată, ceva despre predicile lui, și avea nevoie de feedback. Nu știa că tot ce-și dorea el era ca ea să fie interesată. Când ne curtam, mulți dintre noi ne împărtășeam liber gândurile și sentimentele în timp ce exploram și ne familiarizam cu persoana de lângă noi lăsând-o să ne cunoască așa cum suntem. După ce ne căsătorim, soții și soțiile noastre nu încetează să fie oameni interesați. Încă mai descopăr lucruri noi despre Sally, lucruri pe care nu le știam, întâmplări, talente ascunse, sentimente și griji, și toate acestea după treizeci de ani de căsnicie. Aștept cu nerăbdare următorii treizeci!

Sally este deosebită din multe puncte de vedere. Aș putea scrie o carte despre lucrurile pe care le face și pe care le apreciez, dar lucrul cel mai interesant este felul în care se îngrijește. Întotdeauna se îmbracă frumos. Arată bine și este mereu aranjată. Acest lucru îi ia timp și efort, și asta nu pentru că ar avea o grămadă de lucruri care să-i răpească timpul. O face doar pentru mine, indiferent dacă avem musafiri sau nu, pentru că vrea să-mi demonstreze că sunt la fel de important pentru ea ca și musafirii. Și

eu, la rândul meu, vreau să mă asigur că ea știe cât de mult apreciez efortul ei. O femeie vrea să știe că soțul ei o consideră atrăgătoare, că încă îl mai încântă. Nu spun asta în sensul atracției fizice, ci are nevoie să știe că el încă o place.

Am dezvoltat câteva metode pentru a-i spune lui Sally acest lucru. Când intră în cameră, am un atac de frumusețe. Probabil că vă întrebați *ce* este un atac de frumusețe. Ei bine, când o privesc, imaginea ei îmi încântă privirea și sunt copleșit. Îmi încrucișez brațele pe piept și mă zbat în agonie înainte să mă prăbușesc, și singurul mod prin care Sally mă poate reanima este prin resuscitare gură la gură! Îi place foarte mult joaca asta; am făcut acest lucru chiar și când aveam musafiri. Acest tip de “joacă” păstrează vitalitatea căsniciei noastre. Cuplurile ar trebui să se distreze împreună și este cu atât mai bine dacă vă place să vă exprimați. Emoția curteniei nu ar trebui să se termine la altar, ci ar trebui să continue să crească și să se dezvolte în fiecare an.

Foarte multe femei nu sunt încurajate și lăudate pentru inteligența lor, deși acest lucru este foarte important. Deși gândesc diferit față de dumneavoastră, domnilor, asta nu înseamnă că sunt aiurite, așa cum au tendința unii soți să-și acuze soțiile. Mie îmi plac situațiile în care Sally vine cu ideea cea mai bună sau cu comentariul potrivit și o laud. “Cum de ți-a venit ideea asta? Mie mi-ar fi luat o mie de ani. Ești formidabilă!” Și să știți că aceasta nu este vorbărie goală. Dumnezeu a promis bărbatului un ajutor și Sally este ajutorul, frumosul echilibru din viața mea. Este atât de încântată când spun asta, și așa ar trebui să fie pentru că sunt sincer când îi fac un compliment. Asta ridică o altă problemă: trebuie să fim sinceri atunci când folosim un limbaj pentru că altfel nu vom reuși să oferim ceea ce își dorește partenerul. Poți să exagerezi puțin într-un mod jucăuș, și eu o fac. Flirtează cu soțul sau soția ta, fă-i cu ochiul, aruncă-i o privire pe furiș, țineți-vă de mână pe sub masă sau scrieți-vă bilețele. Chiar și atunci când îi faci cu mâna în mulțime îi arăți multă dragoste. Aceasta spune: “Ești o persoană deosebită și chiar dacă toată lumea îmi stă în cale, eu tot te privesc.” Poți fi galant și prin cuvinte: “Uau! Ce atrăgătoare ești!” Nu neglijați acele nume drăgălașe pe care vi le-ați pus atunci când vă curțați. Ștergeți praful de pe ele dacă nu le-ați mai folosit de mult, pentru că secretele împărtășite întăresc intimitatea.

Când am primit invitația pentru cea de-a douăzeci și cincea reuniune de clasă, Sally s-a uitat la invitație, după care și-a luat privirea de la ea,

m-a privit în ochi și mi-a spus: “Dragă, știi că au fost mai mult de șase sute șazececi în generația noastră, dar nici unul nu se compară cu tine. Îl am pe cel mai bun!” Trebuie să recunosc că acele cuvinte au avut un impact asupra mea! După atâția ani, acele cuvinte chiar au întărit relația noastră.

Lui Sally îi place grădinăritul. Nimic nu-i face mai mare plăcere decât să vizitez alături de ea serele de legume sau grădinile de flori. Le-am văzut în fiecare zi, dar tot mă duc cu ea. Aș putea spune: “Da, e o roșie frumoasă!”, dar nu spun asta. Prefer să spun: “Ia uită-te la roșia aia! Ia uite ce frumos cresc roșiile astea! Fantastic! Nu-mi vine să cred ce mari s-au făcut – sunt mai mari decât o mingie de golf! Incredibil! Ai făcut o treabă nemaipomenită!”

Cuvintele încurajatoare sunt importante, mai ales când acesta este combustibilul dorit. Vă amintiți de Edwin și de Maria? Simțea nevoia să fie recunoscut și se afunda în tot felul de activități și slujbe, neglijând dorința soției sale de a petrece timp cu el; făcea orice, atâta timp cât oamenii recunoșteau și apreciau munca deosebită pe care o făcea. Totuși, chiar dacă dorința de a fi apreciat era satisfăcută de laudele celor din jur, ceea ce-și dorea cu adevărat era să fie lăudat de Maria, un lucru ce părea aproape imposibil. Edwin căuta să-și satisfacă nevoia în altă parte, dar în tot acest timp se simțea nenorocit. Doar atunci când el și Maria au început să ofere combustibilul potrivit, au început să fie cu adevărat fericiți și împliniți. Au încercat prin forțe proprii să aibă o căsnicie fericită, dar și-au dat seama că nu au nici o putere, ca niște jucării fără baterii. Au început să facă pașii necesari pentru o relație împlinită doar după ce s-au supus lui Dumnezeu și eul a fost preluat de Isus.

Atitudinea de recunoștință și încurajare este un principiu fundamental al caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu încurajează. El spune:

“Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” (Ioan 14:18)

“V-am iubit, zice Domnul!” (Maleahi 1:2)

“Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13:5)

“Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului.” (Matei 18:20)

“Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.” (Isaia 41:10)

Chiar și Domnul nostru Isus Hristos avea nevoie de recunoaștere, și Tatăl I-a oferit-o prin aceste cuvinte: “Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.”

Cerul nu este un loc pentru o atitudine dură și plină de importanță, ci mai degrabă sursa unui izvor minunat de dragoste și încurajare care se revarsă prin univers spre binele ființelor nemuritoare. Cuvintele pe care le-a spus Dumnezeu Fiului Său dorește să le spună fiecăruia dintre noi: “Acesta este fiul Meu preaiubit; aceasta este fiica Mea preaiubită în care Îmi voi găsi plăcerea.” Dumnezeu ne încurajează să ne înălțăm tot mai mult, privind mereu spre Cer, cu gândul că succesele de ieri pot fi o piatră de marcaj pentru victoriile răsunătoare de astăzi, și idealul lui Dumnezeu pentru noi depășește cu mult slaba noastră imaginație. El este mereu alături, spunând ca un părinte copilului lui timid: “Poți s-o faci, Jim. Știu că poți. Ia mâna Mea și ai încredere în Mine; îți voi arăta cum.” Cu un astfel de Dumnezeu la cârmă, care ne arată cărarea și ne încurajează, cum putem refuza să oferim ceea ce își doresc alții?

Poate că de mult n-ai mai spus anumite lucruri, încât nici nu mai știi cu ce să începi. Mulți oameni se tem că vor părea proști sau falși atunci când încearcă, pentru prima dată, să spună ceva încurajator – mai ales dacă au fost obișnuiți să folosească cuvinte dure și neîubitoare. Dar chiar și cei mai nepricepuți la vorbe pot scrie un bilet.

Un bilet de încurajare este o binecuvântare pentru cei cărora conversația li se pare o încercare grea. Unii sunt mai pricepuți în exprimarea pe hârtie, dar în conversații nu pot gândi destul de repede. Dar oferiți-le timp pentru a reflecta, și din stiloul lor poate ieși o operă de artă în materie de încurajare. Spre deosebire de textul oral, textul scris poate fi citit în mod repetat și prețuit de destinatar mai mult decât o frază spusă ocazional. Recent am primit acest bilet de la Sally:

*Dragă Jim,
Ești comoara vieții mele, bătaia inimii din fiecare zi și
bucuria fiecărei clipe.
Cu dragoste,
Sally*

Pe cealaltă parte era desenată o inimă pe care scria: “*Tu ești bărbatul meu,*” și a adăugat o față zâmbitoare. Biletul ei a fost echivalentul unui atac de frumusețe.

Numele de alint sunt o expresie a intimității voastre, dar aceste nume pot de asemenea să apropie inimile. Îi spun adesea soției mele că este culoarea care lipsește din curcubeu. Fiul meu a preluat ideea și a început să-i spună prietenei lui că este steaua care lipsește de pe cer. Un astfel de compliment spus pe neașteptate sau de față cu alții, mai ales acompaniat de elementul surpriză, poate fi încântător.

Când am fost cu cortul, am asistat la un astfel de moment. Traversam o vale plină de flori mici, sălbatice, de diferite culori, iar unele erau aproape albe cu o tentă de roz. Observând acest lucru, fiul meu s-a apropiat de prietena lui și i-a spus: “Privește, chiar și florile roșesc în prezența ta.” Apoi, deodată, nu doar florile erau cele care roșeau în acea vale. Cât de adevărate sunt cuvintele Scripturii din Proverbe 18:21: “Moartea și viața sunt în puterea limbii.” În căsnicia mea și a ta, moartea și viața stau într-adevăr în puterea limbii.

Tocmai terminasem de vorbit și am ieșit din biserică într-un părculeț, bucurându-mă de ziua aceea și de oamenii prietenoși pe care am avut privilegiul să-i cunosc. Lângă un lac am văzut un grup de băieți care părea că loveau ceva cu bețele. Aceasta mi-a stârnit interesul și m-am dus să văd despre ce este vorba. Am aflat că o broască țestoasă a ieșit din lac și băieții, ca băieții, au înghiontit-o cu bețe. Broasca s-a ascuns în carapace și în acel moment am rămas uimit de câte “broaște țestoase” am întâlnit în bisericile din întreaga lume. Atâția soți, soții și copii stau ascunși în carapace, se apără de bețele vânturate de cei care pretind a fi cei dragi. Atunci când folosim un limbaj dur și tăios cu soțul sau cu soția este ca și cum l-am înghiontit cu un băț. Fraze ca: “Ești prost”. “Tu nu gândești mai întâi?”. “Nu poți să faci nimic cum trebuie?” Sau gesturi care îi lovesc și îi umilesc, sau amenințări verbale cu ruperea relației care îl rănesc pe partener sunt ca și cum ai arunca apă pe foc.

Putem chinui soții și soțiile cu probleme și încercări. Uneori, când un bărbat vine acasă, soția lui aruncă toate greutatea asupra lui iar acesta este aproape zdrobit chiar înainte de a-și scoate haina. Proverbe 12:23 explică: “Neliniștea din inima omului îl doboară, dar o vorbă bună îl înveselește.” Unii dintre cei dragi tânjesc după o vorbă bună. Pentru unii ar fi lucrul cel mai prețios din lume. Vedeți, dragostea nu înseamnă numai să obții ceea ce vrei, ci mai degrabă să oferi altcuiva ceea ce-și dorește.

Vă amintiți că Alane a povestit despre ce simțea și cum a reacționat când s-a simțit ne iubită? S-a retras în carapace și plângea, și plângea. Nu era imposibil de reparat, dar a trebuit ca Tom să părăsească ideea că era doar vina lui Alane și să învețe să asculte de glasul lui Dumnezeu.

Am vizitat, am consiliat și am stat cu foarte multe cupluri care nu mai înțeleg focul. Mulți dintre ei se consideră a fi buni creștini și poate că nu aruncă apă pe cuptor, dar au lăsat flăcările să moară din neglijență. Dacă vreți să lăsați ca flăcările dragostei să moară în căsnicia voastră, este foarte simplu – nu faceți nimic. Este garantat că funcționează de fiecare dată. Spune-i partenerului: “Nu acum, sunt prea ocupat. Nu vezi că am lucruri importante de făcut?” Se vede pe fețele lor cum flacăra pâlpâie și moare.

Adesea, modalitatea prin care ne adresăm altora este mult mai importantă decât cuvintele în sine. Și acum mi-l aduc aminte pe tata cum stătea în capul mesei și spunând ca din întâmplare mamei: “Berenice, aruncă-mi plăcinta aia.”

“Henry! Gândește-te la copiii tăi și la ce exemplu le dai.”

“Berenice, aruncă-mi plăcinta aia!” spuse el răspicat.

Nu am mai văzut-o niciodată pe mama făcând ceva de acest gen, dar a ridicat platoul cu plăcintă și a țintit impecabil – direct în față. A urmat un moment de tăcere, de așteptare, în care ne-am ținut cu toții respirația, așteptând să vedem dacă puteam să râdem. Tata a rămas înmărmurit în timp ce bucăți de măr și aluat alunecau de pe fața lui pe cămașă. “Ei bine,” spuse el, “plăcintă am vrut, plăcintă am primit.” Apoi a început să râdă, permițând întregii familii să reacționeze la această situație comică.

Dacă te îndoiești de veridicitatea cuvintelor încurajatoare, spune cuvinte de îmbărbătare partenerului timp de o săptămână. Vei fi uimit de efectul pe care-l va avea. Dacă descoperi că aceste cuvinte încurajatoare sunt felul în care persoana dragă vrea să fie iubită, atunci extinde acest experiment pentru tot restul vieții.

O altă modalitate prin care încurajăm sau întărim iubirea noastră este prin daruri. Nu, nu mă refer la darurile oferite de sărbători sau cu ocazii speciale, ci acelea pe care un prieten de-al meu le-a numit daruri “pur și simplu”. Un dar este un semn vizibil care spune: “Astăzi m-am gândit la tine.” În acest cadou este întruchipată dragostea căreia îi pasă destul de mult încât să aleagă ceva deosebit pentru persoana iubită.

Întotdeauna sunt încântat când primesc un cadou, mai ales dacă vine de la soția sau de la copiii mei. Mă cunosc atât de bine încât darurile lor, mai mult decât toate celelalte, demonstrează grija pe care o au atunci când aleg un lucru care să aducă o îmbunătățire în stilul de viață sau bucurie în activitățile de recreere. De exemplu, Sally știa că voiam un anumit cuțit și o trusă de unelte pentru gospodărie. Nu i l-am cerut dar când l-a văzut, mi l-a cumpărat. Îmi citise dorința, chiar dacă rămăsese neexprimată și s-a străduit să-mi facă acest cadou “pur și simplu” pentru că știa că îmi va face plăcere.

Într-o zi Dumnezeu mi-a dat inspirația să-i fac lui Sally un cadou de tip “pur și simplu”. Călătoria până în oraș durează, în cel mai bun caz, trei ore, ca să nu mai punem la socoteală orele petrecute la cumpărături. Cum să-i ofer un cadou? Am decupat poza bluzei pe care o admirase într-un catalog și am pus-o pe birou cu un bilețel: “O poți comanda. Pur și simplu.” I-am oferit acest cadou chiar dacă nu îl aveam în mână.

Cadourile pot fi foarte ieftine. Când Sally și cu mine ne curtam, nu aveam bani de cheltuit. Studenții au foarte rar bani de cheltuit. De fapt, strângeam banii pe care îi aveam pentru ca să ne putem întâlni la sfârșit de săptămână. În loc să cumpărăm cadouri, ofeream felicitări făcute acasă și la picnicuri mâncam hrană pregătită în casă.

Nu cu mult timp în urmă, împreună cu Sally și cu niște prieteni mergeam cu mașina pe un drum lăturalnic de țară, când deodată, aerul s-a umplut de parfumul florilor de câmp. Am oprit brusc mașina, făcându-i pe toți să se întrebe dacă s-a întâmplat ceva. Nu am stat să răspund; am ieșit din mașină și m-am întors cu un buchet pentru Sally: “Flori pentru floarea mea,” am spus, topindu-mă în căldura zâmbetului ei încântător.

Uneori cadoul nu este doar un lucru. Poate fi darul de a face ceva neașteptat. S-ar putea ca un telefon dat de la serviciu să vă ia câteva minute, dar pentru partener acesta poate fi cel mai important eveniment din acea zi! Julie își amintește cu plăcere de momentul în care familia sa i-a făcut un dar neașteptat.

“Fusesem ocupată toată ziua și nu am avut timp să plănuiesc nimic pentru timpul special pe care trebuia să-l petrec cu familia. Tim și copiii au sugerat ca în seara aceea să mergem în parc, nu departe de casa noastră, iar eu am fost mai mult decât dispusă. Ajungând în frumosul parc cu lac liniștit și cu priveliște frumoasă, am început să mă destind. Am fost de

acord când copiii s-au hotărât să meargă de cealaltă parte a parcului și să vadă campingul. Erau foarte multe corturi frumoase. Ba cel care era chiar în fața noastră arăta nemaipomenit. Probabil că și lui Tim i s-a părut interesant pentru că a încetinit mașina ca să se uite la el. “Oamenii aceia au cort ca al nostru,” am spus.

“Da, așa este,” spuse el în timp ce parca mașina, și curând mi-am dat seama că *era* cortul nostru. Copiii și soțul meu făcuseră în secret toate pregătirile pentru aceste zile. Ce surpriză mi-au făcut cu acest sfârșit de săptămână deosebit, dar ceea ce l-a făcut și mai deosebit a fost un sconcs care s-a gândit să ne facă o vizită și a trecut pe lângă noi doar la câțiva centimetri depărtare. Ce ne-am distrat privind cum scormonește în gunoiul nostru căutând mâncare!”

Atunci când un cuplu este îndrăgostit, toți cei din jur își dau seama de acest lucru. De ce? E mai mult decât privirea lor, mai mult decât bucuria pe care o au unul în prezența celuilalt. Este vorba despre atingerea tandre: brațul protector al partenerului, îmbrățișările ce par a fi rupte din rai, săruturile interminabile și mâinile care se prind una de cealaltă ori de câte ori au ocazia, lucruri care marchează această fază a curteniei. Problema este că, treptat, majoritatea lăsăm această fază în spate, dar nu lăsăm și nevoia de a fi atinși.

Un copil căruia îi sunt satisfăcute doar nevoile fizice, dar nu este niciodată ținut în brațe, mângâiat sau dacă nimeni nu se joacă cu el, are un proces de creștere deficitar și este foarte posibil să moară repede. Toate acestea nu pentru că atingerea tandră ar fi o opțiune, ci pentru că este o nevoie absolută pentru orice ființă omenească, indiferent de stadiul de dezvoltare.

Soției mele îi plac atingerea tandre. Ne îmbrățișăm și ne sărutăm des, dar este mai mult decât atât. De mai multe ori am venit pe la spatele ei în timp ce scria la computer și vedeam că este obosită. Energia începea să o lase și arăta ca o plantă din grădină care are nevoie de o gură de apă. Așa că, i-am masat cu blândețe umerii și brațele. În câteva secunde, ca și acele plante care sunt udate, și-a revenit imediat. I-am transmis din energia mea prin atingere și prin asigurarea că o iubesc. Uneori își dă seama că sunt stresat, mai ales dacă ziua a fost plină de întâlniri publice și consiliere. După felul în care îmi întorc capul, își dă seama că mă doare capul sau gâtul. Preia comanda și curând problema este rezolvată de mâinile ei înzestrate.

Atingerile tradiționale sunt foarte importante. Îmbrățișările și săruturile la plecare și la venire unesc inimile și pot fi mult mai mult decât o simplă formalitate. Am urmărit mulți bărbați sărutându-și nevestele de rămas bun, din obligație, după ce mă văd pe mine sărutând-o pe Sally, și credeți-mă, soțiile lor știu că fac lucrul acesta din obligație.

Îmi amintesc foarte bine de o astfel de soție care a încercat din răspuțeri să-i transmită soțului său mesajul că atingerile tandre sunt importante pentru ea; aceasta era metoda prin care ea putea fi cucerită. M-a văzut stând cu Sally și cum ne țineam de mână în timpul rugăciunii, cum îi sărut de fiecare dată mâna înainte să-i dau drumul. Nu pot să merg lângă Sally fără să ne ținem de mână, și când suntem aproape, nu mă pot abține să nu-mi pun brațul în jurul ei. În timpul unei vizite, această soție ne-a urmărit și curând am văzut-o apropiindu-se mai mult de soțul ei, dar știi ce a făcut el? S-a îndepărtat de ea și mai tare. Am privit cum l-a urmărit pe toată canapeaua. Tot nu s-a prins! Îi puteam simți frustrarea. Soțul ei era tipul de om care la plecare zice: “Ne vedem mai târziu”. Poate că uneori îi mai spunea pe același ton și: “Te iubesc”.

M-am simțit atât de rău pentru această sărmană femeie încât l-am invitat pe soțul ei la o plimbare și i-am explicat care este dorința soției lui. A doua zi am stat să văd ce se întâmplă. Și-a pus brațul în jurul ei, îi vorbea frumos, iar ea era leșinată după el. Era atât de fericită și mulțumită de acele gesturi mici, încât aveam impresia că va exploda. Acele gesturi mici înseamnă mult și dacă le neglijezi, nu știi ce pierzi.

Voi adăuga, totuși, un cuvânt de avertizare. Dacă aceste mici atenții au dispărut din neglijență și singura dată când le folosiți este în momentele de intimitate fizică, s-ar putea ca partenerului să nu-i placă la început, pentru că s-a învățat ca aceste activități să fie un preludiviu pentru ceva mai mult. S-ar putea să observe că-i acorzi o atenție deosebită și să interpreteze greșit mesajul. Cu timpul, și prin perseverență, îi vei câștiga inima. Nu dispera.

Am ajuns, în cele din urmă, la partea mea preferată – cea care îmi spune, mai mult decât orice, că sunt iubit. Este vorba despre faptele bune. Atunci când cineva face tot posibilul să mă ajute, îmi spune că mă iubește. Când cineva se îngrijește de mine, îmi ajunge la inimă. Am avut musafiri la masă și după ce au urmărit-o pe Sally, s-au gândit că este o soție chinuită. Nu pentru că aș abuza-o fizic, ci pentru că mereu mă servește. Uneori,

când stăm la masă și arunc o privire spre frigider gândindu-mă ce aș vrea, Sally este deja în picioare gata să-mi ofere orice, chiar înainte să mă ridic sau să spun ceva. Mă servește pentru că mă iubește, nu pentru că o forțează cineva. Îi place să mă servească și îi place dragostea pe care o primește de la mine făcând asta.

Acum, pentru că ea nu preferă să fie cucerită astfel, credeți că Sally nu-și dorește niciodată un serviciu din dragoste? Sigur că-și dorește. Într-o seară, fiul meu și cu mine am fost să scoatem cartofi din grădină. I-am spălat pentru ea și asta nu pentru că noi trebuia să facem acest lucru, ci pentru că știam că are nevoie de ajutor și că va fi încântată. A servi pe alții nu este numai creștinește, dar din foarte multe puncte de vedere, este esența creștinismului. Atunci când ne dăm seama că trebuie să avem o legătură strânsă cu Hristos pentru a ne ajuta soțul, soția sau copiii să-L găsească pe Dumnezeu, ne dăm seama de fapt că lucrul cel mai important pe care-l putem face pentru ei este să menținem o legătură strânsă cu Dumnezeu. Deseori, din iubire pentru alții, s-ar putea să facem pentru ei lucruri pe care nu le-am face pentru noi.

Aceste acțiuni pot fi și lucruri simple, cum ar fi să repara o țevă spartă, să zugrăvești dormitorul în ziua ta liberă, să-i gătești mâncarea preferată sau să îi calci rufe. Nici una din aceste acțiuni de slujire nu este măreață, dar nici nu trebuie să fie pentru a câștiga inima celui care răspunde la ele. Pentru unul ca mine, intenția și dragostea sunt cei mai importanți factori.

Așadar, te-ai regăsit pe tine sau pe partenerul tău în vreunul din cazurile prezentate? Dacă da, știi ce trebuie să faci pentru a le oferi combustibilul de care au nevoie pentru a menține flacăra aprinsă în inima lor. Ești dispus să faci acest lucru? Veți face pașii necesari pentru ca atunci când vă vor vedea cei din jur să creadă că sunteți un cuplu proaspăt căsătorit?

Căsătoria a fost creată de Dumnezeu ca să vă ofere plăcere și împlinire. Căsnicia a fost oferită și lui Adam și Evei înainte ca păcatul să intre în lume, iar Dumnezeu dorește ca și căsnicia voastră să fie la fel de fericită ca și cea din Eden. Te provoc să abordezi activitățile acestei săptămâni ca pe un experiment, explorând cum să-ți satisfaci partenerul și pe tine. Fie ca Dumnezeu să vă trimită multe binecuvântări în timp ce vă luptați să aprindeți flacăra.

ACTIVITĂȚILE SĂPTĂMÂNII 6

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îți ofere o minte clară ca să-ți amintești ce a fost atât de deosebit la relația voastră, încât ai avut certitudinea că ți-ai găsit perechea.

Activitate: Citește “Aprinde flacăra!”.

Meditație: Ați observat ceva cu care erați familiarizați în timpul curteniei și care era foarte important pentru voi, dar care s-a pierdut?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere atât inventivitate în planuri cât și afecțiune pentru partener.

Activitate: Astăzi este ziua în care îți plănuiești activitățile pentru acest sfârșit de săptămână. În fiecare zi să încerci să te concentrezi asupra uneia dintre abordările universale despre care ai citit. S-ar putea să necesite mai multă ingeniozitate, dar în același timp va fi distractiv să vezi reacția soțului sau a soției tale.

Meditație: Ți-a fost greu să te concentrezi asupra lucrurilor care-i plac? Dacă da, de ce?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să fie cu tine la prima încercare. Atât pentru a îndeplini activitățile acestei zile cât și pentru a obține rezultatele dorite, va fi nevoie să privești situația dintr-o altă perspectivă și să încerci să citești răspunsul partenerului, care s-ar putea să fie nonverbal.

Activitate: Ceea ce trebuie să faci astăzi este să spui cuvinte încurajatoare ori de câte ori este posibil. Dacă observi că trece ziua fără să apară de la sine vreo ocazie, înseamnă că nu ești obișnuit să o vezi. Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să creezi o ocazie înainte să se termine ziua.

Meditație: Partenerul a fost mulțumit? Șocat? Sau pur și simplu nu știa ce te-a apucat?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Ia-ți timp să te pregătești emoțional, pentru că partenerul tău s-ar putea să te privească suspicios. Ziua de ieri a fost neașteptată. Dar astăzi va fi a doua rundă de atenții noi sau demult uitate. Ființele omenesti sunt atât de neobișnuite cu atențiile date din dragoste, încât tind să creadă că oricine le folosește încearcă pur și simplu să le manipuleze pentru a-și atinge scopul dorit. Caută să-ți lași eul să moară pentru ca să poți rămâne în Hristos, chiar dacă ești înțeles greșit.

Activitate: Astăzi trebuie să oferi un dar. Oamenii din această lume așteaptă să li se ofere daruri pentru motive tradiționale. Astăzi este o zi “pur și simplu”. Poate fi un simbol ieftin, câțiva trandafiri, sau poate o felicitare făcută în casă. Ceea ce contează mai mult decât banii este mesajul – pur și simplu “Te iubesc! Pentru mine ești o persoană deosebită. Încă mă mai atragi.” Acest gen de cadouri sunt mult mai pline de semnificație decât acele cadouri date de sărbători sau la aniversări. Cu toate acestea, dacă partenerul răspunde acestor atenții, nu neglija ocaziile tradiționale în care poți oferi cadouri. Un dar este, în multe privințe, un compliment. Un bărbat care-și desface pachetul cu prânzul pregătit de soție și găsește un bilet de dragoste nu se poate abține să nu zâmbească. În timp ce colegii de la serviciu te tachinează în legătură cu florile de pe birou sau sanvișurile în formă de inimă, orice comentariu gelos întărește valoarea darului.

Meditație: Cum a fost astăzi? De ce? La care dintre cele două abordări universale a răspuns cel mai bine?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere înțelepciunea să alegi activitatea potrivită pentru a fi pe plac persoanei iubite. Roagă-L să te facă un slujitor săritor cum a fost Isus. S-ar putea să te simți descurajat dacă nu răspunde de la prima încercare. Nu dispera. Și lui Isus I-a luat ceva timp pentru a ajunge la inima ucenicilor.

Activitate: Astăzi mergem mai departe la activități de slujire. Dacă partenerul tău preferă această modalitate de a i se îndeplini nevoile, îi va plăcea aproape orice faci pentru el sau ea, de la spălatul rufelor la spălatul mașinii. Dar încearcă să alegi ceva care trebuie făcut urgent. Amintește-ți că nu orice efort de a servi este un ajutor adevărat. Dacă cineva are tendința

să fie ordonat, poate face curat pe birou, ca un gest din dragoste, dar să arunce documente importante.

Meditație: Ei bine, cum a fost? Ai găsit abordarea specială a partenerului tău? Poate că mai ai puțin.

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Atunci când Îl vei căuta pe Dumnezeu, gândește-te cum era pentru Adam și Eva să meargă cu El prin grădina Eden. Îl țineau de mână, Îl îmbrățișau când Îl vedeau, Îl sărutau de rămas bun? Momentan aceste întrebări nu au răspuns, dar reflectă atitudinea noastră față de aceste aspecte ale afecțiunii fizice.

Activitate: S-ar putea ca activitatea de astăzi să fie dură pentru că foarte multe cupluri au lăsat ca intimitatea fizică să fie singura formă de atingere tandră pe care o pot oferi. Ființele omenești au nevoie de atingere fizică pentru a putea fi fericite și pentru a prospera pe toate planurile – fizic, mintal sau spiritual. Suntem ființe sociabile – și chiar și animalele din sălbăcie folosesc atingerea tandră. Se curăță unele pe altele, se scarpină în locuri unde nu pot ajunge singure, dar ceea ce este și mai important este că folosesc atingerea tandră pentru a-și manifesta grija protectoare. Caută să descoperi o anumită atingere care să-i întărească partenerului tău respectul de sine, nu să se simtă sufocat. Poate că o alegere bună și inofensivă ar fi un masaj.

Meditație: Ai încercat patru sau cinci abordări universale. În timp ce ai încercat să-i faci pe plac partenerului ai descoperit-o pe cea care îți place ție cel mai mult? Dar pe cea a partenerului tău? Dacă nu, s-ar putea s-o descoperi săptămâna viitoare pentru că vom discuta despre ultima abordare universală.

Sâmbătă:

Meditație: Dacă ai găsit activitatea preferată a partenerului tău, petrece ceva timp gândindu-te la cum poți să continui să-i satisfaci nevoile.

De vorbă

“Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul.” (Isaia 1:18)

ȚINTA CAPITOLULUI

A comunica într-un mod nou și diferit poate fi o provocare, dar putem învăța să renunțăm la dispute și să începem experiența de a judeca împreună.

“Tată, știi că trebuia să termin de făcut ceva din lemn pentru proiectul de la școală,” m-a anunțat Andrew pe un ton retoric, aruncându-mi o privire îngrijorată. Sigur că știam de cerințe, eu eram cel care a venit cu ideea de a introduce această cerință în programa școlară. Ceea ce mă îngrijora era privirea lui neliniștită. Privirea aceea trăda o luptă care se dădea într-o minte de 12 ani, și următoarele cuvinte au stabilit problema.

“Nu vreau să mai fac vreo colivie sau vreo altă lucrare pentru copii. Vreau să fac ceva mare și greu de realizat.”

Deodată îmi apăru o amintire prăfuită din adâncul minții, o imagine clară cu veranda bunicului meu. Parcă-i vedeam pe cei mari stând în șezlonguri în răcoarea serii. Cei mici se jucau cu jucării pe podeaua de lemn a verandei. De obicei îmi aduceam camionul de jucărie și mă jucam la picioarele bunicii ascultând conversația veselă a mătușelor și a unchilor, acompaniat de clinchetul continuu al andrelor bunicii și de scârțâitul leagănului. Imaginea era atât de caldă și plină de siguranță. I-am spus lui Andrew: “De ce nu faci un leagăn ca cel de pe prispa străbunicii?”

Dacă i-ai fi văzut fața! Grija a dispărut și a exclamat: “Serios tată?”

“Sigur că da, dă-i bătaie! Cred că avem și lemnul necesar. Când termini îl punem între cei doi pomi,” l-am încurajat, arătând locul unde m-am

gândit eu să-l punem. Nici nu am terminat de spus că a și fugit să-și pună planurile în aplicare.

Andrew s-a dedicat acestui proiect, dar nu era ușor. A trebuit să-și folosească inventivitatea pentru a rezolva câteva probleme, iar câteva idei au fost chiar ingenioase. În scurt timp a construit un leagăn care era atât atractiv cât și confortabil. Când a terminat, am cumpărat niște lanțuri și era extrem de mulțumit când și-a văzut leagănul între cei doi pomi, o demonstrație a tenacității și talentului său în devenire.

Acum că era terminat, ce puteam face cu el? Și încă o dată memoria mi-a venit în ajutor. Familia mea era una tradiționalistă în care mama stătea acasă, iar tata lucra. Ceea ce spărgea tiparul tradiționalismului era că, spre deosebire de colegii săi de lucru care în drum spre casă se mai opreau pe la bar, tata se întorcea acasă fără nici o întârziere. Obișnuiam să mă întreb de ce este el mai deosebit, dar nu am reușit niciodată să meditez asupra acestui fapt. M-am gândit că poate este unul din acele mistere ale oamenilor mari. Tata era atât de punctual încât îți puteai fixa ceasul după sosirea lui. Venea de la serviciu la patru și jumătate și mama mereu îl aștepta în ușă cu un fel de băutură pregătită pentru el. Când era vreme frumoasă stăteau de vorbă vreo oră pe verandă până când era timpul să luăm cina, când se aduna toată familia. Acest mister a fost dezlegat de mama câțiva ani mai târziu, când s-a gândit că eram destul de mare să învăț ceva important.

“Știi de ce tatăl tău vine direct acasă și nu se oprește să bea pe la baruri cum fac colegii lui?”

“Nu știu,” am răspuns, dându-mi seama că mama avea de gând să-mi împărtășească un secret.

“Jimmy, este aici pentru că are mereu la ce să se întoarcă acasă.”

Nu am uitat niciodată acea replică înțeleaptă. Când ne-am mutat în munți, am simțit că Sally are nevoie să-i acord mai mult timp pentru a sta de vorbă, dar din moment ce eu nu lucram în afara casei, viața tradițională a părinților mei nu prea se potrivea cu stilul nostru de viață. Ne-am decis să punem deoparte o jumătate de oră pe seară, pentru a vorbi despre tot ce aveam pe inimă. Lăsăm treaba la o parte, indiferent cât de importantă era, și ne duceam să stăm în leagăn și să ne relaxăm împreună. În scurt timp abia așteptam acest moment al zilei și astfel s-a născut “timpul pentru legănat”.

Dacă nu rămâi cu nimic altceva din această carte în afară de subiectul acestui capitol, viața și căsnicia ta vor fi îmbunătățite în mod remarcabil. Unii dintre voi poate că ați descoperit că nici una din abordările prezentate în capitolul anterior nu este satisfăcătoare. Asta pentru că mulți dintre noi vor *timp*, mai mult decât orice. Timp petrecut împreună. Dacă ai descoperit că una dintre celelalte abordări este preferata ta, nu înseamnă că aceasta trebuie ignorată. Indiferent de lucrul pe care inima ta îl dorește sau la care răspunde, nici o relație nu poate rezista pentru mult timp fără a investi timp.

Vreau să vă avertizez! Înainte de a stabili când vrei să ai acest “timp de legănat”, trebuie să-ți spun că foarte mulți dintre noi nu știm cum să comunicăm în mod eficient unul cu altul. Nimic nu distruge dorința de a petrece timp împreună ca experiența de a fi petrecut un moment stresant și neplăcut în locul unuia care să ne lege viețile cu legături de milă și înțelegere.

Să vă povestesc despre Marvin și Sue. La o lună după ce vorbisem în biserică, Sue m-a sunat într-o după amiază și era neliniștită: “Am auzit în predică de acest timp de legănat și ne-a plăcut ideea. Am început să avem și noi timpul nostru pentru legănat, dar după două sau trei săptămâni soțul meu nu a mai vrut. Vrei să-l suni să vorbești cu el?”

“Nu, Sue. Nu pot. Dacă este dispus să vorbească despre asta, spune-i să mă sune. Eu sunt dispus să discut cu el, dar nu o voi face fără permisiunea lui.”

Câteva seri mai târziu am primit un telefon de la Marvin: “Jim, m-am săturat de acest timp pentru legănat! De fiecare dată când vin acasă și încercăm să stăm de vorbă, dezgroapă ceva din trecut și îmi pune ștreangul de gât cât ai clipi. M-am săturat! Așa că stau la serviciu până mai târziu și nu mă deranjez să ajung devreme acasă.”

“Marvin, ai tot dreptul să te simți astfel și nu ești singurul. Este o capcană în care cad foarte mulți. Atunci când cuplurile nu au mai comunicat de mult, unul sau ambii parteneri au o listă lungă cu lucrurile care au fost neglijate atunci când între ei nu exista comunicare. În foarte multe privințe, căsnicia este ca o chiuvetă care s-a înfundat și trebuie desfundată pentru a funcționa bine, dar tot gunoiul care s-a strâns acolo poate fi foarte neplăcut și cu cât a stat mai mult cu atât nu vrem să ne ocupăm de el. De aceea timpul de legănat, ca și oricare altă activitate în familie, trebuie petrecut

sub îndrumarea Duhului Sfânt. Soția ta acumulasese multe și când a văzut că ești dispus să stai de vorbă, a fost atât de încântată încât a început să se descarce. Ca și tine, ea nu este învățată să-L întrebe pe Dumnezeu ce ar trebui să spună. A încercat să se descurce cum a putut mai bine și a stricat lucrurile, așa cum facem noi oamenii când încercăm să ne rezolvăm singuri problemele.”

Marvin nu a spus nimic timp de un minut, după care a recunoscut treptat: “Cred că ai dreptate, dar cum rămâne cu timpul de legănat? Nu mă deranjează să stăm de vorbă, dar nu-mi place cum se desfășoară conversația.”

“Marvin, timpul de legănat este ca oricare alt moment în care poți sta de vorbă. Biblia spune că este o vreme pentru vorbit și o vreme pentru tăcere. Amândoi trebuie să învățați când trebuie să tăceți și când să vorbiți. Voi ați făcut primul pas spre comunicare eficientă – ați pus timp deoparte pentru a sta de vorbă – și asta este foarte bine. Acum vine partea mai grea, și anume de a transforma acest moment al zilei într-o perioadă de creștere și de bucurie alături de partenerul de viață. Asta nu înseamnă că nu veți discuta niciodată probleme grele, dar veți aborda aceste probleme dificile la timpul hotărât de Dumnezeu și vă veți strădui împreună să găsiți o soluție, în loc să dați vina unul pe altul.”

“Uau, ce bine că-mi spui asta! Deja începusem să o consider pe Sue că este judecătorul, juriul și călăul.”

“Te înțeleg, Marvin. Și eu cu Sally ne-am confruntat cu aceeași situație. Dă-mi voie să mai vorbesc cu Sue și vom vedea dacă reușim să vă aducem pe drumul cel bun folosind ceva care ar putea cu adevărat să vă transforme relația.”

Sue a revenit la telefon și am reluat ce îi spusese și lui Marvin, după care am continuat: “Orice relație pe care o avem, fie în căsnicie, fie în prietenie sau de afaceri, reflectă abilitatea noastră de a comunica eficient. Avem tendința ca obiceiurile de comunicare create acasă să le aplicăm și în celelalte relații. Timp de ani de zile voi doi ați înăbușit durerea și ați încercat să ignorați conflictele dintre voi, și pun pariu că faceți la fel când cineva vă rănește sau când aveți o confruntare cu cineva de la serviciu sau de la biserică. E timpul să transformați acest obicei prost într-unul de comunicare eficientă. Primul pas este să reluați obiceiul de a avea un timp de legănat. Dar n-o să faceți cum ați făcut până acum, nu-i așa?”

“Nu,” au răspuns ei.

“Bine, înseamnă că deja ați făcut primul pas. Folosiți acest timp nu doar pentru a clarifica anumite probleme, ci și pentru a vă admira unul pe altul, pentru a sta pur și simplu de vorbă, a planifica o vacanță, a visa așa cum obișnuiți să o faceți pe vremea curteniei; atunci când veți ajunge la o problemă mai dificilă, luați-o ușor, ca și cum ați curăța o ceapă. Îndepărtați câte un strat, pe rând, în loc să încercați să scăpați de toate odată. Fiecare strat aduce cu el lacrimi, dar veți descoperi că, cu fiecare strat îndepărtat, vă veți apropia și mai mult de problema de bază.”

“Am încercat,” se plânse Sue, și asta l-a supărat și l-a enervat pe Marvin.”

“Păi, dacă unul dintre voi dă de o problemă mai dureroasă și devine din ce în ce mai nervos încercând să-l forțeze pe celălalt să vadă lucrurile din punctul său de vedere, e timpul să lăsați discuția pentru altă dată. Niciodată nu dați frâu liber sentimentelor! În schimb, încercați să-ți faci partenerul să se simtă bine și să se bucure de aceste momente. Chiar și atunci când trebuie să discutați niște probleme mai delicate, asigurați-vă unul pe altul că preferați să faceți acest lucru împreună și cu nimeni altcineva.”

“Te înțeleg, Jim. Dar este extrem de greu să faci acest lucru în mijlocul acțiunii,” a recunoscut Marvin.

“Ai dreptate, Marvin. Nu te poți descurca de unul singur și asta ne aduce la un al doilea principiu al comunicării eficiente, care este un lucru obligatoriu, mai ales când ai de-a face cu o zonă de conflict. Comunicați cu Dumnezeu înainte de a începe să comunicați unul cu altul. 90% din problemele care apar între soț și soție se datorează faptului că nu ne filtrăm cuvintele prin Dumnezeu înainte de a le pronunța. În acele momente suntem conduși de sentimente, pasiuni, emoții sau de impuls, și după cum ați descoperit și voi, chiar acest lucru distruge timpul de legănat și toate posibilitățile de comunicare pe care le aduce. Trebuie să învățăm, după cum spune în Iacov 1:19: “Orice om să fie grabnic la ascultare și încet la vorbire.” Regula de aur de a face altora ce vrem să ne facă nouă alții este obligatorie, mai ales cu acel cu care ne-am căsătorit.

Filtrarea nu se reduce doar la cuvinte. Putem comunica volume întregi prin atitudine sau prin limbajul corpului. Trebuie să ne asigurăm că atunci când comunicăm cu alții suntem supuși lui Dumnezeu, cu firea stăpânită,

iar scopul nostru este să căutăm să facem voia Domnului, indiferent cât de mult ne deranjează. După cum scrie în 1Samuel 12:7: “Acum, înfățișați-vă, ca să vă judec înaintea lui Dumnezeu.” Aici este cheia rezolvării eficiente a unui conflict. Rațiunea trebuie să domnească și ambele părți trebuie să-și controleze firea și purtarea, ca și cum ar fi în prezența lui Dumnezeu pentru că deși este nevăzut, El este mereu alături de noi.”

“Jim, pare o idee măreață, dar mai sunt și alte cupluri care fac asta?” m-a întrebat Marvin.

“Da,” a fost de acord Sue, “eu nu cunosc un astfel de cuplu.”

“Da, sunt câțiva,” i-am asigurat, “dar ai dreptate, nu sunt prea mulți. Din fericire cei din jurul nostru nu sunt un exemplu demn de urmat, dar nici nu ne dorim genul de căsnicie pe care o au ei. Idealul spre care tindem este să fim ca Hristos în conversații. “Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl care locuiește în Mine,” spune Ioan 14:10. Toți ne putem aminti de situații în care cuvintele noastre au creat probleme în relația cu cineva drag. Uneori și Hristos a trebuit să spună anumite cuvinte mai dure pentru a îndrepta pe cineva sau pentru a îndrepta o situație, dar am descoperit că aceste momente sunt cele mai grele, pentru că firea preia controlul. Și deseori Dumnezeu îmi cere să mă confrunt cu o situație dificilă exact în momentul în care mă simt cel mai nepregătit să fac față provocării acestui conflict. Nu ne putem încrede în sentimentele noastre și avem nevoie de îndrumarea unui Dumnezeu atotștiutor care știe întotdeauna când este timpul cel mai potrivit și care nu dorește nimic altceva decât să fim fericiți.”

“Jim, am încercat să vorbesc cu Marvin adoptând o atitudine potrivită, dar niciodată nu reușesc să-mi termin gândul sau argumentul că mereu mă întrerupe. Mă enervez și toate intențiile bune se spulberă.”

“Nu ești singura, Sue. Aceasta este cea de-a treia regulă pentru a avea o comunicare eficientă. Fiecare are nevoie de timp pentru a-și exprima grijile fără a fi întrerupt. Oricine poate sta liniștit să asculte pe cineva cum vorbește, dar este mult mai greu să stai liniștit și în același timp să dai dovadă că ești receptiv la ceea ce spune. De foarte multe ori am întrerupt-o pe Sally sau pur și simplu i-am tăiat vorba fără nici un cuvânt. Nu era nevoie să spun ceva când limbajul trupului îi spunea destul de clar ce simțeam. Fiind neliniștit și agitat, îi transmiteam mesajul că nu am răbdare

ca ea să termine ce are de spus. În alte ocazii m-au trădat ochii. Sigur că tăcea din moment ce nu putea vedea nici un semn de simpatie din partea mea, ba chiar vedea cum îmi pregătesc riposta. Să vă povestesc ceva.

Într-o zi Sally s-a întors din oraș foarte fericită pentru că le cumpărase băieților trei perechi de blugi cu numai 21 de dolari bucata. În familia noastră Sally este cheltuitoarea. Ea este mereu mult mai disponibilă să se desprindă de un dolar decât mine. Motivul pentru care era atât de încântată era că acești blugi erau la reducere de la prețul de 26 de dolari și de aceea i s-a părut că a făcut o afacere. Cu toate acestea, eu nu am fost chiar atât de îngăduitor în judecată. Nici măcar nu i-am dat ocazia să explice tot. M-am gândit: *Iarăși începe. Știe că puteam comanda din catalogul de oferte blugi la fel de buni cu numai 15 dolari. Ce risipă!* Am făcut un calcul mintal și mi-am dat seama că a pierdut 18 dolari la toată afacerea, echivalentul unei perechi de blugi. Sally încerca să-și termine prezentarea, dar am oprit-o și i-am spus hotărât: “Poți să-mi spui ce vrei. Dar nu a fost o afacere bună. Îi vei duce înapoi.”

“Dar...”

“Las-o baltă Sally. Nimic din ce îmi vei spune n-o să-mi schimbe părerea, așa că nu-ți mai pierde timpul.” Aveam dreptate, nu? Am observat că este amețită și frustrată, dar pur și simplu nu mi-a păsat. Știam că a făcut o afacere dezavantajoasă și nu mă interesa care a fost impulsul prostesc care a îndemnat-o să cumpere blugii. Contrar opiniei mele, nu cumpărăturile soției mele constituiau problema, ci faptul că Jim *NU* asculta. Nu o lăsam să-și spună părerea. Am întrerupt-o luând o decizie înainte ca ea să-și termine pledoaria, și odată ce eu am făcut aceasta, nu am mai văzut nici un motiv pentru care să o mai ascult.

A doua zi de dimineață, în momentele mele de liniște, Dumnezeu mi-a reamintit de această situație. Deși părerea mea nu se schimbase în legătură cu achiziția, mi-am dat seama că nu i-am dat timp destul lui Sally să-și exprime motivul. Acum mă simțeam rău pentru că știam că nu am tratat-o cu respectul cuvenit. În acea dimineață m-am dus la ea și i-am mărturisit că îmi pare rău că nu am lăsat-o să spună ce avea de spus. Aceasta a fost mereu o încercare pentru că, spre deosebire de mine, Sally nu spune lucrurile într-o manieră directă. Mă lupt pentru că trebuie să-i ofer posibilitatea să-și exprime părerea în felul ei. Tendința mea este să spun: “Hai, treci odată la subiect!”

Văzând că în sfârșit sunt interesat de ce avea de spus, Sally a explicat: “Știu că îi puteam achiziționa la un preț mult mai mic din catalog, dar aveam nevoie de acești blugi pentru călătoria de o lună pe care o vom face în doar câteva zile. Nu am fi putut obține comanda la timp decât dacă plăteam taxe speciale de transport, și dacă făceam așa ne-ar fi costat mai mult decât cei cumpărați de la magazin.

“De ce nu mi-ai spus?” am întrebat. Adică, sunt un om rezonabil. I-am dat dreptate când mi-a explicat. De ce nu mi-a spus asta cu o zi înainte?

Sally mă privea pur și simplu cu un zâmbet înțelegător pe față, de parcă ar fi vrut să spună: “Pentru că nu m-ai lăsat.”

Acum, Sue și Marvin, chiar dacă aceasta nu a fost o conversație “de leagăn”, se aplică aceleași principii. În Isaia 41:1 Dumnezeu spune: “Să ne apropiem și să ne judecăm împreună.” Dacă Dumnezeu universului care, spre deosebire de Jim Hohnberger care mai face câte o greșeală, invită ființele căzute să se apropie și să vorbească cu El, Dumnezeu are o încredere mare în puterea principiilor comunicării. Parcă ar spune: “Lăsați-i să vorbească și nu-i întrerupeți chiar dacă nu o fac în modul cel mai politic.”

“Jim, nu-mi vine să cred că i-ai făcut asta lui Sally! Nu știi de câte ori mi-a făcut și mie Marvin asta. Chiar înțelegi prin ce am trecut, nu-i așa?”

“Din păcate înțeleg, Sue, dar nu este numai atât. Fiul meu a fost un vorbăreț încă de la primele scâncete. Când a învățat câteva cuvinte, se rostogoleau la gura lui într-un tumult de bâiguiri copilărești. Era atât de tentant să-l ignor sau să-i spun să tacă. În fond, nu aveam timp pentru asemenea prostii. Nu-i de mirare că la adolescență copiii noștri nu mai sunt dispuși să vorbească cu noi. Dacă încă de la o vârstă fragedă sunt învățați cu lipsa de comunicare, aceasta devine obișnuință. Dacă ați blocat căile de comunicare în familie sau în căsnicie, va fi nevoie de mai mult efort din partea ta pentru a restabili relația, așa cum a trebuit să fac eu cu Sally când m-am dus să-i cer iertare pentru că nu am ascultat-o.

Celălalt lucru care trebuie amintit în această categorie este nevoia de a înțelege ceea ce se spune cu adevărat, în loc să ascuți doar cuvintele folosite. Unii oameni nu se exprimă la fel de clar ca alții, dar noi trebuie să le acordăm libertatea de a fi ei înșiși, ascultând intenția conversației lor fără să ne agățăm de anumite cuvinte. Facem acest lucru în conversațiile

zilnice fără ca nici măcar să ne dăm seama. Dacă cineva îmi spune: “Copiii mei și-au luat zborul,” eu nu înțeleg prin asta că au început să prindă aripi și să zboare, ci că și-au părăsit căminul. În același mod, dacă spui: “Fug până la farmacie,” nu mă voi aștepta să-ți pui adidașii cei mai buni și să începi să alergi. Dacă putem face asta cu lucrurile de zi cu zi, cu siguranță putem da dovadă de înțelegere față de ceilalți în timpul conversației. Motivul pentru care de obicei nu ne dăm unul altuia libertatea este pentru că ne poticnim în ceea ce spune celălalt și, în loc să acceptăm ceea ce ne spune, trecem în defensivă după care atacăm *cuvintele* celui care a îndrăznit să ne jignească.

În Împărăția lui Dumnezeu nu este loc pentru așa ceva. Invitația Sa este: “Apărați-vă pricina, - zice Domnul - arătați-vă dovezile cele mai tari” (Isaia 41:21). Dacă Dumnezeu este dispus să asculte, înseamnă că și noi trebuie să-i ascultăm pe cei din jur – nu doar cuvintele, ci și semnificația.

Cel de-al patrulea principiu pentru comunicarea eficientă este orientat spre rezolvarea problemelor.”

“Ce vrei să spui?” a întrebat Marvin. Nu este acesta motivul pentru care discutăm problemele?”

“Ai dreptate, dar ați găsit vreo rezolvare în urma discuțiilor voastre?”

“Nu, doar o grămadă de resentimente și învinuiri.”

“Nu sunteți singurii. Majoritatea cuplurilor se luptă să găsească o rezolvare fără să se concentreze asupra rezolvării ei, după care sunt uimiți că încercările lor dau greș și sunt supărați și furioși. Am descoperit acest lucru atunci când am început să consilies cupluri. O întrebam pe soție care este problema și ea expunea ore în șir o listă întreagă cu inconveniente, întreruptă sporadic de obiecțiile soțului. Apoi rolurile se inversau. Vorbele aruncate ricoșau înapoi și încolo ca la un meci de ping-pong. Între timp, nimeni nu se apropia de soluționarea problemei.”

“Sună destul de familiar,” a recunoscut Sue cu un râs jalnic.

“Sue, noi a trebuit să învățăm aceeași lecție în căsnicia și în familia noastră. Ne-am decis să schimbăm modul în care rezolvăm conflictele în familia noastră, și a funcționat atât de bine încât am început să-l recomandăm și familiilor pe care le consiliăm. După ce am văzut rezultatele nu ne-am mai întors niciodată la vechiul obicei.”

“Nu ne mai ține în suspans, Jim. Ce e?” a întrebat Marvin.

“Este foarte simplu. Ne oprim cinci minute asupra problemei și tot restul timpului căutăm o soluție. De fapt, nu este nevoie de mai mult de câteva minute pentru a prezenta problema din toate unghiurile, după care aplicăm regula familiei care susține că nimeni nu are voie să vorbească decât dacă prezintă o soluție. Dacă știți că și voi aveți probleme în privința aceasta, permiteți-mi să vă povestesc despre un cuplu care a venit la unul din seminariile pe care le-am ținut în Vest.

Gerald și Linda au venit în căutare de ajutor pentru căsnicia lor. Linda avea de gând să intenteze divorț pentru că nu-și mai putea suporta soțul. “M-am săturat de duritatea lui, de negativismul lui și de plângeri. M-am săturat de toate acestea și m-am săturat de el,” mi-a explicat.

L-am privit și l-am întrebat dacă este adevărat și când a început să vorbească, toate cuvintele lui erau atât de negative încât parcă erau amare. Atitudinea lui era atât de disprețuitoare, încât mi-am dat seama că la mijloc era o problemă gravă. Linda chiar nu exagerase, așa cum au tendința să o facă majoritatea partenerilor atunci când au de discutat o problemă. “Mereu e așa... negativ?” am întrebat.

“Da.”

“Gerald”, am început eu, cât am putut de blând, “obiceiul tău de a fi negativ pune în pericol această căsnicie. Dacă vrei ca aceasta să mai aibă ceva speranțe, trebuie să renunți la acest obicei. Pe tot parcursul conversației, de fapt pe tot parcursul taberei, nu ai voie să mai spui nici un cuvânt dacă nu este un compliment, cuvinte afirmative, sau o soluție pozitivă la problemele cu care tu și Linda vă confrunțați. Acum, Gerald, nu sunt sigur, dar presupun că motivul pentru care ești atât de negativ față de oamenii cu care trăiești este pentru că Linda te întâmpină cu toate problemele ei. Copiii își varsă problemele lor iar la acestea se adaugă și cele pe care le-ai avut toată ziua la serviciu. Probabil că te-ai săturat de atâtea probleme.”

I-am studiat expresia feței și tot nu a spus nimic, dar arăta de parcă ar fi cărat pe umeri o greutate imensă. “Dacă îți vei învăța familia să expună problema pur și simplu, timpul petrecut pentru a o rezolva se va reduce, iar căminul tău va fi mult mai plăcut. Orientarea spre soluționarea problemelor rezolvă o grămadă de certuri și de conflicte în cămin. O vei face?” Gerald a dat din cap fără prea mare entuziasm. Au plecat la scurt timp după aceea pentru că din moment de Gerald a început să pună în aplicare lucrurile pe care i le spusese, conversația a încetat.

A doua zi m-am întâlnit din întâmplare cu Linda. Am întrebat-o: “Cum merge?”
“De ieri n-a mai scos nici un cuvânt.”

“Jim, acest lucru l-ar face pe Marvin un înger!” a exclamat Sue. “Atunci când îți faci o idee despre încercările prin care trec alții, te face să îți numeri binecuvântările. Ce s-a întâmplat cu ei?”

“Ei bine, Sue, soția lui Gerald l-a părăsit 30 de zile mai târziu. Mă durea inima pentru el pentru că știam că are niște calități minunate, dar obiceiul său de a privi lucrurile în mod negativ era atât de înrădăcinat încât era nevoie de mult efort și rugăciune din partea lui pentru a-l depăși, iar el nu a fost dispus să facă o astfel de investiție. I-am împărtășit lui Gerald că a fi orientat spre rezolvarea problemelor înseamnă ca uneori să ieși din zona de confort și poate uneori să alegi să faci un compromis cu lucrurile care nu sunt neapărat bune sau rele, ci doar preferința noastră. Fiecare vrea să facă doar ce-i place, dar să crezi că întotdeauna poți face asta este nerealist și extrem de egoist.

Sally și cu mine ne-am confruntat de-a lungul anilor cu problema lucrurilor pe care ea dorea să le cumpere, iar eu consideram că nu avem nevoie de ele! Într-o zi Sally mi-a spus că are nevoie de timp de legănat pentru acest subiect. Fiecare dintre noi a venit înarmat până în dinți cu argumente și ne-am prezentat cazurile. Ne puteam certa ani de zile pe acest subiect pentru că fiecare aveam opiniile noastre la care țineam și nu era vorba despre o alegere între bine și rău. Pur și simplu aveam opinii diferite care ne-au condus la concluzii diferite.

Am prezentat problema timp de câteva minute după care am aplicat regula pe care v-am prezentat-o mai înainte. Nu ne-am permis să vorbim până când nu aveam o soluție pentru această problemă. În cele din urmă i-am spus lui Sally: “Și tu ai dreptul să decizi cum trebuie cheltuiți banii. În fond sunt și ai mei și ai tăi. Ce-ar fi să punem deoparte o anumită sumă lunară pentru ca tu să poți achiziționa orice îți dorești? Dacă te întreb ceva și tu îmi spui că a fost cumpărat din acea sumă, atunci nu voi mai spune nimic.”

“Serios?” a spus Sally entuziasmată.

“Sigur. Voi fi pisicuța ta.”

“Uraaa. Astfel voi putea să-mi cumpăr un cântar de baie.” Vedeți, Sally își dorea de mult un cântar de baie nou, dar în felul meu, tipic bărbătesc, nu consideram că cel vechi are vreo problemă. Acum își putea

cumpăra lucrurile pe care și le dorea fără să-mi dea socoteală, ceea ce este, ei bine, aproape imposibil. Dacă veți aplica acest principiu, veți avea un cămin mult mai fericit.”

“Jim, această soluție chiar nu te-a costat prea mult și a făcut-o pe Sally foarte fericită. Poate că voi încerca această metodă pentru câteva neînțelegeri pe care le-am avut cu Sue. Lucrurile nu se pot înrăutăți mai tare,” a spus Marvin.

“Știi, Marvin, unul dintre oamenii cei mai orientați spre soluționarea problemelor a fost Daniel. După capturarea și ducerea lui în Babilon, s-a confruntat cu o problemă pentru că, după credința sa religioasă, interzicerea dată de Dumnezeu de a evita mâncărurile necurate, nu era înțeleasă sau binevenită de către cuceritorii săi caldeeni. Biblia, în Daniel 1:8, spune că Daniel “s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul, și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.” Dar când căpetenia, de frica împăratului, i-a refuza cererea, Daniel nu a insistat asupra problemei și nici nu a cerut să se facă după voia lui. Daniel era orientat spre soluționarea problemelor. A propus o altă opțiune și a cerut să se încerce timp de zece zile ca un experiment. De data aceasta a acceptat iar Dumnezeu a binecuvântat această încercare așa că prințul și eunucii au fost convinși că obiceiurile lui Daniel erau mult mai bune, și i-a fost aprobată cererea.”

“Dacă Daniel insista cu încăpățănare în convingerile sale, regele i-ar fi îndepărtat cu plăcere capul și acolo se termina povestea. Ironia este că majoritatea facem așa. Suntem încăpățânați și susținem cu insistență că părerea noastră este cea mai bună și majoritatea ne pierdem cumpătul în focul certurilor.”

“Niciodată nu am privit așa povestea lui Daniel. Îți oferă o perspectivă cu totul diferită asupra povestirii,” spuse Sue.

“Sunt de acord cu tine, Sue, și cred că și cel de-al cincilea principiu ți se va părea la fel de folositor. Este ceea ce eu numesc “pauză”. Când jucam fotbal și jocul nu mergea prea bine, dacă cealaltă echipă era în avantaj, iar noi nu mai știam ce strategie să mai folosim, puteam cere o pauză pentru a ne echilibra. Dacă vedeți că o conversație începe să se deterioreze, dacă se încing spiritele, dacă sunt trezite anumite emoții care amenință pierderea controlului, atunci ambii parteneri trebuie să ceară o pauză, iar problema va fi amânată, fără nici o discuție. Acest principiu

este mult mai dificil decât pare și necesită o alegere făcută din principiu, pentru că atunci când nervii sunt tensionați, este foarte greu să te stăpânești. Va trebui să te abții și să nu dai frâu liber emoțiilor, iar majoritatea dintre noi NU suntem obișnuiți cu așa ceva. Vă garantez că nu vi se va părea prea plăcut la început, dar rezultatul va fi că stăpânirea de sine vă va oferi valoarea ei. Dacă puneți frână și discuția este oprită pentru a fi continuată altădată, nu va mai trebui să vă confrunțați cu rezultatul cuvintelor spuse cu mânie și astfel veți evita orice neplăcere. O pauză, nu numai că ajută conversația să nu se transforme într-o serie de acuzații dureroase, dar îi și face pe ambii parteneri mai dispuși să asculte anumite lucruri mai dure din partea persoanei iubite, pentru că știu că pot întrerupe discuția atunci când devine prea greu de suportat.

Am avut un prieten care mi-a cerut să-i spun sincer care sunt defectele lui, evident ceva ce nu-mi place să fac, dar acest om cu siguranță și-a dat seama că ceva din felul lui de a se purta îndepărta oamenii. El chiar nu știa despre ce este vorba. Mi-a cerut să-i spun pentru că avea această convingere: “Știi că tu îmi vei spune adevărul.”

Am început să-i spun și amintisem doar de două sau trei defecte când acesta m-a întrerupt: “Gata, gata. Am înțeles, Jim! Am destul de lucrat la acestea.” Și desigur că m-am oprit. A primit atât cât a putut duce și avea nevoie de o pauză. Trebuie să facem la fel cu cei pe care-i iubim. S-ar putea ca ceea ce dorim să discutăm cu ei să fie un lucru total străin lor, și este bine să li se ofere timp destul pentru a reflecta, la fel cum și tu ai avut timp să te gândești înainte să le spui. Psalmul 60:3 spune: “Ai făcut poporul Tău să treacă prin lucruri grele, ne-ai adăpat cu un vin de amețire.” Dacă deschizi o conversație, cu adevărat s-ar putea să bei vinul uimirii atunci când vei afla ce gândesc alții. Vei avea nevoie de ceva timp pentru a procesa aceste gânduri noi.

Când îi întrebăm ceva pe cei din jur, vrem să ne dea un răspuns imediat, fără să aibă timp să se gândească. Dacă sunt împinși să răspundă pe moment, este foarte probabil să urmeze înclinația normală și general umană de a se justifica și a se apăra. Cu toate acestea, dacă aceleași persoane i se oferă timp să reflecteze cu rugăciune asupra problemei, poate că va recunoaște că a urmat un drum greșit și se va pocăi. Atitudinea noastră față de ei și considerația pe care o arătăm în conversația noastră influențează dispoziția lor de a răspunde și răspunsul pe care-l vor da.

“Ai dreptate, Jim. Adică este posibil să primesc un răspuns mai favorabil de la Sue dacă sunt dispus să-l aștept,” a spus Marvin suspinând.

“Știi că te-am *lovit* cu o mulțime de informații, Marvin, dar vreau să-ți mai spun de un ultim principiu care te va ajuta să dezvolti o comunicare eficientă. Este un element de bază al vieții creștine și s-ar putea să te întrebi de ce îl menționez, dar este ceva pe care tindem cu toții să-l facem - să păstrăm în suflet vechile nedreptăți. Atunci când ne confruntăm cu o problemă în viața noastră, avem cu toții tendința să vorbim mai degrabă despre ratările din trecut ale celor dragi decât să ne ocupăm de problema în sine. Dar dacă Sally este nemulțumită de temperamentul meu, pot rezolva problema dacă încep să discut despre lipsa ei de promptitudine? Asta nu înseamnă că nu poți discuta despre probleme din trecut, dar este un timp și un loc potrivit pentru toate, și atunci când Sally vrea să vorbească despre temperamentul meu, probabil că acel moment nu este cel mai potrivit pentru a discuta despre lipsa ei de promptitudine. Dacă sunt probleme care nu au fost tratate corespunzător în trecut, aceleași defecte de caracter vor ieși la suprafață și vor crea probleme în prezent. Acesta este momentul pentru a le rezolva. În căsnicie este foarte ușor să uiți că soțul sau soția este diferit astăzi și să încerci să-l privești prin prisma trecutului, fără să apreciezi creșterea și schimbările pe care le-a făcut, chiar dacă sunt doar unele mici.”

“V-am spus multe până acum. Credeți că mai puteți suporta încă o poveste?”

“Jim, ne-ai oferit o nouă speranță,” a recunoscut Marvin. “Chiar te rog.”

“Nu am primit un răspuns de la Sue, dar știam că este acolo pentru că am auzit-o cum scotea șervețele dintr-un pachet, după care a urmat un foșnet încet al acestora în timp ce-și ștergea lacrimile. Nu a fost intenția ei să-l îndepărteze pe Marvin. Încă mai era îndrăgostită de el, dar nu avea elementele de comunicare potrivite pentru a se confrunta cum trebuie cu această situație în care se afla, odată ce au început să-și vorbească din nou.”

“Bine, Sue și Marvin, fiți atenți. I-am cunoscut pe Victor și Janis acum câțiva ani când am fost la Victor ca să mă tratez. Mă loviseam și aveam nevoie de un specialist, iar Victor era bun. Chiar dacă nu era în apropiere, acesta a fost recomandat ca fiind cel mai bun medic pentru

problema mea și am început să ne cunoaștem mai bine în timpul acestor întâlniri.

Am aflat că Victor era creștin, iar soția lui, Janis, care lucra ca managerul lui, s-a alăturat curând conversațiilor noastre. În câteva luni deja ne vizitaserăm unii pe alții acasă și am pus bazele unei prietenii adevărate. Așa că atunci când am fost programați să vorbim la un sfârșit de săptămână într-un loc relativ aproape de biroul lor, i-am invitat să vină și ei la aceste întâlniri.

Nu am știut, dar acești oameni dragi nouă nu-și vorbiseră cu adevărat de zece ani. Trăiseră în aceeași casă, lucraseră în același domeniu și erau împreună într-un fel sau altul aproape în fiecare zi. Își creșteau împreună copiii, acum adolescenți, și cu toate acestea, comunicarea dispăruse cu desăvârșire și ridicaseră bariere enorme între ei. Când au fost la prima întâlnire au venit de la serviciu în mașini separate. Vă vine să credeți? Au luat mașini diferite de la același birou, la aceeași întâlnire, ceea ce vă arată cât de mult s-au îndepărtat unul de altul și cât de mare era această distanță.

Îmi plănuisem dinainte mesajul pe care doream să-l transmit în seara aceea, dar cu cât se apropia timpul să vorbesc, pur și simplu nu puteam să mă acomodez cu prezentarea mesajului pe care îl plănuisem. Se părea că Domnul îmi trimitea inspirații puternice să-mi schimb mesajul din acea seară cu unul pe care îl scrisesem mai demult și pe care l-am numit: “Rănind inimile.”

Această impresie era atât de persistentă și de neliniștitoare încât am renunțat și mi-am schimbat mesajul în seara aceea. Când se întâmplă așa ceva, și nu se întâmplă foarte des, știu că Dumnezeu vrea să ofer un alt mesaj. Nu știu a cui inimă vrea Dumnezeu să atingă; eu doar cooperez și Îl las pe El să conducă. Seara aceea urma să fie una din acele seri ciudate în care am avut posibilitatea să văd exact ce dorea Duhul Sfânt când mi-a spus să-mi schimb predica. Am privit pe tot parcursul predicii cum Duhul Sfânt se lupta cu o inimă de om.

“În seara aceea, uitându-mă la public, părea că singura persoană pe care o puteam vedea era Victor. “Rănind inimile” este un mesaj despre cum îi putem răni chiar pe cei pe care îi iubim prin cuvintele și prin acțiunile noastre, și vedeam că acest mesaj era potrivit pentru el. Se foia pe scaun și nu-și găsea locul. Uneori arăta ca un cal năruș gata să lovească puternic. Îmi doream să mă pot duce lângă el, să-mi pun brațul în jurul lui și să-i spun: “E bine. Lasă Duhul Sfânt să-și facă lucrarea în viața ta. Nu

vei regreta.” Dar sigur că acest lucru era imposibil fără să-l îmbrățișez pe sărmanul om, care era deja destul de supărat. Am încheiat predica sugerând, așa cum fac de obicei că, dacă cineva simțea nevoia să corecteze o greșeală din trecut, dacă-și dădea seama că rănise inima cuiva, ar trebui să îndrepte lucrurile, să o facă chiar în acea noapte, chiar atunci în biserică sau în mașină, în drum spre casă și să nu mai amâne. Seara în care Dumnezeu îi roagă este momentul cel mai bun pentru a acționa și a îndrepta lucrurile, pentru că glasul Lui nu va fi niciodată mai puternic și nici nu vor fi mai motivați ca în acea seară. Dacă lasă ca zilele să treacă, va trece intenția de a îndrepta lucrurile și, orice le spune Dumnezeu acum, este foarte important ca ei să încerce!

Știam că pe Victor îl încerca un sentiment de vinovăție așa că, încă de cum am părăsit amvonul, m-am îndreptat spre el. Mă temeam că va neglija impulsul Duhului Sfânt și doream cu disperare să-l încurajez să ia atitudine, dacă acest lucru era posibil. Ceea ce s-a întâmplat mai departe mi-a îndepărtat orice teamă. Stăteam la amvon și privind în ochii mei i-a spus: “Janis, te-am rănit în toți acești ani și chiar aici, înaintea lui Jim și lui Sally, vreau să-mi cer iertare.”

Și-a păstrat ochii ațintiți spre mine, de parcă îi era teamă să nu-și piardă curajul în caz că se uita la soția sa. Am privit-o pe soția lui și am observat uimirea de pe fața ei. Știam de asemenea că atunci când cuplurile au astfel de reușite ca acestea nu le oprești datorită unor lucruri neînsemnate cum ar fi somnul. Astfel, chiar dacă eram cam somnoros, i-am încurajat să continue și am mai stat de vorbă încă o oră. Nu mai aveam nici o întâlnire de dimineață, așa că în cele din urmă am spus noapte bună și am plecat la gazda mea care se afla la o oră depărtare. Înainte de plecare, am spus: “Voi doi trebuie neapărat să veniți la întâlnirea de mâine. Vom vorbi despre lucruri foarte importante care vă vor ajuta, din moment ce vreți să o luați de la capăt. Veți veni, nu-i așa?” am întrebat observând expresia întunecată de pe fața lui Victor.

“Nu, Jim, mi-am făcut deja alte planuri.”

“Ce poate fi mai important decât încercarea de a salva căsnicia?” l-am constrâns.

“Jim, pur și simplu nu înțelegi. Mâine este ziua de deschidere a sezonului de vânatoare. Eu și prietenii mei mergem mereu împreună,” a explicat Victor.

O simțeam pe Sally cum se enervează lângă mine, indignată din pricina sistemului de valori pe care-l avea acest om, și doar o privire către soția sa i-a dezvăluit o concluzie amară cu privire la importanța ei în comparație cu prietenii lui. Am încercat de câteva ori să-l fac să vadă situația mai clar, dar am văzut că era deja hotărât, așa că m-am simțit inspirat să încerc o altă tactică. “Ce-ar fi dacă eu și Sally am veni pe la voi după întâlnirile de duminică de la biserică? Astfel vom putea continua discuția.”

Victor a fost de acord și duminica următoare ne aflam pe drumul înconjurat de o priveliște superbă ce ducea spre casa lor impunătoare. Așezată pe un deal, era exact cum te-ai fi așteptat să fie casa unui medic, și prin ușa cu vitralii l-am zărit pe Victor care stătea în șezlong - dormea. Janis ne-a poftit înăuntru, ne-a spus că trimiseseră fetele să stea la un prieten de familie pentru noaptea aceea și șoptind a spus cu repeziciune: “Nu ne-am mai vorbit de vineri noapte!”

Eram curios ce o să găsesc și acum știam. Eram foarte bucuros că ne-am oferit să-i ajutăm. Sunt multe cupluri care trăiesc experiența cuplului Janis și Victor. În ciuda mărturisirii pe care Victor a făcut-o doar cu două nopți înainte, se pare că nu au putut umple golul lipsei de comunicare ce s-a creat între cei doi. Aceste situații ajung la proporții uriașe și par imposibil de trecut, astfel încât cuplurile renunță și acceptă ce au, ca și când aceasta au dorit. Este imposibil pentru un cuplu, care a ajuns în această situație, să se schimbe fără intervenția lui Dumnezeu și deseori este nevoie de intervenția omului sub forma unui mediator. Acest pas nu este niciodată atât de simplu, pentru că mediatorul nu numai că trebuie să fie predat lui Dumnezeu, dar trebuie să fi cultivat talentele interpersonale pentru rezolvarea situațiilor conflictuale, astfel încât să poată feri cuplul de căile de comunicare greșite. Trebuie să înțelegem că lui Satana îi place nespuse de mult atunci când bărbați și femei căsătoriți nu mai comunică, pentru că astfel, cei doi nu mai pot descoperi niciodată în celălalt împlinirea pe care Dumnezeu a rânduit să o găsească și în felul acesta, amândoi devin vulnerabili. El are grijă ca, odată rupte relațiile, să nu mai poată fi restabilite și încurajează comunicarea distructivă care îndepărtează cuplul și mai mult. Putem spune lucruri *adevărâte* dar care sunt destul de delicate și nu fac altceva decât să-l deranjeze pe cel cu care ne-am căsătorit. Când facem acest lucru Satana ne-a prins în capcană și ne folosește ca pe niște pioni pentru a împiedica soluționarea problemei.

Victor și Janis trebuia să înceapă ceva nou. Amândoi tânjeau după posibilitatea pe care au văzut-o în fața ochilor, dar nu știau cum să obțină acest lucru. Părea imposibil de obținut, dar nu era chiar atât de greu dacă își puneau ținte realiste. Primul pas era dorința de a se schimba. Simpla dorință după ceva mai bun este dovada că Dumnezeu a lucrat la inimă și a pregătit calea pentru schimbare. Nu aveau să fie transformați peste noapte, dar era în regulă dacă, și numai *dacă*, își reorganizau viața, o prețuiau și se bucurau de fiecare pas mic făcut în direcția corectă.

I-am ajutat să urmeze îndrumarea Duhului lui Dumnezeu și au trecut prin procesul de corectare a problemelor de comunicare pe care le-au avut timp de ani de zile. S-au hotărât să aibă timpul lor pentru legănat de două ori pe săptămână, duminica și miercuri seara. Mai mult decât atât, fiecare dintre ei își dorea o seară în care unul dintre ei să conducă discuția, astfel că s-au decis să facă acest lucru pe rând.

Ei nu și-au dat seama, dar au început să vorbească din ce în ce mai mult unul cu altul și tot mai puțin cu noi. Am luat cina împreună, iar după ce am strâns masa și am spălat vasele, s-a înfundat chiuveta. “O repar eu,” s-a oferit Janis veselă, ducându-se după ventuză.

“Nu, o repar eu,” interveni Victor.

“O vom face împreună!” au strigat amândoi, râzând pentru prima dată după multă vreme.

Ei bine, au pus ventuza și înghesuindu-se unul într-altul, au tras de ea cât au putut de tare printre răsete.

“Gâlg!” făcu chiuveta. “Gâlg,” se auzi pe țeava de canalizare. Să-i fi văzut pe cei doi cum au lăsat ventuza și și-au unit mâinile victorioși. Victor a învățat-o pe Janis prin bucătărie triumfător. Arătau din nou de parcă ar fi fost proaspăt căsătoriți.

“Uau! Uitați-vă la voi!” am exclamat. “Dacă v-ați descurcat cu o chiuvetă stricată, împreună puteți înfrunța tot ce vă stă în cale. Noi plecăm acum,” am spus cuplului care zâmbea în timp ce se priveau, uniți într-o îmbrățișare puternică. “Cred că mai departe vă descurcați și singuri!” Și știi ce? Ei au reușit. Și tu poți face la fel!

Dă-mi voie să închei cu cuvintele unei tinere ai cărei părinți au aplicat principiile comunicării eficiente în căminul lor și le-au folosit pentru a aduce fericire și în familia lor.

Învățând cum să comunicăm într-un mod nou, diferit
Renunțând la argumente pentru un timp al legănării
Și simțind unul cu altul, viața-n doi dă loc schimbării
Și deschide-a noastre inimi către dragoste și har.

Janice Van Petten

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÎNA 7:

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Astăzi apropie-te de Dumnezeu. Spune-I ce te apasă. Bucură-te de acest timp deosebit petrecut cu Dumnezeu. Se pare că în această carte v-am trimis foarte des la Dumnezeu, pentru a obține o minte liberă și acesta este lucrul cel mai important pentru a avea o perspectivă a ceea ce ar putea fi, astfel încât visul să poată deveni realitate.

Activitate: Citește “Timp pentru legănat.”

Meditație: Ai putut să-ți imaginezi cum ar fi ca tu și partenerul tău să comunicați în felul acesta? Dacă nu, de ce, și ce ai putea face pentru a remedia situația? Amintește-ți că nu orice căsnicie reușită folosește metoda “timp de legănat”, dar toate folosesc un anumit mod de a comunica.

Luni:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere multă înțelepciune pentru a stabili un moment potrivit pentru timp de legănat.

Activitate: Plănuiește această “ședință de legănat” ca și cum ai fi un general care plănuiește o luptă decisivă. Indiferent câte probleme ar fi între voi doi, ține minte că aceasta este o investiție pe termen lung în fericirea voastră, o investiție de pe urma căreia nu veți putea profita dacă vă puneți partenerul pe fugă, pentru că faceți ca aceste momente să fie dezagreabile. Dacă vă luați o zi să plănuiți, șansele de a rămâne pe drumul cel bun vor crește, și veți trece cu succes la o nouă activitate.

Meditație: Ai o metodă de abordare pentru partenerul tău? Poate să funcționeze și fără intervenția harului lui Dumnezeu asupra inimii tale și a partenerului tău?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să cooperezi cu El pentru ca persoana iubită, cu care vrei să petreci un timp deosebit, să vadă timpul de legănat ca o ocazie bună pentru dezvoltare, și să fie dispusă să coopereze cu tine pentru a o lua de la capăt.

Activitate: Stabilește întâlnirea pentru timpul de legănat. Nu există nici o tehnică perfectă pentru a face acest lucru, dar Îi poți cere lui Dumnezeu să te conducă să ai o atitudine pozitivă față de partener, chiar dacă acesta are îndoieli. Ar fi cel mai bine să faci acest lucru vineri. Vei avea mai mult timp pentru a te pregăti și deseori toată lumea este mai relaxată la sfârșitul săptămânii.

Meditație: A fost vreo problemă, neplăcere, ciudățenie? Oare a fost așa datorită felului în care ai tratat problemele în trecut?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Acum că planurile tale au luat formă, întreabă-L pe Dumnezeu ce poți să faci pentru a contribui la acest proces, dacă există ceva în inima ta pe care trebuie să-l rezolvi din timp.

Activitate: Oricare a fost gândul pe care ți l-a oferit Dumnezeu în timpul rugăciunii, ar trebui să acționezi. Sunt o serie de factori exteriori care pot împiedica comunicarea eficientă. Dacă în casă este dezordine, dacă copiii fug de colo colo, dacă mâncarea dă în foc, dacă ești îngrijorat de bani, dacă ți-ai îngăduit să începi o ceartă în legătură cu ceva care te-a cam deranjat, este lesne de înțeles că prima încercare de a avea un timp de legănat nu va fi deloc productivă. Vezi ce poți face pentru a preveni unele dintre aceste opreliști pe care le-am menționat.

Meditație: Ai avut emoții? Te-ai simțit de parcă erai la prima întâlnire?

Joi:

Timp pentru rugăciune: În momentele de liniște alături de Dumnezeu, roagă-L să te ajute să revizuiești principiile comunicării eficiente pe care le-am învățat săptămâna trecută. Amintește-ți că acestea sunt uneltele oferite de Dumnezeu pentru a vă îmbunătăți relația, dar vor fi cu adevărat eficiente doar dacă le folosești sub îndrumarea lui Dumnezeu.

Activitate: Tot ce trebuie să faci astăzi este să-i amintești partenerului de întâlnirea programată. Sună destul de simplu, dar multor femei acest

lucru li se pare o insultă adusă inteligenței lor, în timp ce mulți bărbați consideră acest lucru cicăleală. Așa că ce facem? Poți face orice. Folosește orice metodă atâta timp cât ești nerăbdător să petreci acest timp deosebit alături de partener. Poartă-te ca și cum nu te îngrijorezi că s-ar putea să uite. Scoate în evidență importanța acestui lucru pentru tine și abține-te, oricât ar fi de greu, să insinuezi că s-ar putea să uite. Nu va uita și dacă îi vei oferi șansa să-și împărtășească gândurile într-un mod pașnic, și celălalt va aștepta cu nerăbdare aceste momente.

Meditație: Ți s-a părut prea complicat să vorbești pur și simplu cu partenerul tău? Amintește-ți că orice lucru care merită cere multă muncă.

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Predă-te lui Dumnezeu ca să fii extrem de sensibil la influența Sa.

Activitate: Dacă ți-ai programat întâlnirea pentru sfârșitul săptămânii, acum ar fi momentul cel mai potrivit. Dacă ți-ai făcut treaba cum trebuie, va deveni o parte din viața ta. Nu toate vor necesita atâtea pregătiri, dar este foarte important ca prima încercare să nu fie lăsată în voia soartei. Stabilește deja următoarea întâlnire. Dacă este posibil, programează-le cât mai des.

Meditație: A meritat străduința ta? Sper că ai avut o sclipire a ceea ce ar putea fi în viitor. Nu dispera dacă a fost un pic ciudat; pe viitor va fi mai relaxant.

Sâmbătă:

Meditație: Gândește-te cât este de important într-o căsnicie timpul dedicat comunicării. Ce ai învățat din aceasta pentru a aplica în relația ta cu Dumnezeu?

Îndepărtarea ghimpilor

“Căci în ei nu este nici o nădejde de schimbare, și nu se tem de Dumnezeu.” (Psalm 55:19)

ȚINTA CAPITOLULUI

Fiecare dintre noi avem anumite caracteristici și obiceiuri care sunt ca niște ghimpi care îi deranjează pe cei dragi. Îndepărtarea lor este vitală în umblarea cu Dumnezeu. Progresul practic, vizibil în viețile noastre, este esențial atât pentru încurajarea noastră cât și pentru a-i lumina pe alții.

Mie îmi place să tai lemne. Această îndeletnicire are ceva care mă satisface în mod deosebit. Acum, înainte să crezi că statul în sălbăticie mi-a cam dăunat, dă-mi voie să îți explic. Știu că implică mult efort, dar acesta este doar unul din motivele pentru care îmi place această muncă. Dar mai este un alt motiv, mult mai profund, mai personal și mai greu de exprimat, deși este tangibil și real.

Pentru mine lemnul este libertate și independență. Când știi că poți să încălzești casa, să faci mâncare și să faci dușuri fierbinți, toate cu prețul muncii, ai un sentiment de independență. Dar dincolo de considerentele pur economice, focul are ceva aproape magic. Din lemne care arată normal, iese lumină și căldură într-un spectacol fascinant și inedit de lumină, sunet și culoare. Focul este mereu legat de ideea de intimitate, alungă neplăcerile și deschide inimile tuturor celor ce se strâng în jurul lui. Chiar și atunci când ești singur în sălbăticie, focul este o companie deosebită cu care îți

poți petrece seara, nu te plictisește niciodată și în același timp te luminează și îți dezvăluie secretele sale cele mai intime.

Datorită atitudinii pe care o aveam, băieților mei a început să le placă și lor să taie lemne, și deja pe la vârsta de zece și respectiv doisprezece ani nimic nu le plăcea mai mult decât să ajute la tăiatul lemnului. De ce nu? Cred că dorința de a trăi din rodul pământului, pentru a te descurca în sălbăticie, este la fel de proprie americanilor ca și plăcinta cu mere. De fapt, probabil este motivul pentru care oamenii din toate colțurile pământului se recunosc în istorisirile mele despre supraviețuirea în sălbăticie, datorită unui instinct primar ce recunoaște trăsături comune de viață de mult apuse, ce își are originea în căminul fericit din Eden, de unde ne tragem cu toții. Cred că toți bărbații au, într-o anumită măsură, dorința să își îndeplinească visul de a fi un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, și băieților mei, chiar dacă erau atât de mici, le plăcea să taie lemne tocmai pentru că așa fac bărbații.

Din păcate, vârsta, mărimea și judecata în curs de dezvoltare îi împiedica să folosească drijba și astfel le era imposibil să despică lemnul. Erau un ajutor de nădejde pentru că ei încărcau remorca și stivuiau lemnul pe care îl tăiam. Îmi făcea plăcere compania lor și sunt sigur că simțeau asta.

Eram la una din aceste expediții de strâns lemne când lui Andrew i-a scăpat un lemn din mâini și i-a intrat o așchie mare, ba chiar foarte mare, în palmă. Îl durea tare. Știam că-l doare. Îmi era atât de milă de săracul copil, pentru că vedea așchia aceea imensă cum iese din piele, și primul impuls a fost să mă duc să o scot. Andrew nu a vrut și i-am sugerat să o lase pe Sally să o scoată. În fond este soră medicală și știam că va fi foarte blândă. Dar simplul gând de a o îndepărta era insuportabil. Așchia, ghimpele din carnea sa era foarte dureros, dar ideea de a-l scoate era și mai dureroasă. Orice părinte se poate gândi la sentimentul pe care îl ai când copilul tău are o așchie și multe mame și mulți tați și-au ajutat copiii să scape de aceste așchii. Dar Sally și cu mine ne-am decis că la zece ani, Andrew era destul de mare să învețe o lecție importantă în viață, așa că dacă nu voia să o îndepărteze, trebuia să așteptăm până era gata să o facă. Știam ce avea să se întâmple și i-am explicat lui Andrew că rana se va umfla și se va infecta din moment ce corpul se luptă să îndepărteze acel corp străin. Mâna urma să îl doară din ce în ce mai tare, și dacă nu era în

stare corpul să scoată așchia, infecția ar fi putut avea drept repercusiune amputarea mâinii.

Sally și cu mine nu aveam nici o intenție să lăsăm lucrurile să ajungă la acest punct. Eram încrezători că durerea îl va determina să scoată așchia înainte să ajungă în acel punct periculos, și chiar așa s-a întâmplat. După câteva zile de durere și infecție Andrew veni sfios la mama lui și i-a întins mâna bolnavă pentru ca să-i scoată așchia.

Gândul că urma să o scoată era încă înspăimântător. Lacrimile îi curgeau, dar încerca să fie curajos. Într-un timp scurt dar dureros așchia a fost scoasă. Andrew a scăpat de acest ghimpe, dar l-a costat câteva lacrimi și ceva durere. Deși îndepărtarea așchiei a provocat lacrimi, nu se mai puneau la socoteală pentru că era eroul meu. A învățat din experiență și a ales un pic de durere pentru a se bucura și mai mult de o viață lipsită de durerea provocată de așchie. Astfel a făcut o demonstrație a problemei cu care ne confruntăm mulți dintre noi, în majoritatea căsniciilor. Spre deosebire de Andrew, noi nu am învățat cum să îndepărtăm așchiile și continuăm să suferim degeaba.

Care sunt așchiile care te rănesc și te deranjează în fiecare zi? Cu siguranță, chiar în momentul în care citești aceste rânduri, îți apar în minte două sau trei exemple. Dacă este așa, din căsnicia ta ai de îndepărtat câțiva ghimpi. Ceea ce se întâmplă de obicei este că privim acești spini și de fiecare dată când îi atingem sunt atât de dureroși încât pe viitor încercăm să-i evităm. Odată cu trecerea anilor descoperim noi ghimpi și aceștia devin extrem de dureroși, până când, neștiind cum să-i scoatem sau fiindu-ne frică să încercăm, alegem amputarea, cu alte cuvinte, divorțul. Apoi căutăm un alt partener, despre care credem cu naivitate că nu are ghimpi. Desigur că ne aflăm pe tărâmul basmelor dacă gândim astfel. Deși partenerul cel nou s-ar putea să aibă alte trăsături față de primul, vom trece din nou prin același proces. Ar fi mult mai bine dacă am repara ce avem, și nu cred că asta înseamnă să te limitezi la mai puțin sau să încerci să te mulțumești cu o situație mai puțin decât ideală.

Indiferent cât de lipsită de speranță pare a fi căsnicia ta, poți schimba lucrurile în bine. Exercițiile incluse în acest capitol nu sunt concepute să transforme o căsnicie într-o săptămână. Ele sunt formulate în mod special pentru a te aduce pe drumul schimbării și pentru a reduce speranța că relația ta poate fi și altfel. Înainte de a începe, să vedem cum a funcționat

acest proces în viețile altora; urmați-mă pe baricade, unde mă lupt să salvez o căsnicie din Midwest.

Atunci când Karl a venit la mine, știam că ceva nu este în regulă. Avea o privire îngrijorată și abătută ca a unuia pentru care trag clopotele soartei. Fața lui mi-a destăinuit că este doar la un pas de orice i-a hărăzit nenorocita soartă: “Jim, eu și soția mea am dori să stăm de vorbă cu tine. Ne putem întâlni mâine după seminar? Avem nevoie de consiliere.”

“Ei bine, da... avem ceva timp liber în program,” am răspuns, dar îmi dădeam seama din expresia feței că era ceva mai mult decât atât. “Și soția ta dorește acest lucru?”

“Nu, Jim, nu vrea,” spuse el. “Vrea să vină la întâlniri, dar deja s-a hotărât. Luni dimineată vrea să intenteze divorț.”

Acum înțelegeam de ce arăta atât de îngrijorat. “Spune-i soției tale să-mi acorde doar cincisprezece minute. Dacă după cincisprezece minute nu zărește nici o speranță e liberă să facă ce vrea.”

Karl avea îndoieli, ca și cum i-ar fi fost frică să riște atât de mult pentru un joc de cincisprezece minute, dar din moment ce nu avea nimic mai bun de oferit a dat din cap posomorât și a plecat. Reacția lui era una tipică și chiar dacă nu știam mai nimic despre Karl sau soția sa, sau despre problemele cu care se confruntau, eram sigur că acele probleme fuseseră discutate, reluate și repetate ore întregi, zile, săptămâni, poate chiar ani la rând, fără nici o rezolvare. Nu-i de mirare că avea îndoieli cu privire la soluția de cincisprezece minute. Tu nu ai avea? Există o cale mai bună? Cred că da.

Din păcate, majoritatea dintre noi cresc mari fără să învețe cum să rezolve o problemă în mod practic. Părinții, profesorii și prietenii noștri aveau fiecare propriul mecanism pentru a face față situației, care de obicei includea tăcerea, măturarea problemelor sub preș sau cearta lungă de câteva ore. Dacă am fi sinceri, am recunoaște că nici una nu a funcționat și știm de asemenea că durează doar câteva minute pentru a spune care este problema, nu-i așa? Și dacă ne-am acorda unul altuia aceste câteva minute pentru a prezenta problema, nu-i așa că asta ar însemna că rămâne mult mai mult timp pentru a vorbi despre rezolvare? Să vedem ce se întâmpla cu Karl și Mary.

Cei doi mă așteptau la sfârșitul prezentării mele. Atitudinea lui Mary era sub orice critică. Nici nu știu cum să o descriu altfel. Nu ne spuseserăm

nici un cuvânt, dar atitudinea ei îmi spunea deja clar și răspicat că nimic din ce doream să spun sau să fac nu urma să-i schimbe părerea. Era hotărâtă să amputeze. Mary venise doar din obligație. Parcă spunea: “Nu vreau ca cineva să mă privească de parcă aș fi personajul negativ, așa că am să vin, dar în cincisprezece minute am și plecat!”

Aveam inima strânsă. Din punct de vedere omenesc, această situație era destul de sumbră și mă gândeam la o mie de locuri în care aș fi preferat să fiu în acele momente. Nu aveam nici un fel de asigurare că lucrurile se vor rezolva de minune. Sunt foarte mulți cei care pretind a fi creștini și oferă ceea ce se numește consiliere creștină, dar nu oferă sfaturi sănătoase. Chiar și minoritatea care oferă sfaturi bune nu poate citi viitorul fiecărui caz cu care are de-a face. Nu, a oferi sfaturi sănătoase înseamnă să perseverezi atunci când toate par a fi fără speranță, nu pentru că știm ce ne așteaptă, ci pentru că Îl știm pe Dumnezeu și dragostea pe care o are pentru persoanele în necaz cu care ne aduce în contact. Și cu acest gând în minte m-am apropiat de Mary.

“Mary, nu vreau să bat câmpii. Vreau să îți pun trei întrebări. Vrei să răspunzi sincer?” Mi-am dat seama după expresia feței că am luat-o prin surprindere cu această abordare. A venit pregătită să audă o predică și s-a îmbărbătat să reziste cincisprezece minute. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Nu urmăream ideile ei preconceptionale și a arătat ceva interes.

“Întreabă-mă,” răspunse ea cu răceală, aproape fără să vrea.

“Ce te deranjează foarte tare la Karl?” și m-am străduit să clarific mai întâi această problemă foarte importantă. “Care sunt lucrurile pe care le face, care sunt ca niște ghimpi în pielea ta - care te enervează și te deranjează?”

Mary s-a gândit un moment, pentru că de obicei nu este nevoie de mai mult atunci când pui o astfel de întrebare. Partenerul îți poate spune exact care este problema celeilalte persoane, iar Mary nu făcea excepție.

“O să-ți spun ce mă enervează la tipul ăsta,” spuse gesticulând energic. “Se duce la biserică și face pe creștinul - pretinzând că este religios și spiritual. Toată lumea ascultă discursurile lui și toți cred că este un om minunat și credincios. Ha! Ce n-aș da să-l vadă și acasă! Știi ce face acasă în fiecare noapte?”

M-am uitat la ea plin de mirare, așteptând să continue. Manierele sale nu erau nici pe departe creștine, dar am înțeles frustrarea care influența

această purtare. A continuat: “Stă acasă și se uită în fiecare noapte la televizor la luptele alea dezgustătoare. Și cum rămâne cu mine? Cu copiii? De ce nu se interesează mai mult de noi decât să urmărească programele acelea stricate? Parcă ar fi îndrăgostit de ele.”

“Și ai vorbit cu el, i-ai spus părerea ta despre ele?” am întrebat.

“Da, i-am spus! Și știi care este răspunsul lui atunci când nu fac ce vrea el? Mă amenință cu divorțul! Mereu dă din gură degeaba! Doar asta e în stare să facă – să arunce vorbe-n vânt. Ei bine, m-am săturat. Mereu mă amenință cu divorțul... îl intentez eu. Călătorie sprâncenată!”

M-am oprit un moment pentru a cere îndrumarea lui Dumnezeu înainte de a pune a doua întrebare. “Mary, dacă ar fi să se schimbe Karl, dacă ar lăsa programul cu lupte pentru următoarele treizeci de zile și s-ar concentra asupra ta și a copiilor tăi, ai fi de acord să amâni intentarea divorțului până la expirarea celor treizeci de zile?”

Mary stătea tăcută în timp ce se gândea la ce am spus, după care s-a întors și și-a privit soțul. Dacă ați fi văzut privirea disprețuitoare cu care îi cerceta sufletul. Îmi era milă de el, deși știam că și el avea partea lui de vină pentru criza în care se aflau acum. S-a întors la mine și mi-a spus: “El? Imposibil!”

M-am întors spre Karl și l-am întrebat: “Înțelegi seriozitatea problemei pe care o dezbatem aici? Auzi ce spune Mary? Și să știi că are dreptate. Este imposibil să faci ceea ce îți cer indiferent cât de mult ți-ai dori. Karl, trebuie să recunoști aici și acum că bateriile nu sunt incluse.” I-am explicat starea sa lipsită de putere și i-am prezentat pe scurt soluția. L-am întrebat cu insistență: “Ești dispus să dedici următoarele treizeci de zile familiei tale, trăind pentru prima dată ca un bărbat condus de Dumnezeu și nu ca unul condus de tine însuși?”

Răspunsul său a fost sincer și adânc. “Fac orice, Jim. Am decăzut foarte mult, dar nu vreau să-mi pierd familia și copiii. Vreau din toată inima să fiu creștin, dar niciodată nu am știut cum să fac. Până acum nimeni nu mi-a explicat vreodată în mod practic și logic. Da, sunt dispus să fac orice este nevoie.”

Mary stătea impasibilă, interiorizând totul. “Și cum rămâne cu amenințările lui cu divorțul?” întrebă ea.

I-am pus aceeași întrebare lui Karl și a fost din nou de acord ca pentru următoarele treizeci de zile să nu mai existe nici o ceartă și

nici o amenințare, ci doar multă rugăciune și dedicare totală pentru soție și copii.

“Ei bine, Mary, acum mingea este în terenul tău. Ai văzut cu ce a fost de acord Karl. Acum ești dispusă să îi oferi cele treizeci de zile pentru a începe procesul de vindecare în căsnicia voastră?” Această întrebare a fost întâmpinată de tăcere și pe măsură ce momentele au devenit minute, atmosfera a devenit atât de tensionată, încât am crezut că va exploda camera. În mod normal, răspunsul firesc al omului este să încerce să spună ceva pentru a reduce din tensiune. Din fericire, Dumnezeu m-a învățat că în acele momente tăcerea era cea mai bună alternativă, iar Duhul Sfânt și-a putut face lucrarea nestingherit. Singură în această liniște inconfortabilă, Mary s-a luptat timp de cinci minute în timp ce eu mă rugam. Sunt sigur că și Karl se ruga. Știam că decizia ei, oricare ar fi fost aceasta, urma să fie finală. După ceea ce a părut a fi o eternitate, a ridicat capul și a spus: “Da”.

Karl și cu mine nu am sărit în picioare să strigăm: “Mărit fie Dumnezeu”, dar personal așa doream să fac. Karl arăta de parcă cineva a îndepărtat o greutate de o tonă de pe umerii lui. Știa că încă nu era în afara pericolului, dar i se oferise un răgaz în care avea șansa să își salveze situația.

“Mary,” am spus, “sunt încântat să-ți aud decizia. Știu că nu a fost ușor, și nici următoarele treizeci de zile nu vor fi ușoare pentru că schimbarea este mereu dificilă. Până acum am vorbit despre partea lui Karl - de ceea ce trebuie să faci, dar căsnicia implică două persoane. Karl a fost de acord să îndepărteze cei doi ghimpi care te enervau cel mai tare. Ești dispusă să faci același lucru pentru el?” am pus cu grijă cea de-a treia întrebare.

Urmă încă o perioadă lungă de liniște care a umplut camera. Ea a crezut că doar el va fi cel care se va schimba. Pentru aceasta era nevoie de lepădare de sine. După două sau trei minute de tăcere, a spus în cele din urmă, îngândurată: “Păi, ce trebuie să schimb?”

Nu era tocmai cel mai entuziast răspuns pe care l-am primit vreodată, dar era de ajuns. L-am privit pe Karl și l-am întrebat: “Care sunt cei mai mari ghimpi din viața lui Mary care te enervează cel mai tare?”

“Jim, știi de ce mă uit la lupte în fiecare noapte?”

“Nu, Karl, nu știu. E un lucru atât de prostesc; nu-mi pot imagina ce te atrage. Știi că sunt trucaje, nu-i așa?”

“Păi da, știu, dar în fiecare noapte Mary ia copiii cu ea la culcare... în patul nostru.”

“E adevărat, Mary?” A dat din cap și în același timp a ezitat ca și cum ar fi vrut să spună: “Da, dar...” după care ar fi urmat o întreagă listă cu motive pentru care face acest lucru. Le-am îndepărtat pentru că nu încercam să dezbaterem cine are dreptate și cine nu. Căutam o soluție. “Mary” am spus eu încet, “auzi ce îți spune Karl?” Auzise. Știa că acesta se simțea dat afară din propriul pat. Am mers mai departe și am discutat despre cel de-al doilea ghimpe, și anume faptul că încă mai alăpta copilul de doi ani. Puteți dezbate pe această temă. Fiecare are părerea lui cu privire la durata optimă pentru alăptat și fiecare încearcă să-și susțină teoria. De fapt adevărata problemă a cuplului era că, prin alăptare, Mary avea parte de sentimente pozitive - sentimente pe care căsnicia și soțul său nu i le mai ofereau, astfel că îi era greu să renunțe. Cu toate acestea singurul lucru de care se prinsese, ca un lucru pozitiv în viața ei, se transformase într-un lucru negativ pentru că s-a interpus între ea și soțul ei. În cele din urmă, Mary a fost de acord să înțarce copilul de doi ani și să îi învețe pe copii să doarmă în paturile lor.

Am fost încântat de faptul că era dispusă, dar m-am simțit dator să-i spun același lucru pe care i-l spusese și lui Karl, “bateriile nu sunt incluse”.

I-am spus că va avea succes doar dacă va învăța cum să-L facă pe Dumnezeu Puterea centrală și dominantă din viața ei. I-am spus cum să-L asculte și să I se supună lui Dumnezeu, după aceleași principii prezentate în primele capitole ale acestei cărți. De data aceasta, când m-a privit, am zărit o altă Mary. “Am fost creștină toată viața,” începu ea, “și nimeni nu mi-a explicat creștinismul astfel. Au fost perioade când Hristos era în viața mea, dar au fost doar câteva momente. Acum văd ce am pierdut în toți acești ani – o legătură continuă cu Isus. Mulțumesc!” termină ea plină de entuziasm.

Expresia lui Mary se schimbă. Ostilitatea pierise și era într-adevăr o altă Mary. Atât Karl cât și ea zâmbeau și erau gata să o ia de la capăt. “N-ai vrea să te muți aici?” întrebă Karl entuziasmat.

Am zâmbit. Știam ce voia să spună de fapt. Erau gata să pună bazele unei relații, dar nu era nimeni care să-i ajute cu problemele lor în timp ce se luptau să o ia de la capăt. Aceasta se întâmplă peste tot unde călătoresc

cu Sally. Căsniciile sunt într-o stare jalnică, iar posibilitățile tradiționale de a primi ajutor din partea consilierilor, a pastorilor, sau din partea prietenilor și familiei, nu sunt în stare să rezolve cu adevărat problemele cu care se confruntă un cuplu.

În consiliere am folosit doar ceea ce știam că a funcționat în viața mea și a altora. Foarte puțini dintre aceia care caută consiliere își iau timp să examineze viețile și căsniciile celor de la care primesc sfaturile, pentru a vedea dacă sugestiile lor chiar funcționează. Din mai multe puncte de vedere, schimbările pe care ți se cere să le faci pentru a salva căsnicia, necesită o dovadă de credință, și este chiar rezonabil să pui aceeași întrebare pe care am pus-o eu fraților Wright dacă-mi spuneau să zbor cu avionul lor: “Zboară?” Dacă primești un răspuns de genul: “Păi, conform ultimelor studii, va zbura,” sau “Doctorul Cutărescu a elaborat această metodă după ani de studii în domeniu,” sau chiar “analiza științifică indică faptul că ar trebui să funcționeze,” îndeapărtează-te. Tot ceea ce te interesează este să știi dacă zboară sau nu. În căsniciile lor funcționează? I-a transformat pe alții? Arată-mi acest lucru, și astfel nu mai am nevoie de studii guvernamentale pentru a valida principiile. Astfel, cu acestea în minte, vreau să vă povestesc despre un ghimpe pe care eu și Sally a trebuit să-l îndeapărțăm din căsnicia noastră.

Mult timp după ce Sally și cu mine am rezolvat multe din problemele noastre de cuplu, am dezvoltat și întreținut un ghimpe care ne enerva pe amândoi, dar ne-a luat ceva timp să ne dăm seama ce era cu adevărat și să îi îndeapărțăm influența nefastă pe care o avea asupra vieților noastre. Să vă dau un exemplu. Eram absorbit de lumea mea imaginară, concentrându-mă asupra unei scrisori, când Sally m-a speriat de nu mai puteam gândi: “Jim, unde vrei să mergi în vacanță anul acesta?” a întrebat.

Despre ce vorbește? Ce i-a venit să mă întrebe așa ceva? m-am gândit eu. Nu vreau să mă deranjeze cu asemenea întrebări acum. M-am făcut că nu o aud și am continuat cu treaba mea. Nu i-am răspuns și probabil că ea a crezut că nu am auzit, așa că nu m-a mai întrebat. Ei bine, păcatele mici nu rămân niciodată mici pentru prea mult timp și am dezvoltat acest obicei de a o ignora pe Sally atunci când eram ocupat cu alte treburi. Astfel, scenariul era cam așa: vocea lui Sally se auzea din bucătărie “Dragă, ce vrei să mănânci la prânz?” Nu am răspuns nici când a întrebat din nou, zece minute mai târziu. Mă obișnuisem atât de mult să nu-i mai dau atenție,

încât nici măcar nu am observat. Sally a început să-și dea seama de acest lucru și se simțea foarte rănită și jignită. Nimănui nu îi place să fie ignorat, mai ales că ofensatorul apare la masă și spune: “De ce ai făcut mâncarea *aceasta?*” Grație stăpânirii de sine și a blândeții lui Sally, nu am sfârșit niciodată cu ceva mâncare pe mine.

Mă deranja atunci când Sally mă întrerupea, iar ei nu-i plăcea să fie ignorată. Când am discutat despre sentimentele noastre și am căutat o soluție, am descoperit că soluția era chiar simplitatea. Sally a fost de acord să păstreze întrebările neimportante pentru momentele când eram amândoi liberi, iar eu am fost de acord ca atunci când avea să pună o întrebare care avea nevoie de un răspuns imediat, îi voi da prioritate și informația pe care o dorea. Mai mult, am căzut de comun acord ca atunci când Sally îmi va pune o întrebare care nu necesită un răspuns imediat, voi scrie problema și mă voi asigura că o vom discuta de îndată ce voi fi liber.

Nimic din ce am propus noi nu era o descoperire cutremurătoare în domeniul consilierii, dar trebuie să vă spun că efectele în căsnicia noastră au fost extraordinare. Eu nu mă mai simțeam deranjat de întreruperi pentru că tot ce trebuia să fac era să scriu un răspuns sau să scriu care era problema, iar Sally nu se mai simțea marginalizată sau ignorată.

Ceea ce tocmai am împărtășit a funcționat în căsnicia mea și principiul “îndepărtarea ghimpilor” încă mai funcționează la noi. Atunci când fiecare persoană acceptă să îndepărteze un ghimp și este dispus să pună în aplicare acest lucru timp de treizeci de zile, își vor forma un nou obicei, iar acest obicei nou le va transforma caracterele. Acum, doar pentru că ne-am format un obicei nou nu înseamnă că nu mai există cale de întoarcere la vechile obiceiuri. O facem chiar foarte ușor. Cele treizeci de zile de-abia te pun pe picioare. S-ar putea să dureze treizeci, șaiszeci sau nouăzeci de zile până când vei schimba vechea modalitate de a reacționa și vei învăța una nouă, dar ce binecuvântare aduce atunci când certurile și neînțelegerile sunt înlocuite de pace și armonie, iar dragostea înlocuiește sentimentele rănite și amărăciunile.

Este un principiu atât de simplu încât oricine l-ar putea înțelege, deși punerea lui în aplicare s-ar putea să fie ceva mai dificilă. După cum îmi spunea un bărbat în timpul unei ședințe de consiliere: “Jim, dacă tu și Sally nu ați fi fost aici, acum am fi sărit unul la gâtul celuilalt.” Probabil că acest om chiar spunea adevărul. Foarte multe cupluri au nevoie de un

mediator pentru a-i ajuta să îndeplinească ghimpii, pentru că uneori aceste probleme au devenit în timp atât de enervante, iar vechile metode greșite de a le aborda sunt atât de înrădăcinate, încât soluționarea nu este posibilă fără o intervenție din exterior. Așa s-a întâmplat cu prietenii mei Connie și David.

Am fost șocat când i-am văzut croindu-și drum prin mulțime ca să vorbească cu mine. Îi mai consiliasem cu câteva luni în urmă, dar aceasta a fost la 965 de kilometri depărtare de unde ne aflam acum. Știam că ceva nu era în regulă, de i-a determinat să facă un drum atât de lung și de obositor. Imaginea lor era încă proaspătă în mintea mea. Mi-am amintit de David - liderul, cu mari realizări, respectat și plăcut de toată lumea, dar dur și critic acasă. Apoi, de Connie - drăguța, amabila Connie, care uneori era cam flusturatică. Și în cele din urmă mi-am adus aminte de fetele lor, două adolescente care, ca și mama lor, nu se puteau ridica la înălțimea așteptărilor tatălui lor. Întreaga familie a fost zguduită destul de rău când au aflat că ambele fete și-au pierdut virginitatea și asta în biserica și școala creștină, într-un anturaj care ar fi trebuit să le protejeze. Au vorbit, s-au rugat cu noi și s-au decis să facă anumite schimbări în bine în căminul lor. Acum, la șase luni de atunci încă puteam citi disperarea pe fețele lor.

“Cu noi pur și simplu nu merge, Jim,” izbucni Connie acuzator. În fond, eu am fost cel care i-a învățat despre creștinismul practic și i-am încurajat să încerce să aplice principiile. “Nu facem altceva decât să ne certăm întruna. Cu noi pur și simplu nu merge,” încheie ea deznădăjduită.

M-am uitat la David și acesta a dat din cap aprobator. Apoi a exclamat: “Copiii s-au răsculat împotriva noastră. Nici măcar nu au vrut să vină cu noi. Lucrurile au mers din rău în mai rău în vestimentație, muzică și limbaj. Nici măcar nu ne mai înțelegem cu ele. Sunt atât de diferite de ceea ce am încercat să le învățăm, sunt atât de lumești. De ce, Jim? De ce?”

După un moment de tăcere am întrebat: “Păi, ce văd acasă?” Connie îl împunse pe David cu o privire cu subînțeles. Am ignorat-o și am continuat: “Vreți să vă salvați copiii sau nu? Depinde de voi.”

Această întrebare i-a trezit și au răspuns cu un “Da!” răsunător.

“Bine,” am răspuns. “Mă gândeam eu, dar dacă aceasta este într-adevăr dorința voastră, atunci va trebui să faceți cum a făcut Hristos în Ioan 17:19, unde spune: “Și Eu Însumi mă sfințesc pentru ei...” Va trebui să vă sfințiți de dragul copiilor voștri. Aceasta înseamnă să faceți totul diferit de cum

ați făcut până acum. “Practic, acest lucru înseamnă că în ultimele luni, dorința de a avea un cămin liniștit și o căsnicie mai bună nu a fost suficientă pentru a produce în voi schimbările necesare. Lui Dumnezeu nu Îi este străin faptul că pentru a-i salva pe cei dragi facem anumite lucruri pe care nu le-am face doar pentru noi. Dacă vreți să recâștigați inima adolescentelor voastre, va trebui să trăiți acasă religia pe care o pretindeți în public.”

“Nu putem! Am încercat, Jim, chiar am încercat, dar nu am reușit!”

“Știi că ați încercat, și știu că nu ați reușit, și mă bucur că sunteți conștienți de acest lucru, pentru că acum sunteți în starea în care aveți cele mai mari speranțe ca Dumnezeu să facă o lucrare măreață în viețile voastre. Vedeți, pentru că acum vă dați seama că nu aveți putere să vă schimbați viața, sunteți în sfârșit dispuși să depindeți de Dumnezeu, și toate greșelile din trecut vă vor aminti că victoria vine prin Dumnezeu și nu prin forțe proprii. Doar harul Său vă va salva și nu tăria sau înțelepciunea voastră. Iată cum funcționează: Le-am împărtășit, așa cum am făcut în prima parte a acestei cărți, secretele funcționării creștinismului în lumea reală - în căminele și în familiile noastre. “Când voi doi vă veți schimba atitudinea unul față de celălalt și vă veți transforma relația, veți influența copiii să facă aceleași alegeri de schimbare a vieții pe care le-ați făcut voi și nu va fi nevoie să spuneți nici un cuvânt. Sunteți dispuși să îndepărtați ghimpii – pietrele de poticnire din relația voastră, astfel încât copiii să-L vadă pe Dumnezeu în viețile voastre?”

“Da, Jim, suntem disperați,” spuse David. “Nu ne place ce se întâmplă cu copiii noștri și nu ne simțim prea bine împreună. Sigur că ne-ar plăcea ca aceste lucruri să se schimbe, dar am dat greș de atâtea ori încât nu cred că este posibil să câștigăm copiii astfel.”

“Ascultă, Dave, am credință în ceea ce îți spun. Va merge cu siguranță. Cel puțin încearcă. Doamnele mai întâi, așa că hai să începem cu tine, Connie. Care sunt lucrurile care te deranjează cel mai mult la David?”

S-a gândit câteva minute după care a spus: “Păi, e mereu negativist. Mereu mă desconsideră, îmi spune greșelile și defectele mele. Uneori sunt atât de descurajată încât nici nu mai vreau să încerc.”

“E adevărat, David?”

“Da... păi, uneori,” a intrat în defensivă și mi-am dat seama că are ceva de spus, dar l-am rugat să mai reziste până termină Connie.

“Continuă, Connie,” am încurajat-o. “Care este cel de-al doilea ghimpe care te rănește?”

“Îmi doresc să fie același lider spiritual acasă, cum este în public. E bun la teorie, dar nu și la practică.”

Am discutat puțin timp și David a recunoscut că este adevărat, că trebuie și vrea să depășească acest lucru. Astfel am venit cu o soluție pentru ca el să înceapă procesul de schimbare. Pentru următoarele 30 de zile a fost de acord să spună numai cuvinte încurajatoare soției sale. Și dacă nu se putea gândi la ceva frumos să-i spună, trebuia să tacă decât să o rănească așa cum a făcut în trecut. Pentru ce-a de-a doua etapă din drumul său spre schimbare a fost de acord să preia rolul de lider spiritual în cămin și să conducă momentele spirituale. Și în cele din urmă, trebuia să-și asume responsabilitatea disciplinării copiilor și să n-o paseze mamei. A înțeles că, pentru a avea timpul necesar, trebuia să scurteze din timpul pentru știrile de la televizor sau din ziar. Nu mai avea să stea până târziu la serviciu, iar navigatul pe internet era deja de domeniul trecutului. Era nevoie de lepădare de sine, dar din expresia feței lui David îmi puteam da seama că era dispus să renunțe la toate acestea pentru a obține ce își dorea. L-am privit un moment după care l-am întrebat: “Și Connie? Care sunt cei doi ghimpi care te deranjează?”

A răspuns imediat: “Jim, ar fi atât de bine dacă nu m-ar mai jigni în fața copiilor. Mă înjosește și vorbește despre cât de rău am făcut o treabă sau alta. Știu că nu sunt perfect, dar îmi distruge abilitatea de a conduce. Cea de-a doua problemă este atunci când luăm o decizie și am impresia că ne străduim împreună, dar pe parcurs refuză să o ducă la bun sfârșit. Sunt frustrat! Vrea ca eu să conduc, dar nu primesc nici un fel de cooperare!”

Începând să discutăm despre cealaltă parte a situației, Connie era vehementă. “Sunt îngrijorată și trebuie să mă exprim.” Aceasta este o problemă foarte obișnuită în familiile în care soția a fost forțată de greșelile soțului să își asume ambele roluri. Vrea ca el să conducă dar nu are încredere că soțul ei va face totul corect, așa că vrea să-l ajute puțin ca să nu o ia pe vreo cale greșită. Femeile chiar nu văd aceste mici sugestii sau corectări ca fiind cicăleală, dar din păcate bărbații așa le consideră.

Au hotărât ca pe viitor Connie să-i spună grijile ei doar atunci când nu-i auzeau fetele. În al doilea rând, Connie a fost de acord ca atunci când

faceau o schimbare să scrie aceasta pe un cartonaș pe care să-l țină mereu la îndemână. Astfel putea ține pasul mai bine. Și-a dat seama că avea tendința să abandoneze noile programe, și asta nu pentru că nu dorea să se schimbe, ci pentru că vechile obiceiuri păreau să preia controlul și deseori nu-și mai amintea ce fusese de acord să facă.

Să fi văzut ce față aveau acum! Speranța a renăscut! Cu fețele radiind de fericire, am făcut o rugăciune frumoasă și ne-am luat la revedere. M-au sunat trei săptămâni mai târziu și mi-au spus plini de entuziasm: “Trebuie să-ți spunem ce se întâmplă. Vrem să știi că acum avem un cămin fericit! În numai trei săptămâni de când urmăm acest program, copiii noștri au văzut schimbări în noi și deja au început să facă lucrurile pe care întotdeauna le-am așteptat de la ei. Nu te-am crezut când ai spus că modalitatea prin care ne putem schimba copiii este să ne schimbăm pe noi, dar era adevărat, și la noi funcționează.”

Prieteni, și pentru voi poate funcționa. Îndepărtați ghimpii din relația voastră și atunci când scăpați de unul, îndepărtați încă unul și încă unul. Într-un an veți descoperi că ați scăpat de patru, șase sau chiar opt ghimpi și foarte puține relații au mai mult decât atât. Este o metodă simplă dar atât de generoasă. Fie ca Dumnezeu să te îndrume în efectuarea exercițiilor permițându-I să scoată penseta și să îndepărteze toți ghimpii din viața ta.

ACTIVITĂȚILE SĂPTĂMÂNII 8:

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îndepărteze această stare de defensivă atât de comună firii păcătoase la care suntem părtași cu toții și să te ajute să fii obiectiv. Roagă-L să-ți dea înțelepciunea și curajul de a rezolva orice problemă care apare.

Activitate: Citește “Îndepărtarea ghimpilor.” Te vezi pe tine, căsnicia, căminul sau familia în această prezentare? Meditează cu rugăciune asupra problemelor care vă deranjează în cuplu, după care meditează la ce s-ar putea să nu-i placă partenerului la tine dacă i s-ar oferi posibilitatea să-și exprime sincer sentimentele.

Luni:

Timp pentru rugăciune: Trebuie să-L cauți pe Dumnezeu pentru a te preda pe deplin, fiindcă activitatea de astăzi poate culmina cu o ceartă adevărată dacă nu acționezi sub îndrumarea Duhului Sfânt.

Activitate: Abordează partenerul după principiul de îndepărtare a ghimpilor. Fii încrezător în legătură cu lucrurile pe care le veți câștiga. Acest lucru este foarte important, mai ales dacă partenerul încă nu a citit capitolul. Dacă o faci să sune ca o plimbare în pădure, probabil că nu vei avea nici o șansă. Tot ceea ce îți dorești astăzi este să pui în aplicare acest concept. De detalii te vei ocupa în zilele următoare.

Marti:

Timp pentru rugăciune: Caută îndrumarea lui Dumnezeu ca fiind cea mai bună cale de a începe. Roagă Duhul Sfânt să îți îndrume gândurile, pentru a ști care este cea mai bună cale de urmat. De data aceasta trebuie să o faci într-o altă manieră, altfel te vei trezi că ai căzut în aceleași capcane. Amintește-ți că tehnicile nu au nimic magic. Sunt doar niște metode pe care le folosește Dumnezeu pentru a ne îndruma.

Activitate: Meditează cu rugăciune asupra relației tale. Gândește-te la cum reacționezi în situații de stres și încearcă să îți dai seama dacă un mediator ar ajuta. Mediatorul trebuie să fie un consilier profesionist sau un pastor. Poate fi oricine a cărui maturitate spirituală este evidentă și în a cărui judecată te încrezi. Foarte multe cupluri se simt mult mai bine

alături de un alt cuplu. Acest lucru este foarte bine atâta timp cât sunt dispuși să se iubească și să te ajute. Trebuie să fie persoane de încredere care pot păstra secrete. Uneori cuplul pe care-l alegi poate avea la rândul său un ghimpe sau doi, astfel vă puteți ajuta și susține reciproc. Ca o regulă de bază foarte importantă am găsit că, dacă oricare dintre cei doi parteneri crede că este nevoie, atunci cu siguranță este nevoie. Dacă vă decideți că vă trebuie un mediator, v-a venit cineva în minte?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu ca astăzi să îți ofere tact și diplomatie. Vei fi foarte vulnerabil dacă îi vei cere cuiva să te ajute, ba chiar și mai vulnerabil dacă voi doi ați ales să urmați singuri acest drum. Ai grijă să rămâi predat și dispus să-L lași pe Dumnezeu să conducă.

Activitate: Întreabă consilierul sau consilierii dacă sunt de acord să medieze o conferință pentru a începe procesul de schimbare așa cum a fost descris în acest capitol. Împărtășește-le și lor învățăturile acestui capitol și stabilește o dată în viitor pentru a începe discuțiile.

Meditație: Ți s-a părut greu să ceri ajutor sau să recunoști că aveai probleme? De ce?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Apropie-te și mai mult de Dumnezeu în această dimineață și încearcă să te pierzi în El, astfel încât să pornești ziua predat și dispus să iei în considerare punctul de vedere al partenerului.

Activitate: Dacă voi doi veți încerca împreună, luați-vă timp pentru o plimbare sau o activitate asemănătoare și împărtășiți-vă unul altuia grijile voastre. Amintește-ți ca atunci când împărtășești lucruri dificile să eviți contactul vizual, iar limbajul trupului să nu fie unul defensiv. Fraze ca: “tu niciodată...”, “tu meru...” sau “nu poți măcar odată să...”, nu numai că nu sunt adevărate, dar trântesc ușa în nas comunicării. Petreceți doar cinci minute pentru a prezenta problema după care nu mai spuneți nimic care nu vă ajută să găsiți o soluție. Dacă vă poticniți sau vă blocați, NU mai continuați. Lăsați conversația pe altă dată și dacă tot nu puteți să vă adresați civilizată unul altuia, atunci aveți nevoie de un mediator. Folosește

ziua de astăzi pentru a plănui discuția și prezenta problema în așa fel încât să fie cât mai plăcut posibil pentru partenerul tău.

Meditație: Simplul gând că trebuie să discuți această problemă face să-ți crească pulsul? Te simți neplăcut? Ce poți face pentru a deveni mai ușor de abordat?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Dacă te-ai decis să îndepartezi niște ghimpi, cere ajutor de la Dumnezeu pentru a face acest lucru. Amintește-ți că ceea ce trebuie să faci este să îndepartezi ceea ce-l deranjează pe partenerul tău. De el depinde eliminarea ghimpelui care te deranjează pe tine; concentrează-te asupra propriei îndatoriri. Dacă aștepti un mediator, hotărăște chiar acum că vei merge mai departe, indiferent cât de dureros s-ar putea să fie, chiar contrar voinței tale. Dacă faci acest pas vei fi mult mai bine pregătit atunci când va sosi momentul.

Activitate: Dacă ai de îndepartat un ghimpe înfipt adânc, a venit timpul să o faci. Fii îngăduitor dacă partenerului tău îi este greu să se schimbe, așa cum și tu ai vrea să fie răbdător cu tine în caz că revii la vechile obiceiuri. Dacă încă nu ai vorbit despre ghimpi, alege ceva ce crezi că nu-i place partenerului tău și încearcă să-l elimini chiar acum fără să ți se spună.

Meditație: Ți s-a părut greu să schimbi vechile obiceiuri și atitudini? Dacă tu și partenerul tău v-ați angajat deja în îndepartarea ghimpilor, l-ai văzut făcând eforturi pentru a se schimba? Dacă da, încurajează-l exprimându-ți aprecierea. Ține minte că nimeni nu a învățat să facă acest lucru perfect peste noapte. Ca la un copil care învață să meargă, vor fi multe căderi și vânătăi în timp ce înveți.

Sâmbătă:

Meditație: Bucură-te de această zi alături de Dumnezeu și bucură-te că ai început acest proces de schimbare. Aceasta este cea mai mare demonstrație că Dumnezeu lucrează în viețile voastre!

Viața din belșug

Partea a treia

*O familie
puternică*

Atomi independenți

“Și dacă o casă este dezbinată împotriva ei însăși, împărăția aceea nu poate dăinui.” (Marcu 3:25)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să vedem în povestirile altora o explicație la ce s-a întâmplat cu familia și să fim motivați să corectăm aceste probleme cu orice preț.

Nu am prea des ocazia să mă întorc în orașul natal. Și când am această șansă, timpul este ocupat cu obligații de familie, așa că foarte rar îmi revăd prietenii cu care am crescut, dar din când în când se întâmplă. Ni se întâlnesc drumurile și noi, bărbați de vârstă mijlocie, privim uimiți unii la alții cu ochi care nu s-au mai privit de ani de zile. Ne prezentăm familiile și vorbim despre anii care au trecut, lungind momentul despărțirii, știind probabil că nu vom mai avea niciodată o astfel de ocazie, și acest rămas bun s-ar putea să fie ultimul.

Dar anul trecut a fost diferit. Am avut o conversație cu un prieten, care a trecut de limitele superficialului. M-a întrebat: “Ce s-a întâmplat cu noi, Jim? Mi-am pierdut copiii, și nu sunt numai eu în situația aceasta, mai sunt și alții. Și ai tăi - sunt fericiți, încă... inocenți. Ce s-a întâmplat, Jim?”

L-am asigurat pe prietenul meu că ceea ce se întâmplase nu a fost un accident sau destinul, ci mai degrabă rezultatul logic al unei capcane așezate cu grijă ce a fost deghizată cu multă dibăcie. În fălcile acestei capcane au căzut mulți părinți și tineri, și ca un animal răutăcios, sfâșie fiecare părticică din familia noastră. I-am împărtășit o versiune a aceleiași

povestiri pe care o voi împărtăși cu voi pe larg, povestea atomilor independenți și complotul de a realiza acest lucru.

* * * * *

Alarma ceasului a trezit-o pe tânăra de treisprezece ani, Katie Miller. Atinse amețită butonul de oprire, cerând încă cinci minute de odihnă. Trei alarme mai târziu, la 5:09, se trezi în sfârșit, se dădu jos din pat și se târî până la baie. Apoi se aplecă asupra unor probleme de algebră pe care nu reușise să le termine în timpul nopții. A mâzgălit ceva cu pixul în timp ce fredona melodia unui cântec. Aruncă o privire la posterul de pe perete al artistului. Pieptul dezgolit și pantalonii mulați ai cântărețului adaugă un farmec în plus cuvintelor sale de dragoste și trezesc în ea poftă ciudate. Se întrebă dacă prietenii ei simt și gândesc ca ea. Cu o ultimă privire la poster, oftează adânc și se întoarce la treabă.

După un duș scurt, în care este opărită și înghețată consecutiv pentru că toată lumea din casă încearcă să folosească dușul în același timp, petrece o jumătate de oră plină de nervi în care încearcă să decidă ce să poarte din șifonierul plin cu haine care nu-i mai plac. Prost dispusă din cauza îmbrăcămintei, i se alătură fratelui său Caleb la masa din bucătărie pentru a mânca un castron de cereale reci. Mama vorbește la telefon în timp ce încarcă mașina de spălat vase. Mașina tatălui deja era plecată de acasă, iar Katie și-a amintit că el primise un telefon pentru a se duce de urgență la serviciu. Nu este nici urmă de Nancy, sora ei mai mare; probabil a plecat mai devreme. Este șapte și ceva iar Nancy are un curs dis-de-dimineată.

Mama termină convorbirea telefonică, frustrată. “Katie, întâlnirea mea a fost schimbată. Poți să-l conduci pe Caleb la autobuz înainte să pleci? Dacă nu plec acum nu voi mai reuși să ajung la timp din cauza aglomerației de dimineată.”

“OK,” mormăi Katie cu gura plină, “dar nu pot să aștept autobuzul cu el. Autobuzul meu pleacă cu zece minute înaintea lui.”

“Nu-i nimic. Dacă-l duci până acolo se va descurca el timp de câteva minute. Ne vedem după meciul de hockey.”

“Ar fi mai bine să-ți strângi cărțile,” îi spuse Katie fratelui său la câteva minute după plecarea mamei. Nici un răspuns. “Caleb, trebuie să plecăm!” Nimic. Începe să strige: “*Caleb!*”

El își ia privirea de la desenele animate și spune: “*Ce e?*”

“Trebuie să *plecăm*, asta e!” Fuge până la televizor și îl oprește.

Caleb se îndreaptă spre dormitorul său ca să-și strângă cărțile, amărât și bombănind ceva. Pe teancul de cărți se află învoirea pentru excursia cu clasa. Seara trecută a uitat de ea pentru că a ajuns prea târziu acasă. “O, nu!” se vaită izbucnind în lacrimi.

“Acum ce mai ai?” întrebă Katie. După ce îi explică despre ce este vorba, aceasta ia învoirea și o semnează, *K. Miller*.

“E bine ce faci?” întrebă el cu frică.

“Sigur că da. Oricum avem aceleași inițiale.”

Fuge în stație unde mai avea puțin și pierdea autobuzul. Din autobuz privi fața mică și întunecată a lui Caleb. Arăta trist și singur, pregătindu-se să aștepte acele zece minute lungi până la sosirea autobuzului lui.

Școala este prinsă într-un vârtej de activități. La 16:30 Katie joacă hockey. După meci o vede pe mama ei oprind în parcare. Aleargă nerăbdătoare spre ea pentru a-i spune toate noutățile zilei, dar mama vorbește la telefon cu tata, organizează activitățile acelei seri. Caleb era deja la orele suplimentare, dar trebuia să termine pe la cinci, așa că mama se grăbește să o lase pe Katie la orele de pian pentru a ajunge la timp să-l ia pe Caleb. Este chiar în cealaltă parte a orașului, iar mama nu va putea ajunge la timp să o ia pe Katie din cauza traficului, așa că va trece tata să o ia în drum spre casă și se vor întâlni cu toții la dentist.

Mai târziu, cu aparatul dentar abia strâns, Katie nu prea se simte în stare să mănânce. Ia doar niște înghețată la restaurantul fast-food și în timp ce familia ei mănâncă, ea citește câteva pagini dintr-un roman împrumutat de la o colegă.

După o ultimă oprire pentru a lua o machetă pentru un proiect la biologie, familia ajunge acasă foarte târziu. Au trecut 12 ore de când a plecat Katie și acum are teme de făcut. Lucrează din greu în camera ei, deranjată doar de muzica de la casetofon și de telefoanele dese de la prieteni. Ia o scurtă pauză pentru a urmări programul de televiziune preferat și bea o cola dietetică. Își face griji din cauza greutății. E atât de greu să rămâi slab.

Pe la ora 11 noaptea a terminat deja treaba și începe să bârfească la telefon cu prietena ei cea mai bună. Când mama strigă noapte bună fără să deschidă ușa camerei, Katie nu se deranjează să răspundă. Este mult

prea ocupată să-i spună prietenei ei, cu ochii ațintiți la poster, cum ar “muri” pur și simplu dacă l-ar vedea în persoană.

Katie Miller este un pseudonim, cu toate acestea ea reprezintă o întreagă suită de tineri din ziua de astăzi care trăiesc împreună, și totuși despărțiți de familiile lor. Pe nesimțite, au ajuns victimele celui mai mare cal troian dat vreodată omenirii. Din foarte multe puncte de vedere suntem exact ca grecii antici care se îndrăgostesc de lucruri ce par a fi valoroase, corecte și edificatoare. Se pare că nu avem puterea să vedem că exact acele lucruri pe care le îmbrățișăm sunt cele care încearcă să neucidă. Nu este nici un accident faptul că în secolul XXI viața este o continuă vânatoare după lucruri care în cea mai mare parte ne înstrăinează. De ce?

Să întoarcem paginile istoriei cu șaiszeci de ani în urmă, undeva în jurul anului 1945, după cel de-al doilea război mondial. În mijlocul unei păduri frumoase, acolo unde dealurile formează un amfiteatru natural, o ființă extraordinar de frumoasă se adresează unui mic grup de adepți. Cu o voce maiestuoasă și o statură nobilă, Satana se destăinuie generalilor săi. “Familiile!” spuse el cu infatuare pășind prin fața lor. “Controlez aproape toată această planetă, dar nu pot realiza nici măcar jumătate din ceea ce vreau din cauza acestor amărâte de familii! Ei bine, trebuie să punem capăt acestei situații.

Trebuie să plănuim cu grijă pentru că, începând cu căsnicia din Eden, familiile au îndurat războaie, foamete, insecuritate politică și socială. În mijlocul tuturor acestor revoluționări care au loc în societate, familiile continuă să funcționeze. Desigur că le-am stricat, dar cu toate acestea încă mai rezistă, oricât ar fi de imperfecte, ca o citadelă speriată dar măreață care își apără membrii de miile de căi ale influenței noastre. Trebuie să schimbăm această situație! Familiile nu pot fi eradicate, așa că trebuie să le stricăm puterea de apărare în timp ce lăsăm exteriorul intact, astfel încât aparent totul să fie în ordine. Trebuie să împrăștiem membrii familiei în atâtea direcții încât să pară că sunt *atomi independenți*. Da, da, acum îmi dau seama,” râse el diabolic. “Pentru a aduce la îndeplinire acest plan este nevoie de toată dibăcia și răbdarea noastră pentru a aștepta timp de mai mulți ani rezultatele... dar merită.

Mai întâi, oferiți-le prosperitate! Prosperitatea a fost mereu aliatul nostru, iar biserica niciodată nu s-a descurcat sub influența ei. Acum, să o încercăm în familii. Faceți ca modul lor de a gândi să se întoarcă împotriva

lor. Forțați-i să pună accentul pe educație. În timp ce acest lucru îi ajută pe termen scurt, nu vor vedea niciodată dinții capcanei pe care o întindem generațiilor următoare. Cei care merg acum la facultate sunt bărbați maturi, cu vârste ce depășesc vârsta celor recrutați pentru război. Ei cred și își susțin convingerile. Tinerii următoarelor generații nu vor mai fi atât de norocoși. Ei vor fi o pradă ușoară, îi vom putea influența cu ușurință atât prin profesorii lor, cât și prin colegi.

Vă amintiți cum aproape că am distrus copiii lui Israel la granița țării promise? Distracția a deschis calea către infidelitate și acest lucru se va repeta. Vom folosi noua tehnologie în avantajul nostru și deși va fi nevoie să treacă mai multe generații până le vom perverti cu totul gusturile, nu am mai avut *niciodată* un acces atât de mare în casele lor. Nu vom folosi doar televizorul, ci și alte căi de comunicare în masă. Vom face loc senzualității în reclame, articole și poze, așa cum am făcut în Sodoma. Privind imaginile ei vor fi schimbați și asta fără ca nici măcar să-și dea seama. Ha! Ha! Ha! Îmi place la nebunie,” râse el, iar îngerii cei răi ascultau cu admirație. Atmosfera devine din nou serioasă, întrucât Satana continuă: “Cel mai important lucru este timpul lor. Trebuie să inventăm orice sistem posibil pentru a le consuma timpul. Nu contează dacă fac lucruri bune sau rele. Atâta timp cât îi ținem ocupați, familiile lor vor avea de suferit și *automat* va începe procesul despărțirii.

Acum, cu acestea în minte, permiteți-mi să vă ofer câteva repere cronologice. Am plănuțit deja totul,” i-a asigurat el. “În primele decenii, ajutați-i să aibă succes și să prospere. Căminele lor să semene cu acelea în care au crescut, dar mai introduceți un element: televizorul. Determinați-i să se mute în case mai mari și mai bune în suburbii. Aceste cartiere noi nu au nici un fel de rădăcină; nu există nici un bunic sau bunică prin preajmă care să observe mica noastră pătrundere subtilă. Un număr mare de femei au muncit în timpul războiului. Unele au continuat și după aceea să lucreze cel puțin cu jumătate de normă, iar altele s-au oferit să lucreze voluntar în afara casei.

Fiecare moment furat de la familiile lor este o victorie și pregătește calea pentru o repetare. Această generație este obosită. Au supraviețuit Crizei, apoi au luptat și au câștigat războiul, dar în realitate sunt înfrânți. Și-au pierdut tinerețea, iar atenția lor se îndreaptă asupra dorinței de a trăi, căutând să recupereze timpul pierdut. Foarte puțini vor fi cei interesați

de nedreptățile sociale, cum ar fi segregatia sau drepturile femeii, și aceasta va pregăti perfect calea pentru generația următoare care îi va privi ca ipocriți sau oameni care au eșuat în a se ridica la nivelul libertății pe care o proclamă.

În al doilea deceniu, deja putem deveni mai activi în eforturile noastre. Acum, că graba reconstrucției s-a dus, vom manipula evenimentele astfel încât reușita să presupună mai multe ore și mai multă muncă. Prin dezvoltarea căilor de transport, călătoriile vor fi mult mai accesibile și trebuie să facem din deplasările la depărtare de casă o parte din serviciu pentru cât mai mulți oameni, mai ales pentru cei din posturi executive. Acești lideri sunt esențiali. Dacă ei se conformează, vor trage după ei și companiile lor. Nu vedeți unde duc toate?” își întrebă supușii.

“În graba lor de a recupera timpul pierdut, această generație va acumula ceva de care părinții lor s-au ferit - *datoriile*, și datoriile în combinație cu o economie precară vor da naștere familiei moderne cu două venituri. În trecut, nevoia a fost mereu cea care a forțat mamele să lucreze, dar cele care lucrează acum sunt pionierii unei schimbări puternice de atitudine. Aceasta este prima generație care va părăsi căminul pentru a menține mai degrabă un stil de viață decât viața.

Familiile trebuie să se transforme subtil pentru a se acomoda acestor schimbări, și treptat ‘normele’ de comportament acceptat se vor schimba și ele. Familiile mai slabe vor începe să se prăbușească sub presiune, acestea fiind primele roade ale planului nostru.

Apoi va urma un potop de descoperiri științifice care ne vor deschide noi căi de atac. Medicina și tehnicile avansate de care ar beneficia omenirea dacă L-ar urma pe Dumnezeu, vor avea ca rezultat păcătoși mai sănătoși. Dezvoltarea metodelor contraceptive va domina în următorul deceniu, când vom altera atât de tare valorile morale încât oamenii nu-și vor mai reveni niciodată de sub efect, și aceasta este exact ceea ce vrem.” Satana râde, după care continuă.

“În generațiile anterioare, muzica era un element unificator în familie. Muzica era o parte din cămin doar atunci când părinții cântau la un instrument sau cântau împreună diferite melodii. Mai târziu, chiar și radioul era ascultat împreună în familie. În trecut, orice lucru îndoielnic era studiat cu un ochi critic iar schimbarea se producea lent. Acum, în sfârșit, avem posibilitatea extraordinară de a schimba totul și nu vom rata. Tinerii acestui

deceniu au fost deja despărțiți de părinții lor pentru că au pus școala pe primul loc, atât pentru dezvoltarea educațională cât și pentru cea socială. Activități de interes comunitar cum ar fi dansul, pe vremuri un eveniment important în familie, a fost cedat școlii. Un nou deceniu, un nou gen de muzică și ‘vremurile fericite’ ale rock ‘n roll-ului îi vor captiva pe tineri. Pentru prima dată muzica, marea forță unificatoare, va deveni o barieră despărțitoare între generații și, dacă suntem atenți, poate rămâne astfel pentru totdeauna.

Iar televizorul va fi controlat de noi. La început va părea foarte nevinovat și atrăgător. Îl vom lăsa să crească și să înflorească cu programe distractive și sofisticate. Această perioadă va fi considerată “perioada de glorie” a televizorului, cu multe programe îndrăgite, dedicate familiei. Îi vom conduce pe calea spre distrugere. Procesul lent de corupere va avansa suficient de mult, chiar și în această primă etapă, încât foarte puțini își vor da seama ce văd. Milioane de oameni o vor iubi pe Lucy, fără să-și dea seama că este o mitomană care calcă în picioare principiile legii lui Dumnezeu, în timp ce râd cu poftă. Căminul certăreț pe care îl întruchiează este plin de haz, pentru că într-o anumită măsură telespectatorii se identifică cu el prin experiența lor. Semințele plantate se vor descurca de minune,” se lăuda Satana.

“În cel de-al treilea deceniu vom începe să strângem roadele eforturilor noastre. Tinerii care au crescut fără disciplina severă și privațiunile de care au avut parte părinții lor, într-o cultură care prețuiește mai mult forma religiei decât substanța ei, nu vor lua în seamă sistemul de credințe al părinților lor și vor căuta împlinire într-un stil de viață senzual și în activism social. Uniți de această stare de fapt, mai mult din dezgust decât dintr-o viziune coerentă a viitorului, vor îmbrățișa aproape orice concept care este diametral opus sistemului comportamental ‘normal’ pe care îl văd în viața părinților și pe care îl consideră ipocrit. Muzică și droguri, intimitate și comunism alături de dragostea liberă și libertinaj vor altera preceptele unei generații și modul de a gândi al unei lumi întregi.

Până la jumătatea deceniului, femeile vor lua cu asalt locurile de muncă. Creșele vor prolifera. Copiii își vor părăsi părinții mai repede ca niciodată. Studii efectuate cu superficialitate vor demonstra rezultatele ‘benefice’ ale acestor anturaje. Pe lângă bone, copiii vor crește în fața televizorului, media numărului de ore petrecute în fața acestuia

ridicându-se la numărul orelor unei slujbe cu normă întreagă. În timp ce părinții vor petrece din ce în ce mai puțin timp cu copiii lor, își vor da seama intuitiv că acest lucru este greșit și de aceea trebuie să fim gata să introducem conceptul de *timp de calitate* pentru a le liniști conștiința vinovată, și în tot acest timp permitem ca procesul de separare să continue. Vor fi divorțuri din belșug și odată cu introducerea procedurii de divorț amiabil, ceea ce odată era în mod clar înțeles ca un eșec rușinos, acum poate deveni o opțiune acceptabilă. Putem prezenta la mii de oameni ideea de a trăi împreună. Normal că văzând efectele devastatoare ale unui divorț vor începe să se întrebe ce mai contează o bucată de hârtie.

Ceea ce trebuie să faceți este să vă asigurați că tumultul vremurilor se reflectă în muzică, în filme și în artă, toate acestea putând să accelereze lucrurile.” Satana își instruieste demonii: “Depuneți un efort deosebit pentru a vă asigura că nimic nu rămâne subiect tabu sau în afara limitelor. Crime terifiante, folosirea drogurilor, imoralitatea și chiar homosexualitatea pot fi acum explorate prin astfel de canale, pregătind mințile pentru asalturi viitoare. În spiritul activismului, fiecare trup este încurajat să se ridice și să-și ceară drepturile. Curțile judecătorești să permită avortul ca fiind dreptul femeii. Extindeți acest activism și în biserici și vom răvăși credințe vechi.

Și pentru a încorona acest deceniu, ispitiți pe cei mai mari lideri din țară să calce legea și apoi să mintă pentru a acoperi fapta. Aduceți fapta în fața națiunii și prezentați fiecare detaliu oribil, astfel încât să-și piardă încrederea în oamenii statului, iar guvernul să fie forțat să demisioneze. Aceasta va produce o atmosferă de haos și, în mijlocul furtunii și al controverselor, oamenii vor descoperi că vechile standarde în care se încrezuseră au fost înlăturate, lăsându-i să plutească pe fluxul schimbărilor culturale.

Vedeți, oamenii vor fi atât de degradați și dezgustați încât vor intra în cel de-al patrulea deceniu al planului nostru complet inconștienți de hăul în care îi vom duce. Revoluția aceasta i-a neliniștit puțin și trebuie să ne mișcăm încet acum sau s-ar putea să devină prea conștienți de pericolul în care se află și să se întoarcă la Dumnezeu,” și scuipe numele cu dezgust. “Aduceți timpuri grele asupra lor. Le vor distra atenția. Aceasta nu numai că va încuraja ambii părinți să muncească și va aduce mai mult stres, dar este un camuflaj excelent pentru atacul următor.

Acum vom lua forma umană pentru a-i seduce să păcătuiască și pentru a-i împinge spre idolatrie, așa cum am făcut cu Israel, dar vom accelera programul și vom grăbi procesul. Fiecare program de televiziune, orice revistă, și toate panourile publicitare vor abunda de imagini care sugerează gânduri stricate. Încă nu trebuie să fie explicit, pentru că foarte mulți vor cenzura asemenea imagini, dar ne putem transmite mesajul și prin activități imorale sugerate. Însă filmele ne vor permite prezentări explicite și vom încuraja producătorii să arate astfel de imagini fără rușine. De fapt, prin privire începe să cedeze fondul moral al unei societăți. Odată ce s-a creat apetitul pentru astfel de lucruri este nevoie de foarte puțin efort pentru a transforma orice vânzător de la chioșc sau de la benzinărie într-un pește care vinde pățimașilor reviste cu femei pentru aur și argint. Să vedeți ce se întâmplă mai departe,” exaltă șeful.

“Violența și crima vor crește și oamenii vor privi știrile saturate de crime oribile, rușinoase, plini de aceeași fascinație bolnavă pe care o rezervă și filmelor.

Ținându-i ocupați și îngrijorați de greul vieții, îndreptați-le privirea spre viitor și puneți în ei speranța deșartă că, atunci când cutare problemă se va rezolva, vor putea să se liniștească și vor avea timp. Totul este doar o iluzie.” Râsul oribil al Satanei răsună peste adunare trimitând fiori tuturor celor care îl ascultau. “Aceasta nu se va întâmpla niciodată, și pentru a ne asigura trebuie să fim cu un pas înaintea lor punând bazele unui sistem computerizat de talie internațională care îi va grăbi și mai tare.

Sub povara aceasta inteligentă nu se vor prăbuși doar căsniciile slabe, ci și cele aparent puternice. Oamenii se vor recăsători, iar acest lucru va deveni atât de obișnuit, încât familiile rezultate din căsnicii multiple vor adăuga mai mult stres, slăbind și mai tare șansele de reușită. Părinții vor simți din ce în ce mai tare presiunea economică de a câștiga mai mulți bani și de a lucra mai mult timp. Oricât ar fi de bună educația pe care o au, își vor dori mai multă educație și astfel își vor forța copiii să devină mari realizați. Copiii lor trebuie să ajungă în facultățile cele mai bune, ca să nu fie nevoiți să se lupte ca mama și ca tata. Treptat, facultățile nu vor viza doar excelența academică, ci și capacitatea de a conduce în cluburi și în competiții sportive. Tinerii vor fi încurajați să participe la tot mai multe activități în afara căminului și astfel se pregătește cea de-a cincea etapă a planului nostru.”

“Ia priviți ce mare succes vom avea!” strigă el, iar îngerii cei răi se prind cu mândrie de fiecare cuvânt. “Nu a trecut nici măcar jumătate de secol în planul nostru măreț și deja vedem rezultate uimitoare. Sunt prea hărțuiți și grăbiți să fie în stare să opună rezistență! Se vor adapta situațiilor de stres și se vor mândri în mod aproape pervers cu capacitatea lor de a fi copleșiți de muncă. Acum este timpul să mărim pasul,” chicotește cu răutate Satana, și-i întărită și mai tare. “Nașterea societății de internet va părea o binecuvântare pentru aceste persoane grăbite care acum nu trebuie doar să răspundă celor din jur, dar și numeroaselor scrisori, telefoane, email-uri. Timpul este arma pe care o vom folosi împotriva lor. Chiar și cataloagele și fluturașii din cutia poștală ne ajută. Dați-le servicii de așteptare a apelurilor, astfel încât atunci când sunt întrerupți de un telefon, întreruperea lor să mai aibă încă o întrerupere. E revoltător, nu?” întrebă Satana, iar supușii săi dau din cap aprobator.

“Familiiile vor fi atât de ocupate încât cei doi vor fi ca două vapoare trecând unul pe lângă altul în noapte. Fără timp pentru intimitate adevărată, nevoile lor nesatisfăcute îi vor împinge spre orice cale de împlinire. Copiii cărora li se oferă mâncare, haine și sute de jucării se vor simți ca niște orfani în propria casă. Privăți de atenția iubitoare a părinților, care ar trebui să fie dreptul lor prin naștere, sunt lăsați să se îngrijească singuri și petrec din ce în ce mai mult timp cu prietenii lor – totul din cauză că mama și tata sunt *prea* ocupați.

În al șaselea deceniu, familia, cândva un fundament al societății, se va prăbuși și odată cu ea va începe să se dărâme și civilizația. O, dar ‘familia’ încă mai dăinuie, însă este ca un pom putrezit în interior, nu mai are putere și tot ce rămâne este exteriorul. Acum totul este acceptabil, în afară de standardele biblice învechite, și asta este exact ce vrem.” Satana zâmbește satisfăcut. “Puținii care încă se mai țin de asemenea antichități sunt priviți ca fanatici dezechilibrați psihic sau reduși, demni de milă sau ură din partea membrilor mai luminați ai societății.

Tinerii confuzi ai anilor ‘60 au crescut o generație și mai confuză de copii cinici și pesimiști care, la rândul lor, vor reuși să crească tineri la fel ca și părinții lor sau poate și mai depărtați de copiii lor. Această generație de părinți va primi un strigăt de trezire inimaginabil. Acești copii vor începe să manifeste o asemenea ostilitate față de părinții lor și față de ceilalți, aceeași pe care o manifestă societatea față de ei. Dar nu vă

îngrijorați, nu se vor trezi,” asigură audiența marele lider. “Nici măcar nu vor înțelege cauzele.”

“Vedeți, dacă îi îndepărtăm pe copiii de părinți la o vârstă fragedă, aceștia sunt privați de privilegiul unei copilării inocente. Părinții cărora le pasă doar să nu fie deranjați de copiii le oferă acestora toate capcanele succesului, toate jucăriile imaginabile pentru a se distra, lăsându-i singuri, fără cineva care să-i îndrume și să-i ajute cu problemele lor. E de mirare că acești copii privesc lumea ca pe un loc ostil?” rânjește el. “Este de mirare că îi putem convinge cu ușurință să urmărească filme care nu sunt demne să fie arătate în iad și joacă jocuri video gândite de cei mai inventivi dintre diavolii noștri? Mai mult, nu este foarte clar și răspicat mesajul că mama și tata sunt niște ticăloși pentru că vor omorî milioane și milioane de copii nenăscuți într-un măcel de proporții atât de mari încât centrele naziste de exterminare vor arăta *îngăduitoare*?” spuse el cu un râs sarcastic. Demonii săi erau vrăjiți de planul grotesc ce se prezenta înaintea ochilor lor.

“Evreii, vânați atât de brutal în timpul războiului din Europa, vor păstra amintirile în memoria colectivă din generație în generație. Cu toate acestea, îi vom păcăli atât de tare pe părinții moderni încât, în timp ce le pare rău de soarta evreilor, vor fi ferm convinși că uciderea a de șase ori mai mulți copii nu va avea nici un efect asupra generațiilor viitoare. Apoi, când copiii se ridică împotriva părinților lor sau a colegilor și îi omoară, aceiași părinți care au manifestat desconsiderare totală față de viața umană vor fi atât de păcăliți încât vor fi uimiți de faptul că acești copii nu au nici un fel de respect față de viața altor ființe umane”.

“Vedeți,” explică Satan, “fără un reper moral - pentru că l-am distrus de mult - lucruri respinse odinioară, acum nu numai că vor fi tolerate, ba chiar socotite normale. Acum treizeci de ani, politicienii plăteau scump pentru indiscrețiile publice, dar nu și acum. Minciuna și adulterul vor fi trăsături mai mult decât tolerate la persoanele publice. Societatea va avansa atât de tare încât acum președintele Statelor Unite ale Americii se poate deda la cele mai dezgustătoare acte în timp ce va ridica minciuna la rang de virtute. Populația va întâmpina acest comportament ridicând din umeri și nimic mai mult. Una dintre înșelătoriile noastre cele mai eficiente va fi să-i fac să creadă că toată lumea o face. Vor cădea în cursa de a crede că nu prea contează caracterul. Poți avea succes și fără el. Ceea ce contează cu adevărat este stilul. Moralitatea va decădea, fiind jertfită pe altarul

plăcerii. Pentru că, vedeți voi, adevărata problemă în condamnarea păcatelor publice este că foarte mulți fac asemenea lucruri în ascuns și mult mai mulți care nu au fost destul de curajoși să o facă, au poftit în inima lor.” Se oprește să-și întrebe adepții. “Înțelegeți?” Aceștia dau viguros din cap aprobator. “Atunci voi continua. Distracția va ajunge la culmi cu incredibil de multe posibilități de alegere. Vor avea vești non-stop prin televizor sau Internet. Publicații de toate formele și pe toate gusturile, chiar și cărți de citit pe Internet, vor fi foarte accesibile. Vor putea lua înregistrări cu orice film, despre orice subiect, fără nici o limită sau restricție. Odată cu apariția Internet-ului nu va mai fi nevoie nici măcar să se deplaseze la magazin pentru a obține imaginile obscene pe care și le doresc. Prin Internet îi putem corupe chiar și la serviciu. Oricine are un computer va fi capabil să înregistreze ore întregi de material cu, să spunem, conținut *îndoielnic*,” spuse el cu un rânjet de satisfacție.

“În cel de-al șaptelea deceniu, societatea și guvernul, ambele construite pe fundația unor familii șubrede, se vor afla în curs de prăbușire. Acum nu mai putem face mai mult, dar stați deoparte, bucurați-vă de priveliște și anticipați recolta. *Dacă* ne facem treaba cum trebuie, și știu că o vom face,” spuse el aruncând o privire înfricoșătoare demonilor, “familiile, fără nici un refugiu în astfel de timpuri confuze, vor fi distruse iar noi ne vom putea exercita controlul total asupra balamucului care rămâne în urmă. Astfel, prieteni, victoria poate fi obținută în mai puțin de șaptezeci de ani - într-o viață de om.” Satana făcu un semn cu mâna, după care își încheie marea cuvântare și privi triumfător asupra audienței atente.

O mână timidă se ridică din spatele mulțimii. “Preamărite lider,” începu cu ezitare un admirator, “oamenii care mi-au fost dați mie nu vor cădea în această cursă. Îi am pe cei cu adevărat religioși,” bombăni plin de răutate.

“Te îngrijorezi din cauza lor?” răspunse marele lider. “Nu ai de ce; sunt la fel de creduli ca și ceilalți, dar oricum am ceva deosebit pentru ei. În timp ce-i ademnim pe oamenii lumești să fie ocupați cu visurile lor, faceți ca membrii bisericii să fie ocupați cu fapte bune: prea ocupați cu evanghelizarea, ocupați cu îndatoririle pastorale, prea ocupați cu activitățile bisericesti, prea ocupați cu controversile teologice și cu activitățile sociale. Nu contează că sunt activități *bune*”. “Doar asigură-te,” ordonă demonului, “că nu au nici măcar o secundă liberă. Vezi să nu aibă timp să se gândească la viața lor, să nu aibă timp să contemple sau, și mai rău, să vorbească cu

Dumnezeu,” răbufni el extrem de agitat. Revenindu-și continuă: “Și astfel, prietenii mei, mergeți cu legiunile voastre spre victorie.”

Cu trecerea timpului, ecourile acestei întâlniri s-au pierdut, lăsându-ne să analizăm doar rezultatele. Trăim în cel de-al șaptelea deceniu al planului întocmit de diavol și după părerea mea a avut mai mult succes decât a visat vreodată. Familiile din ziua de astăzi nu sunt decât o umbră a ceea ce ar fi trebuit să fie. Timpul petrecut în familie este un concept aproape străin. Chiar și cina este un obicei de mult apus în majoritatea caselor, iar în cele în care mai există acest obicei, cina este luată în fața televizorului. Întâlnirile de la sfârșitul săptămânii au dispărut treptat, din moment ce membrii familiei sunt împrăștiați pe tot continentul.

Nesiguranța părinților în legătură cu serviciul a trecut de la grija pentru educația copiilor lor la ciudățenie. Unii părinți chiar angajează experți care să le testeze copiii, nu pentru facultăți faimoase ci pentru grădinițe prestigioase! Oare chiar am înnebunit? Unii părinți au mers atât de departe pe acest drum încât cred că fiecare acțiune din viața copilului lor trebuie plănuită cu scopul final de a ajunge la Harvard sau Yale.

Materialismul distruge atât lumea cât și căminele ce pretind a fi creștine. Am stat în case în care șifonierele sunt atât de pline încât nu mai au unde pune o haină. Personal am numărat douăzeci și cinci de perechi de pantofi în camera fetei unei astfel de familii și am vizitat o casă în care am admirat cel mai frumos set de vase de porțelan pe care l-am văzut vreodată, doar pentru a fi informat că: “Noi nu mâncăm din astea. Le-am cumpărat ca să se potrivească cu draperia.” Aceste persoane sunt atât de dragi inimii mele pentru că îmi amintesc de viața pe care am dus-o și eu. Să fi văzut casa și lucrurile mele acum câțiva ani.

Mi-a rămas în minte o familie foarte frumoasă. Erau atât de stresați de grijile vieții și complet absorbiți în efortul de a găsi o cale pentru a petrece mai mult timp cu copiii lor. Ca răspuns la strigătul lor pentru ajutor i-am întrebat ceva:

“Munciți, nu-i așa?” am întrebat-o pe soție.

“Da,” a răspuns aceasta.

“Și aveți două mașini, nu?” Ambii au dat din cap. “Aveți o casă mare și frumoasă, corect?”

“Așa e,” răspunse soțul.

“Iar casa este foarte frumos mobilată, nu-i așa?”

“Da, întotdeauna cumpărăm doar lucruri de calitate,” a recunoscut soția.

“Și cu toate acestea îmi spuneți că nu aveți timp să vă creșteți copiii pentru Dumnezeu.”

“Exact așa suntem,” recunosc bărbatul familiei.

“Ei bine, iată ce vom face. Soția ta trebuie să-și dea urgent demisia. Vindeți a doua mașină și mobila scumpă. Vindeți-vă casa și folosiți banii pentru a vă muta la țară unde să vă cumpărați o casă mai mică sau puteți cumpăra doar o bucată de teren unde să trăiți într-o casă mobilă.”

Aveam un alt motiv pentru a-i muta la țară. Este mult mai ușor să auzi glasul lui Dumnezeu într-un ambient natural unde sunt mai puține lucruri care să-ți distragă atenția, dar acolo pot găsi o experiență pe care o pot avea oriunde, *dacă* sunt dispuși. La țară este mai importantă starea de spirit decât locuința. Foarte multe persoane s-au mutat la țară și nu s-au simțit mai bine decât la oraș. De ce? Pentru că este mult mai ușor să faci o schimbare exterioară, adică să faci din viața la țară religia ta, în loc să o vezi ca un mijloc de a umbla cu Hristos. Pentru mulți, devine un substitut pentru adevărata religie pe care o caută. Nu, *nu trebuie ca toată lumea să se mute în sălbăticiie, ci trebuie ca toată lumea să aibă o experiență ca cea din sălbăticiie.*

“Fă tot ce este necesar”, l-am încurajat pe soț. “Doar asigură-te că nu faci datorii. Apoi poți reduce munca la minim și astfel vei găsi timpul necesar pentru a-l petrece cu familia ta.”

Când am terminat, expresia feței le era schimbată. Am lovit la rădăcina sistemului lor de valori. Vor fi de acord să trăiască într-o rulotă, dacă era nevoie? Au plecat, luptându-se să înțeleagă ce ideal își doreau mai mult.

Famiiliile din ziua de azi sunt fragmentate pentru că așa le-am permis să fie. Am crezut minciuna diavolului că trebuie să facem anumite lucruri și să strângem o anumită sumă de bani, pentru a oferi copiilor noștri stilul de viață pe care considerăm că îl merită. Suntem niște proști dacă ne înșelăm cu ideea că lucrurile sunt mai importante pentru ei decât timpul petrecut cu noi.

Cum este căminul tău? Te grăbești să pleci de acasă dimineața pentru ca toată ziua să te zbați în van? Te simți de parcă ai fi mama taximetristă care duce copiii la medic, la școală, la piesele de teatru de la școală, acasă la prieteni? Cât de des te-ai luptat cu nesfârșite teme date copiilor ca răspuns

la cerințele părinților pentru o educație mai bună, și ți-ai dat seama că acestea te jefuiesc de fapt, pe tine și pe copilul tău de bucuria timpului petrecut împreună? Mai este timp pentru a fi o familie? Știi ce se întâmplă în inima copilului tău?

Dacă răspunsurile tale la întrebările de mai sus nu sunt tocmai cele pe care ți le-ai fi dorit, înseamnă că familia ta a căzut victimă planului diavolului. Tot ceea ce trebuie să faci pentru a-și atinge scopul este să vă despartă unul de celălalt. Vrea să vă despartă ca pe niște atomi independenți. Doar tu te poți opune acestui plan și secretul este să te oprești și să nu-i mai faci jocul. Niciodată să nu te mai prinzi într-o astfel de horă, indiferent cât de tentant ar fi. Când tu îi faci jocul, el face regulile și astfel tu vei pierde mereu.

Satana a manipulat viețile în așa fel încât opțiunile noastre să pară limitate, dar aceasta este mai mult o iluzie decât un adevăr. Întrebă-L pe Dumnezeu ce trebuie să faci. Descoperă care este planul Lui pentru familia ta și apoi străduiește-te să realizezi planul Său, indiferent cât de tare te vei îndepărta de vechiul tău fel de a fi. Aceasta este cheia pentru a deschide brațele lui Dumnezeu pentru a te binecuvânta. Arătându-ți disponibilitatea de a acționa atât cât ți-a fost descoperit, fii sigur că El îți va îndruma pașii.

Pericolul pentru familiile intacte care merg la biserică este foarte greu de perceput. Coautorii mei au vizitat de curând o biserică ale cărei familii aveau toate semnele clasice ale unui pericol iminent. Mi-au spus în câteva cuvinte despre ce era vorba.

“Fiica noastră, Ellen, a mers la grupul de vârstă ei, dar și mama ei a mers alături de ea pentru că le place să stea împreună. Grupa pentru copii cu vârstele cuprinse între nouă și doisprezece ani studia viața lui Iosif, iar instructoarea lor i-a întrebat cum s-ar simți dacă ar fi despărțiți de părinții lor la o vârstă fragedă, ca cea a lui Iosif. Răspunsuri mormăite veneau din toate părțile iar vocile care se impuneau spuneau că abia așteaptă să scape de părinții lor. Ellen s-a simțit jignită, chiar dacă am aflat acest lucru abia mai târziu. Își iubește familia și părinții. Cu siguranță că acestor copii nu numai că nu le plăceau căminele lor, dar își priveau părinții cu ură. Acești părinți pierduseră inimile copiilor lor la vârsta de doisprezece ani, inimi pe care nici măcar nu le cunoșteau!”

De ce sunt acești copii despărțiți de părinții lor la o vârstă atât de fragedă? Probabil pentru că nu-i văd pe mama și pe tata făcând acele

alegeri decisive de a-și proteja familia, de a-și pune copiii pe primul loc, de a-și petrece timpul necesar stabilirii unei legătură de la inimă la inimă. Din punct de vedere material, acești copii au tot ce este mai bun, dar din perspectiva Cerului aceștia sunt cei mai amărâți și demni de milă. Trist, nu-i așa? Și totuși se întâmplă în aproape toate căminele și în toate bisericile pe care le vizitez. Aceiași părinți care ignoră orbește toate semnele de pericol se vor trezi confruntându-se cu niște tineri rebeli și atunci vor spune: “I-am dus la biserică. Am făcut tot ce am putut, acum cred că trebuie să las totul în voia Domnului,” de parcă Dumnezeu ar fi fost de vină pentru eșecurile lor.

Ei bine, probabil că te întrebă ce s-a întâmplat cu familia care se lupta cu o decizie. Nu mai auzisem nici o veste de la ei de mult timp, dar câteva luni mai târziu ne aflăm prin zonă, așa că ne-am decis să le facem o vizită surpriză. Se lăsase deja întunericul când am ajuns în fața casei lor. Bărbatul monta o altă ușă. A privit înspre noi și a rămas uimit. Nu se aștepta să ne vadă.

Cuvintele nu sunt destul de expresive pentru a exprima ce am simțit când am intrat în casa lor. Era o pace desăvârșită și un spirit de unitate între soț și soție cum nu se pot descrie. Copiii aveau o atitudine vizibil îmbunătățită față de ultima dată când ne-am văzut. “Ce s-a întâmplat?” am reușit să întreb.

“Am început să petrecem mai mult timp împreună, Jim, ca o familie, să studiem și să ne rugăm împreună,” și un zâmbet larg îi luminează fața.

“Și ce este cu ușa nouă?”

“Aranjăm casa pentru că vrem să o vindem.”

Familia aceea luase o decizie. Au hotărât să pună familia pe primul plan, înainte de orice altceva, iar familia lor reflecta începutul unei recolte de fericire.

Să vă spun despre Cindy, pentru că ea este un exemplu de curaj și hotărâre de care este nevoie pentru a reuși în această aventură.

În august 1996, patru cai cu patru călăreți se îndreptau spre o cabană care se afla la numai un kilometru depărtare. Cindy Parolin, în vârstă de treizeci de ani, călărea alături de trei dintre fiii ei pentru a se întâlni cu tatăl lor și cu fiul de zece ani la o cabană, ca să petreacă o vacanță în natură. Caii au început să se comporte foarte ciudat. Deodată o pisică sălbatică a sărit la Steven, în vârstă de șase ani. Calul s-a speriat iar copilul a căzut din șă. Imediat pisica sălbatică l-a apucat de cap. Cindy strigă:

“Vin Steven!” și rupând o creangă dintr-un copac din apropiere, îi sări în ajutor. A început să lovească pisica, pentru ca să lase copilul, dar aceasta o apucă de braț. L-a împins și s-a aruncat asupra pisicii, punând-o la pământ în timp ce i-a strigat pe copiii mai mari să îl ia pe Steven și să aducă ajutoare. David, de treisprezece ani și Melissa, de unsprezece ani, au ascultat. Și-au ridicat fratele grav rănit și au mers mai mult de o milă înapoi, la locul unde își lăsaseră mașina. Ajunși aici, l-au rugat pe Jim Manion să-i ajute. Acesta a apucat o pușcă și a fugit să-i salveze.

Ajungând la fața locului, după o fugă nebună cu camioneta, au găsit-o pe doamna Parolin grav rănită, dar încă stătea triumfătoare deasupra pisicii sălbatică. Trecuse o oră întreagă de la începerea luptei. Cindy avea doar un metru și șaizeci înălțime, iar pisica sălbatică ce cântărea mai puțin de treizeci de kilograme, părea că a petrecut întreaga oră încercând să o obosească. Încă neinteresată de soarta ei, întrebă dacă sunt bine copiii. Aflând că sunt bine, femeia s-a liniștit. “Acum mor” a spus ea salvatorului, căzând în inconștiență.

Manion a reușit să tragă în animal și să-l rănească în timp ce fugea, dar Cindy Parolin a murit din cauza rănilor, înainte să ajungă la spital. Și-a sacrificat de bună voie viitorul, visele, telurile și propria viață pentru copilul ei, câștigând titlul de pe prima pagină din ziar: “Cea mai curajoasă mamă din lume.”

Multora dintre noi ne place să credem că, dacă am fi puși în aceeași situație, ca părinți am acționa la fel de curajos ca și Cindy, dar avem dovada că puțini, chiar foarte puțini dintre noi ar face acest lucru cu adevărat. Biblia spune: “Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1Petru 5:8).

Pe cine țintește un prădător? Întotdeauna caută pe cei mai slabi, de obicei pe cei mai tineri. Umblă după copiii voștri. Vrea să vă distrugă turma și să vă împrăștie copiii, să îi îndepărteze de voi unde pot cădea mai lesne pradă înșelătoriilor lui și unde îi poate ucide mai ușor. Dacă ai impresia că exagerez, privește la familiile din jurul tău. Sunt bune? Sunt unite în dragoste și simpatie? Sau sunt familii cu atomi independenți, împrăștiați ici, colo? Copiii se ridică împotriva autorității părinților și protestează? Adolescenții sunt prea ocupați cu viețile lor pentru a petrece timp suficient acasă cu mama și cu tata? Familia ta este prea ocupată

pentru a mai fi o familie? Ce îți spune Duhul lui Dumnezeu? Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le schimbi pentru a putea rezista atacurilor celui rău? Acționează acum, înainte de a distruge ceva ce este atât de prețios pentru tine. Urmează îndemnul Bibliei: “Împotriviți-vă lui (diavolului) tari în credință...” (1 Petru 5:9).

Da, această bătălie te va costa ceva. Prețul este la fel de mare ca cel al lui Cindy. Te va costa dorințele tale. Înseamnă că trebuie să renunți la ambițiile tale. Pe drumul simțului datoriei și al lepădării de sine nu poți anticipa faima sau averea. Va trebui să mori pentru a-ți salva copiii, să mori în sens literal, și să trăiești doar pentru a asigura viitorul celor mici.

Te-am înspăimântat? Moartea este un preț mult prea înfricoșător de plătit? Dacă nu, ești dispus să mori pentru familia ta așa cum a făcut-o Cindy pentru familia ei? Ești dispus să duci această luptă până la capăt pentru a-ți salva copiii? Dacă da, vino cu mine pentru a explora noi căi de a-ți transforma căminul într-o fortăreață atât de puternică și de măreață încât nu vei avea motive să te temi de răcnetele unui dușman deja învins. Fie ca Dumnezeu să-și aducă la îndeplinire planurile cu familia ta, în timp ce ne dăm seama că a sosit timpul să devenim o familie. Aceasta este cheia inimii copiilor voștri, indiferent care ar fi vârsta lor.

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 9

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Astăzi este o zi de analiză sinceră și, pentru că acesta este un subiect atât de apropiat și de drag inimii noastre, este imposibil să fii obiectiv despărțit de harul Domnului. În timp ce comunică cu Dumnezeu în această dimineață, caută înțelepciunea Sa și roagă-L să te inspire ca să știi care este planul Său cu familia ta.

Activitate: Citește “Atomi independenți”. Gândește-te la cum se aplică la tine conceptul prezentat, dacă ai o familie, sau ești pe cale să întemeiezi un cămin, dacă ți-ai pierdut familia prin moarte sau despărțire, sau chiar dacă au crescut copiii. Toți facem parte dintr-o familie, chiar dacă este alcătuită dintr-o singură persoană – tu. Ai simțit atacul diavolului?

Meditație: Majoritatea ar muri pentru a salva viața unuia dintre copii sau a soției. Ai fi dispus să îți lași visele și telurile tale să moară, astfel încât aceștia să trăiască după voia Domnului?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Procesul schimbării este treptat, iar succesul nu vine la cei care încearcă să facă schimbări majore peste noapte, ci mai degrabă vine la cei care au plănuțit viitorul cu grijă și cu rugăciune.

Activitate: Ține o evidență a activităților făcute astăzi în familie. Nu trișa ca să nu crești timpul acordat în mod normal familiei. Notează atât timpul petrecut cât și activitatea, făcând un dosar scris pentru a servi ca referință mai târziu.

Meditație: Ce ți-a plăcut cel mai mult din timpul petrecut împreună? De ce?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Astăzi caută alinare la Dumnezeu. S-ar putea să te simți oarecum neajutorat sau deznădăjduit din cauza situației în care te afli, dar Dumnezeu știe ce înseamnă să ai o familie ruptă și dispersată. El nu consideră că nu avem șanse, și în iubirea și mila Sa, te-a atras mai aproape de El. Îți va arăta ce trebuie să faci.

Activitate: Folosind evidența pe care ai ținut-o cu timpul petrecut alături de familie, separă timpul petrecut pe drumurile dintre activități de timpul pentru lucrările prin casă și uitatul la televizor. A fost vreun moment petrecut singuri, poate doar stând de vorbă? Există vreun loc în programul tău care să poată permite mai mult timp petrecut împreună?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Încearcă să te înfățișezi înaintea Tatălui tău ceresc fără o idee fixă a ceea ce ai nevoie și lasă-L pe El să îți îndrume gândurile asupra lucrurilor care trebuie schimbate.

Activitate: Cu inspirația dobândită în timpul rugăciunii de dimineață, ia foaia cu evidența timpului și gândește-te cum ai vrea să fie de fapt. Ce trebuie schimbat sau chiar eliminat, pentru a permite acest lucru?

Meditație: Ești dispus să renunți la aceste lucruri? Dacă da, fă-o astăzi.

Joi:

Timp pentru rugăciune: Adu pe membrii familiei tale înaintea lui Dumnezeu rugându-L să vă ajute să plănuți căi de a petrece mai mult timp împreună, într-un mod accesibil tuturor.

Activitate: Încearcă să discuți cu fiecare membru al familiei într-un anumit moment al zilei. Încearcă să afli ce ar dori ei să facă în timpul acestor momente de părtășie. Dacă aveți copii la vârsta adolescenței, nu fiți surprinși dacă răspunsurile lor vor părea neinteresate. În fond, probabil că au petrecut ani de zile tânjind după atenția ta. Nu, este posibil să nu fie prea încântați de ideea de a participa dacă nu le dovedești că îți pasă cu adevărat de ei. Primul pas este să afli ce le-ar plăcea să facă.

Meditație: Ai fost surprins de vreun lucru pe care l-ai auzit astăzi de la familia ta? Vorbeau liber sau trebuia să fie întrebați?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: În aceste momente intime cu Dumnezeu îndreaptă-ți privirea spre viitor. Vom petrece următoarele trei săptămâni aducând familiile noastre pe drumul cel bun. Sper ca măcar câteva dintre ideile pe care le vom prezenta să-ți fie familiare. Altele s-ar putea să fie noi noutăți. La sfârșit, nu vei realiza nimic valoros în afară de comuniunea cu Dumnezeu. Ia hotărârea acum de a-L lăsa pe El să conducă acest proces.

Activitate: Scrie pe o foaie de hârtie toate lucrurile pe care le-ai învățat din activitățile acestei săptămâni. Mai scrie și țelurile tale și preferințele tuturor. Pune la loc sigur foaia originală care arată cât timp ai petrecut cu familia ta. Îți va folosi mai târziu.

Meditație: Gândește-te la cele mai frumoase amintiri din copilărie. Ce făcea ca acele momente să fie așa deosebite?

Sâmbătă:

Timp pentru rugăciune: În această săptămână am privit la problemele din familiile noastre, și este ușor mai ales ca părinți să ne pedepsim pentru eșecuri. Începând de mâine vom privi spre viitor. Soluțiile care ne stau înaintea s-ar putea să fie grele dar în același timp benefice. Plănuiește astăzi pentru a face ceea ce apostolul Pavel spune: "Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Filipeni 3:13, 14).

Timp pentru familie

*“El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”
(Maleahi 4:6)*

ȚELUL CAPITOLULUI

Dacă ai o familie sau intenționezi să întemeiezi una, știi că nu este ușor să reușești, dar oricine poate avea succes dacă își dorește. Pentru ca o familie să existe cu adevărat este nevoie să investești mult timp.

Aceasta este povestea lui Mark:

“Ușa se deschise cu un scârțâit jalnic de protest urmat de o bufnitură puternică. Dacă aș fi fost destul de bătrân pentru astfel de gânduri, aș fi recunoscut că ușa aceea era întruchiparea familiei mele, care arăta atât de bine și de funcțională pe dinafară și foarte rar permitea lumii să audă sunetele suferinței dinăuntru.

Eram prea tânăr să înțeleg total ce pierdusem odată cu moartea mamei și, nefiind în stare să-l refuz pe tata, nu aveam pe nimeni altcineva căruia să-i spun grijile inimii mele atât de tinere. Așa că deschideam acea ușă veche care dădea în curtea din spatele casei și, găsind un loc confortabil, mă așezam pe iarbă. Timp de câteva ore mă uitam la nori. Treptat mă linișteam. Nu știam mare lucru despre Dumnezeu sau despre religie, dar era ceva liniștitor în acel covor moale de iarbă atunci când priveam norii. Acolo, Cuiva îi păsa de mine și vorbea minții mele prin gânduri liniștitoare. Glasul Său iubitor era atât de atrăgător pentru experiența copilăriei mele lipsite de iubire, încât nu am uitat niciodată vocea sau semnificația

cuvintelor pline de iubire ale lui Dumnezeu, primele din viața mea, care îmi arătau cum ar trebui să fie un tată adevărat. Mi-am căutat de mai multe ori pacea în locul acela și prezența aceea liniștitoare era mereu acolo pentru mine.

Când m-am făcut mai mare iar viața a devenit și mai haotică, aceste momente liniștite de contemplare au devenit de domeniul trecutului. Nu le mai căutam, dar nici nu le uitasem complet. Amintirile erau încă proaspete, dar cumva înăbușite de lupta pentru supraviețuire, iar supraviețuirea a fost provocarea vieții mele.

Născut al treilea într-o familie de patru copii, eu eram băiatul tatii. Aveam două surori mai mari și am fost foarte fericit de venirea pe lume a unui frățior cu care mă puteam juca, dar zilele lipsite de griji ale copilăriei aveau să fie umbrite de diagnosticul mamei: cancer la sân. Sănătatea s-a degradat treptat până când a murit, la vârsta de treizeci și șase de ani. Eu aveam opt ani. Pe lângă tragismul morții mamei mele, schimbările din viața tatălui, accelerate de boala mamei, au fost și mai rele.

După ce s-a îmbolnăvit mama, tata a început să mă violeze, formând un obicei care avea să dureze câțiva ani, și din câte am aflat mai târziu, un obicei care-i includea și pe ceilalți frați, deși la început nu am știut de soarta celorlalți.

Când a murit mama, tata a trimis fetele să locuiască în New Jersey, iar fratele meu și cu mine am fost trimiși să locuim la niște prieteni de familie în Missouri. Ar fi trebuit să fie un refugiu binevenit, dar deși pare incredibil, un prieten de familie a reluat obiceiul exact de unde îl lăsase tata.

Fratele meu s-a îmbolnăvit când locuiam în Missouri. Avea leucemie. Într-o zi tata a venit în vizită și a aflat vestea. La scurt timp după aceea a anunțat că se recăsătorește și că intenționează să unească din nou familia.

Noua noastră mamă vitregă avea la rândul ei patru copii. Deși orice familie de zece membri atrage atenția, a noastră era de două ori mai interesantă pentru trecători datorită problemelor grave de sănătate ale fratelui meu. Făcuse multe tratamente pentru cancer. Își pierduse părul, iar corpul său era mereu umflat din cauza medicamentelor. Unul dintre frații mei vitregi avea paralizie cerebrală, iar altul avea o malformație congenitală la inimă. Acest lucru îi afecta oxigenarea sângelui, ceea ce făcea ca pielea lui să aibă o culoare roșiatică. Evident că atunci

când mergeam împreună undeva, era foarte greu să nu ieșim în evidență.

Cu toate acestea, deși eram foarte ciudați, familia mea părea chiar normală observatorului neavizat, parțial datorită venitului tatălui meu. Era inginer, directorul unui departament al unei companii americane importante și avea un salariu destul de bun. Locuiam într-una din cele mai mari case din cartier. Ceea ce nu putea vedea nimeni era că în spatele acelor uși frumoase și în spatele unei familii aparent stabile, era o casă ai cărei ocupanți duceau o existență oribilă.

Este dificil pentru cineva care nu a trăit într-un cămin cu abuzuri să înțeleagă, dar abuzul fizic, chiar și apropierea intimă nepotrivită, nu rănește sufletul atât de mult cum o face abuzul mintal. Tatăl meu a continuat să mă violeze mai mulți ani. Cu toate acestea, cruzimea comentariilor sale era cea care dădea pe față răul patologic ce motivează o persoană care ar fi putut fi respectabilă sau ar fi putut face mult bine în lume, să degenereze într-un bărbat fără inimă, cu dorințe necurate. Am crescut fără să aud cuvintele "Te iubesc", cu excepția ocaziilor când se deda la activitățile sale animalice.

Fratele meu și cu mine eram copii ca toți ceilalți, iar eu am început să glumesc pe seama fratelui meu mai mic. Când a murit fratele meu, tata m-a rănit enorm spunând că ceea ce i-a grăbit moartea au fost glumele și zburdălnicia mea. Eram foarte bun la sport și doream să fiu recunoscut de cei din jur, dar nimănui nu-i păsa. Nimeni nu venea la meciurile mele. Am cunoscut foarte bine lacrimile amare ale respingerii. Când m-am făcut mai mare, abuzul direct a fost înlocuit cu o frică permanentă și nesfârșită de a nu fi respins definitiv. Dacă nu făceam ceva cum trebuie, mă amenințau că mă vor da afară din casă. Sora mea fusese deja dată afară la o vârstă fragedă, astfel că de îndată ce am avut posibilitatea, m-am alăturat marinei militare și acolo viața mea a început să se schimbe.

Îmi plăcea să fiu marinăr. Eram pregătit fizic, iar din punct de vedere academic eram primul în clasă. Am fost invitat să merg la Academia Marină a Statelor Unite ale Americii pe baza potențialului meu de lider și a rezultatelor academice excelente, la care s-a adăugat faptul că excelam în toate activitățile școlare. Unii se luptă să facă față cerințelor vieții de marinăr, dar eu excelam. Comparativ cu lupta pentru supraviețuire de acasă, ceea ce făceam în marină era ușor! Erau reguli și cerințe bine știute,

dar și recompense oferite pentru rezultate, iar comparativ cu tatăl meu, ofițerii, chiar dacă nu erau mai buni, erau mai corecți. Nu a durat mult până când zilele de antrenament s-au sfârșit, și am primit funcția de controlor de trafic aerian, în frumosul Hawaii.

Reușisem - în sfârșit! Aveam o slujbă care-mi plăcea, aveam destui bani pentru nevoile mele și mă întâlneam cu mai multe fete extrem de atrăgătoare, dintre care unele erau fotomodele. Mă bucuram de tot ce-mi putea oferi viața, inclusiv droguri care, chiar dacă erau ilegale, creșteau din abundență în acel paradis tropical. Cunoșteam câțiva care fumau marijuana, și m-am gândit că ar fi o afacere bună să le vând lor din moment ce și eu aveam nevoie de doza mea. Am început să împachetez frunzele acelea dulci, cu miros putred și scoteam un profit considerabil. Nu vindeam pe străzi și niciodată nu m-am considerat un “traficant de droguri”. Pur și simplu luam viața așa cum era ea și pentru prima dată mă simțeam bine și făceam ce voiam. Cât ar fi durat acest stil de viață nu știu, pentru că prietenul meu Dennis m-a luat cu el într-o plimbare cu motocicletă. Întotdeauna mi-au plăcut motocicletele și am fost foarte încântat de ocazie.”

Aș dori să întrerup povestea lui Mark pentru un moment. După ce ai auzit despre trecutul lui, despre abuzuri, și știind că avea șanse să calce pe urmele tatălui său, devenind la rândul lui un agresor, este de înțeles dacă nu l-ai vrea ca tată. Îmi dau seama că foarte puține cămine și familii sunt la fel de distructive ca cea a lui Mark și cu toate acestea, sunt chiar și mai puține cămine în care membrii familiei se iubesc și sunt uniți ca o adevărată familie. Oricât de uimitor ar părea, soluțiile lui Dumnezeu pentru familiile noastre sunt simple și eficiente. De-a lungul anilor diavolul a reușit treptat, printr-un proces subtil dar eficient, să ne fure timpul - cel mai necesar element, dacă vrem să avem familii excepțional de unite și de afective. Vestea cea bună este că nu trebuie să cădem pradă planului său. Să explorăm împreună, “E vremea să devenim o familie”.

Familiile din ziua de astăzi sunt stresate, împinse și forțate de timp. Cu toată lumea mereu pe fugă și cu toată această atenție oferită activităților pentru copii, am ajuns să considerăm chiar și drumurile la dentist drept activități în familie. Televiziunea a jucat un rol important în a întări acest mit, raportând că părinții moderni petrec mai mult timp cu copiii decât generațiile anterioare. Doar rareori recunosc faptul că această creștere

este datorată timpului petrecut în mașină, pe drumuri de la o activitate la alta. Ideea că familiile trebuie să pună un timp deoparte pentru a-l petrece unii cu ceilalți, pare de modă veche, ca acele programe de la televizorul alb negru care prezenta o familie tradițională. Să le dăm cinicilor dintre noi dreptatea lor, pentru că într-adevăr nu ne mai putem întoarce la acele vremuri fericite. Dar în lupta noastră de a găsi o soluție care să funcționeze în ziua de astăzi, trebuie să identificăm ce ne lipsește din acea eră, după care tânjim cu nostalgie. De fapt, chiar și cei mai înfocați susținători ai structurii familiei tradiționale nu vor să se întoarcă la acele vremuri cu bărbați și tați distanți, sau posibilități limitate ale femeilor, sau discriminarea minorităților sau toate celelalte nedreptăți sociale ale acelor vremuri. Tânjim după familii unite și după sentimentul valorii pe care îl obții făcând parte dintr-o astfel de familie.

Tatăl meu nu era un om corpolent, dar în ochii mei era uriaș. Numele și reputația sa mă făceau un om de valoare în ochii altora, iar modul în care îl priveau oamenii îmi oferea respectul comunității, cu mult timp înainte de a fi destul de mare încât să-l câștig singur. Nu voi uita niciodată primul an de liceu. Pentru prima dată în viața mea aveam un profesor care nu mă suporta. Tatăl meu nu era genul de om care să creadă ce spuneau copiii împotriva profesorilor și cu toate acestea, ascultând povestea mea dureroasă, a decis că am dreptate, iar Henry Hohnberger avea simțul dreptății. A mers cu mine la o întâlnire a consiliului administrativ și m-a apărut cu înfocare într-o confruntare verbală cu acel profesor. Spiritele s-au aprins atât de tare între cei doi bărbați încât am crezut că se vor lua la bătaie chiar în biroul administrativ. Când s-au calmat spiritele, profesorul a fost dat afară. Tatăl meu era eroul meu iar familia mea era foarte unită și mă apăra atunci când nu mă puteam apăra singur.

Ce dă sentimentul de familie? Foarte multe contribuie, dar nici unul nu este ca tradiția de a oferi timp. Nu este destul să îți iei timp pentru vacanțe cu familia, sau când este convenabil. Nu, este ca și când ți-ai da întâlnire. Membrii familiei trebuie să știe că îi consideri deosebiți făcând, așteptând cu nerăbdare și respectând un program de activități sociale. Acest timp special pus deoparte le permite celorlalți să se apropie mai mult unii de alții, nu doar în timpul activităților, ci și în așteptarea acestui moment deosebit. Dacă vrei să te apropie și mai mult de inimile celor din familia ta, va trebui să pui deoparte un moment în fiecare

săptămână care să fie doar al lor - un timp plănuit, programat și apărut cu orice preț de acele activități care vor să-ți răpească momentele acestea deosebite.

În familia noastră, nu am ales doar o seară pe săptămână, ci ne-am hotărât să avem cinci seri pe săptămână. Totuși, măcar una este minimum necesar pentru a avea rezultate. Cu cât este mai fragmentată viața ta, cu atât vei avea nevoie de mai mult timp pentru a vindeca și pentru a construi punți. Cu toate acestea, ironia soartei este că vei avea parte de mai multă împotrivire din partea membrilor familiei. Dacă familia ta suferă cu adevărat, încearcă să obții mai mult timp, nu mai puțin, dar fii dispus să negociezi o variantă cu care toată lumea va fi de acord. Majoritatea familiilor încearcă să dedice o parte a serii familiei. Dar dacă familia ta nu are un program obișnuit, poți folosi aproape orice ocazie în care sunteți împreună. Poți chiar să alegi o parte din weekend dacă vreunul dintre membri trebuie să călătorească în timpul nopții. Timpul acesta special poate fi scurt de o jumătate de oră sau lung de câteva ore. Important este să-l faci o obișnuință și curând vei stabili un obicei, o tradiție pe care nimeni nu va vrea să o strice.

Cu siguranță că acest lucru cere sacrificii. Va trebui să dai la o parte anumite activități cu copiii și aceștia vor fi nevoiți să refuze anumiți prieteni care vor să vină în vizită, dar mai ales nesfârșita listă cu “lucruri de făcut” trebuie complet ignorată. Dacă ești dispus să faci această investiție, merită.

Când copiii tăi sunt mai mari, este posibil să nu fie de acord să petreacă timp cu mama și cu tata, dar insistăți, știind că răceala lor se datorează lipsei voastre de interes din trecut. Obiecțiile lor sunt cea mai mare dovadă că vă pierdeți locul din inimile lor și că este nevoie să acționați cu promptitudine.

Deci te-ai decis că ai nevoie de un timp deosebit alături de familie. Acum ce-ai de făcut? Adevărul este că orice este mai bine decât ce ai făcut până acum – adică nimic! Activitățile voastre vor varia în funcție de vârsta și de temperamentul copiilor. În mod ideal recreația ar trebui să fie de așa natură încât să urmărească țelul de a-ți ajuta familia să se dezvolte pe plan spiritual. Jocurile care încurajează competiția și hrănesc EUL într-un copil, în timp ce pe altul îl descurajează, ar trebui înlocuite cu jocuri mult mai constructive la care toți pot participa și se pot distra, indiferent dacă se pricep sau nu.

Când copiii noștri erau mici, coloram, făceam forme la măsuța cu nisip, ne jucam cu plastilină și ne distram. Dacă fetița ta vrea să se joace cu păpușile – de ce nu te joci și tu cu ea? Ce fetiță n-ar vrea să-l aibă pe tatăl ei drept cal? Toată familia ar trebui să se joace. Dacă mama nu se simte în formă, nu o face să se simtă înceată sau stânjenită. Cheia este participarea.

Ce mai poți face? *Citește*. Lăsați-i pe cei mici să se joace cu lego sau cuburi pe jos iar pe cei mai mari să deseneze sau să te ajute la citit. Implică-i pe toți în lectură și pune-le întrebări. Alegeți cărți care sunt interesante și ajută la construirea caracterului. Fii creativ. Înregistrează o carte pe casetă pentru călătoriile lungi cu mașina. Coautorii mei au o bunică, și aceasta face acest lucru pentru ei, iar copiilor le place foarte mult pentru că bunica are cărți pe care ei nu le au, dar partea cea mai bună este că, deși este la mii de kilometri depărtare, poate fi o parte a familiei.

Alte momente foarte distractive în familie pot fi dedicate proiectelor speciale. Ai vreun băiat sau vreo fată care vrea să construiască un leagăn sau să termine un proiect din lemn? Munca devine joacă pentru că fac ceva ce le place, iar tu le vei oferi din timpul tău pentru a-i ajuta.

Să înoți, să vâslești pe râu, să te plimbi pe munte și să te urci pe stânci, să mergi prin peșteri sunt activități pe care le poți face în timpul verii. Iarna poți să schiezi, să te dai cu sania, să faci oameni de zăpadă sau forturi de zăpadă și igluuri adevărate, să te dai cu snowbordul sau să patinezi. Toate sunt activități care nu presupun nici un fel de competiție, însă oferă posibilitatea familiei să se apropie mai mult și să vorbească. Multe familii joacă fotbal sau baseball fără să țină scorul. Badminton, volei, v-ați ascunselea, și lista este la fel de bogată ca și imaginația ta.

Dacă ai musafiri, nu lăsa ca acest lucru să te împiedice. Invită-i și pe ei să participe. Odată, Matthew a vândut o proprietate unui om foarte bogat care avea propria bancă și o companie care se ocupa de ipotecări. Acest domn a fost foarte impresionat de Matthew și l-a întrebat dacă poate să petreacă câteva zile cu noi. Voia să vadă dacă era ceva deosebit la noi acasă de îl făcea pe Matthew atât de diferit. L-am întâmpinat cu bucurie, și cum timpul pentru familie se apropia, Matthew, un promițător magnat în vânzări imobiliare, s-a întors spre bancher și i-a spus: “Vrei să joci marbles*?” Bancherul nu știa ce să spună, dar eu știam.

*marbles = joc cu bile de sticlă

“Matthew, nu crezi că ar trebui să alegi altceva în seara asta?” am întrebat, încercând cu disperare să-i sugerez lui Matthew că s-ar putea să nu fie prea demn de un bancher.

“E bancher,” răspunse Matthew calm. “Sigur știe cum să le numere.”

Așa că ne-am pus cu toții pe podea și am jucat marbles, iar bancherului i-a plăcut foarte mult. L-a ajutat să uite de toate problemele lui. De ani de zile nu se mai distrase atât de bine. Nu doar copiii au de câștigat de pe urma timpului pentru familie. Prea mulți dintre noi am uitat cum să ne jucăm, cum să uităm de noi și să râdem cu adevărat, și asta ne îmbătrânește înainte de vreme.

Jucându-ne cu copiii noștri, le legăm inimile de ale noastre cu legături aurite de dragoste dar, la fel ca în cazul firului din sfoară, nu este suficient unul singur pentru ca funia să reziste. Astfel, trebuie să ne asigurăm că în fiecare săptămână adăugăm fire noi funiei noastre de dragoste până când sunt atât de multe încât nici nu le mai putem număra, iar legătura dintre copiii noștri și noi este atât de puternică încât este imposibil de rupt.

Când putem începe acest proces îndelungat de a lega inimile copiilor de ale noastre? Ei bine, Paul și Carolyn au început să aibă aceste momente speciale pentru familie când fiica lor avea un an. Ce înseamnă aceste momente pentru un copil atât de mic? Înseamnă mult timp pentru mângâiat, se citește din cărți, poate se construiește ceva din cuburi – activități normale pe care le-ai face cu un copil de un an. Și cu toate acestea Paul și Carolyn și-au dat seama că acest copil percepea aceste momente la fel ca ei.

În serile când erau prea ocupați sau îi neglijau pentru că nu le dădeau importanță, observau imediat reacțiile la copii. Erau agitați și nu puteau să adoarmă. Astăzi, momentele de părtășie în familie sunt respectate, iar copiii de patru și respectiv doi ani participă și ei. De fapt activitățile au avansat de la cele pentru copii, dar încă le mai place să se joace cu trenulețele, un joc preferat, să facă mâncare închipuită pentru petreceri închiphuite, să se rostogolească cu tata pe podea sau să facă plimbări în natură sau picnicuri adevărate. Chiar și treburi mici sunt făcute împreună - vopsitul garajului, spălatul mașinii sau adunatul lemnului. O dată pe săptămână se întâlnesc cu o altă familie și petrec momente deosebite împreună. Poate că în curând vor alege din nou familia noastră.

Când copiii se vor face mai mari, vei descoperi că acest timp pentru familie se va transforma din ce în ce mai mult în seri de discuții. Povestim

cu toții și ne spunem părerea oferind tuturor dreptul de a-și exprima opinia. Pe noi ne-a ajutat să rezolvăm pașnic mai multe probleme și temeri ale băieților noștri, fără ca noi să-i forțăm să accepte părerile noastre. Noi am stat liniștiți și i-am lăsat pe băieți să-și prezinte gândurile pentru ca la urmă să tragă singuri concluzia. Astfel, au fost interesați de ceea ce aveam să le spunem. Nu vă pot spune câți ani am petrecut vorbind despre carierele lor sau, când să înceapă să se întâlnească cu fete, cum să aleagă fata potrivită și alte subiecte asemănătoare. Nu aș da acele momente pentru nimic în lume.

Timul pentru familie uneori presupune mai mult decât câteva ore, și poate deveni o investiție de câteva zile dacă plănuim excursii și ne luăm timp să îndeplinim visele băieților noștri. Sunteți dispuși să mergeți într-o excursie cu copiii, să îi învățați să înoate sau să schieze? Vârsta ta, sănătatea și înclinațiile tale s-ar putea să nu se potrivească cu astfel de activități, dar ești dispus să ieși din obișnuit pentru a ține pasul cu copiii tăi? Aceasta este adevărata întrebare, dacă vrei să ai aceste momente deosebite alături de familia ta.

Famiiliile care încearcă acest program spun că funcționează, dar foarte multe îl încep, după care nu îi mai acordă atâta importanță din cauza grijilor și problemelor care le încurcă eforturile. Copiii știu în mod intuitiv când au prioritate și când nu. Atunci când sunt siguri că pentru mama și tata sunt mai importanți decât orice, aceasta le conferă un sentiment de siguranță și dragoste.

Travis, fiul lui Tim și a lui Julie, era într-un grup de copii care au fost rugați să spună care a fost cel mai frumos loc în care au fost vreodată. Copiii au menționat tot felul de locuri unde fuseseră în vacanță pe plaje însorite. Apoi, Travis, care pe atunci avea aproape opt ani, a răspuns spre surprinderea celor prezenți: “Acasă la mine.” Nu exagerez când spun oamenilor că toată strălucirea lumii piere atunci când le oferim copiilor ceea ce își doresc cu adevărat – pe noi!

Tot nu te-ai convins? Ei bine, ai tot dreptul să fii sceptic. În fond, acest program de a petrece timp cu copiii pare mult prea simplu, așa e? Păi, însoțesc-mă într-o vizită la una dintre cele mai unite familii pe care le știu. Locuiesc în Wisconsin, și din moment ce merg acolo des pentru a-mi vizita mama, încerc, când pot, să îi vizitez și pe ei deoarece momentele de părtășie în familie sunt foarte importante și acest lucru a dat rezultate cu copiii.

Sally și cu mine am ajuns înainte de masă și după o întâmpinare călduroasă, abia ne-am așezat în sufragerie că s-a și anunțat masa. Când am ajuns la masă, am avut impresia că îl așteaptă pe președinte, nu pe Jim Hohnberger. Toate erau frumos așezate și întreaga familie s-a bucurat de încântarea mea. M-am simțit foarte iubit, știind în inima mea că au pregătit toate pentru mine, chiar dacă nu eram președintele. Mâncarea fusese pregătită cu grijă și aranjată cu măiestrie. Fiecare fel de mâncare părea că a fost ales special, nu doar pentru gust ci și pentru a oferi echilibru și culoare. Aveau și avocado - preferatele mele. Cineva își luase timp să scrie cartonașe cu numele fiecăruia. Am luat masa de multe ori în acest cămin și chiar dacă mâncarea este simplă, este mereu aranjată în mod atractiv și micile atenții care fac mâncarea și primirea atât de deosebite, nu sunt niciodată neglijate.

Conversația este plăcută atunci când suntem la masă, cu râsete ce se revarsă dintr-un izvor ascuns. Copiii par la fel de interesați, ca noi să ne simțim bine, ca și părinții lor și reflectă dragostea pe care o simt în cămin.

După masă îmi spăl farfuria și descopăr un bilețel de dragoste prins de ea, care mă anunță cât de deosebit sunt pentru ei. Am observat că nu eram singurul ale cărui nevoi și plăceri au fost luate în considerație.

Curând, fără să-mi dau seama, s-a lăsat seara, iar în jurul meu erau fețe nerăbdătoare ce încercau să decidă ce să facă pentru momentele de partășie în familie. Deodată, tatăl lor strigă: “Știu. Hai să-i oferim unchiului Jim un concert.” Toți copiii sunt de acord și merg să-și aducă instrumentele, pregătindu-se pentru concert. Între timp, mă relaxez și mă afund și mai mult în canapea, în timp ce stau de vorbă cu părinții. “De un an avem o seară de concert. Le oferă copiilor posibilitatea să ne demonstreze, într-un mod distractiv, ce au mai învățat, chiar dacă la început suna destul de rău. Scârțâiau destul de rău” spuse tatăl râzând. “Am încercat mereu să-i încurajăm, chiar și atunci când ne chinuiau urechile cam tare.”

Ca rezultat al încurajărilor din partea tatălui lor, Rachel de paisprezece ani, Jonathan de doisprezece, Rebecca de zece și Estera de opt ani, ne-au oferit un concert nemaipomenit. Fiecare dintre ei cântă la cel puțin două instrumente, respectiv pianul, harpa, violoncelul, vioara și viola.

Deși este mult de muncă, mii de dolari dați pe lecții și cu multe încurajări din partea familiei, copiii au un program al lor și oferă concerte

peste tot în țară. Scopul lor este de a arăta altora calea către Hristos, prin muzica pe care le place să o cânte.

Parcă ar fi în cer, mă gândeam eu în timp ce muzica îmi ungea sufletul. *Cu siguranță că și îngerii cântă așa*, meditam eu. Fără nici un fel de întrerupere, cu multă naturalețe, familia se apropia de punctul culminant al serii - închinarea. Muzica și cântecele ne înalță sufletele, iar tatăl lor ne spune o poveste care mă ține cu respirația tăiată, în timp ce își schimbă vocea pentru a o potrivi fiecărui personaj. Dar tatăl nu se oprește aici, fericit că a spus o poveste frumoasă. Începe să discute cu familia despre învățăturile din acea poveste, și după ce au participat cu toții, se roagă și se pare că în căminul lor este și mai multă pace și mulțumire. Obosiți și somnoroși, ne înghesuim lângă foc, dar este timpul să mergem la culcare iar copiii se îndreaptă spre camerele lor.

Nu pot să nu trag cu urechea la ce le spun părinții înainte de culcare. Acești copii, pe cale să devină adolescenți, încă își mai îmbrățișează și își mai sărută părinții. Vor ca tata să vină la marginea patului și să stea de vorbă cu ei - cu adevărat. Acești copii se agață de dragostea, atenția și încurajarea tatălui lor.

Când tatăl se așează, în cele din urmă, lângă mine la foc, fac o remarcă legată de acest obicei de a-i conduce la culcare. Râde și spune: “Da, uneori dacă stau prea mult timp cu unul dintre ei, celălalt îmi atrage atenția, pentru că toți vor la fel de multă atenție înainte de a adormi. Chiar au fost seri în care ceilalți copii au venit cu pernele și păturile și s-au așezat pe jos pentru a fi mai aproape.”

Simțeam că trebuie să întreb: “Cum ai dezvoltat o asemenea apropiere de copiii tăi?”

“Jim, mai demult mi-am dat seama că nu știu ce să fac pentru a mă apropia de copiii mei și pentru a-i ajuta. Te știu pe tine de mai bine de douăzeci de ani, iar pe prietenul nostru Tom (Waters) chiar de mai mult. Când ai pus bazele acestei lucrări de slujire știam că nu aveai toate răspunsurile. Am făcut ce ai făcut și tu și ce le spui tuturor să facă – să stea la picioarele lui Isus. Stau la picioarele lui Isus în fiecare zi, Îl întreb ce trebuie să fac și mereu mă îndrumă.”

Deci, te întrebi cine este acest tată minunat? Ai fi uimit dacă ți-aș spune că este același Mark care a fost abuzat când era mic, care a crescut fără un tată adevărat, care să-i servească drept model, care niciodată nu

s-a simțit iubit și niciodată nu a fost încurajat chiar dacă era cel mai bun? “Mark, ce te-a schimbat? Făceai trafic de narcotice în Hawaii și ai promis că vei face o plimbare cu motocicletă cu un prieten. Mai departe ce s-a întâmplat?”

“Ei bine, prietenul meu Dennis, nu mi-a spus că aveam să mergem cu motocicletă să vedem un pastor. Fără să-mi dau seama eram în biserica aceluia pastor. Mă uitam pe fereastra din biroul său și mă întrebam când avea de gând să plece. Prietenul meu nu părea că se grăbește și avea o grămadă de întrebări să-i pună pastorului. Trecuse deja o oră. *Nu cred că mai durează mult*, m-am gândit eu, în timp ce ei continuau să discute. După un timp am început să ascult, și în conversația lor despre Dumnezeu am auzit din nou o voce cunoscută. Știam că este acea voce tăcută și liniștită care obișnuia să mă liniștească atunci când eram mic și care în toți acești ani a zăcut uitată. Acum era puternică și clară. Știam că este adevăratul meu Tată. Când eram mic nu înțelegeam că Dumnezeu este Cel care îmi vorbea, ci știam doar că sunt iubit. Acum știam că Dumnezeu era Acela, și am venit la El cu toată inima. Am plecat cinci ore mai târziu, dar nu am plecat singur. Îl aveam pe Tatăl meu cu mine. Creștinismul meu n-a fost niciodată o religie. A fost mereu o relație cu Cel pe care-L iubesc - Tatăl meu.

Viața mea a fost transformată imediat. Am încetat să mai beau, am renunțat la droguri și am părăsit orice activitate care L-ar fi întristat pe Tatăl meu. Asta nu înseamnă că nu am făcut nimic rău sau greșeli copilărești. Una, care îmi vine în minte, este când am renunțat să mai vând droguri. Încă mai aveam provizii de marijuana și nu voiam să le pierd, așa că le-am vândut unui alt traficant și am dat banii ca dar pentru biserică. Nu aș mai face așa ceva acum, dar eram bine intenționat și sunt sigur că Tatăl meu a zâmbit la fel cum zâmbește o mamă când copilul ei îi aduce o floare culeasă din grădină, pe care ea ar fi preferat să o lase intactă. Făceam ce știam mai bine, slujindu-I din iubire. O, dacă ar putea gusta toți experiența mea cu Dumnezeul iubirii, care este Tatăl meu și care ar fi și Tatăl lor dacă I-ar permite.”

“Știi, Mark, oamenii mă întrebă adesea despre Dumnezeu. Vor să urmeze un program cu etape 1-2-3 pentru a găsi ce ai găsit tu, dar nu merge așa, nu?”

“Nu,” a venit răspunsul. “Poate că cel mai greu lucru pe care trebuie să-l înțelegem cu gândirea noastră limitată este că Dumnezeu nu ne

abordează într-un singur fel, pentru a ne câștiga inima și devotarea. O, sunt multe principii biblice și lucruri de acest gen care să ne ghideze, dar ceea ce dorește El cu adevărat este să stăm la picioarele Lui și să-L lăsăm să ne îndrume personal.”

Am studiat mimica lui Mark; lumina focului dezvăluia un bărbat bine făcut, cu trăsături fine proprii vârstei mijlocii, dar era ceva mai mult decât atât... pace interioară. Acesta este un bărbat predat lui Dumnezeu, gata să asculte. Stăteam unul lângă altul, pierduți în gânduri.

“E timpul să mergem la culcare,” spuse el cu regret în timp ce se ridica.

Am fost de acord și m-am îndreptat spre camera mea, gândindu-mă la faptul că un astfel de cămin poate fi un colț de rai iar un cămin abuziv poate fi un colț de iad. *Cam atât*, am concluzionat. *Povestiri ca cea a lui Mark te fac să urăști păcatul și răutatea lui, iar un cămin cu adevărat creștin ne atrage spre Tatăl nostru ceresc. Doar El poate aduce o astfel de fericire și pace într-un cămin compus din ființe căzute în păcat.*

“Noapte bună,” strigă Mark, vocea sa plutind spre mine în timp ce mă îndreptam spre camera de oaspeți. Aproape că îi auzeam zâmbetul în întuneric, dar nu a așteptat un răspuns și a intrat în cameră. Această familie și-a luat timpul necesar pentru a deveni o familie, și se vede. Copiii știu că sunt iubiți fără limitele impuse de timp sau conveniențe. *Dacă toate căminele ar fi ca acesta, gândesc eu, pământul acesta ar fi mai bun.* M-a năpădit un val de emoții și am spus tare, din toată inima, chiar dacă nu mă putea auzi: “Dumnezeu să te binecuvânteze Mark, pentru ceea ce L-ai lăsat pe Dumnezeu să facă în căminul tău. Noapte bună!”

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 10

Duminica:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îți Se descopere în timp ce citești. Încearcă să intri în povestirile prezentate și privește-L pe Dumnezeu prin ochii protagoniștilor.

Activitate: Citește capitolul: “Timp pentru familie”.

Meditație: Gândește-te la cum era familia ta atunci când erai mic. Ce era bine și ce era rău la ea? În căminul pe care l-ai format sau pe care dorești să-l întemeiezi, te vezi urmând tiparul familiei în care ai crescut?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Astăzi, când te apropii de Dumnezeu, adu-ți familia înaintea Lui, căutând înțelepciune pentru a ști cum să-ți organizezi mai bine familia astfel încât să fie după standardele cerului. Bucură-te de timpul petrecut alături de El. Amintește-ți că faci parte din familia Lui.

Activitate: Gândește-te la toți membrii familiei tale, la nevoile și la necazurile fiecăruia. Mai departe, gândește-te la timpul dedicat familiei și la felul în care, un timp pus deoparte poate ajuta la soluționarea acestor probleme la care te-ai gândit mai înainte.

Meditație: Majoritatea tindem să credem că visele și țelurile noastre sunt doar ale noastre. Dar dacă iei în considerare nevoile de bază ale familiei tale, vei descoperi că toți avem nevoie de dragoste și de un loc unde indiferent de ce cred alții, ne simțim deosebiți. Cu toții avem nevoie de încurajare și cu toții avem nevoie de un loc unde să putem crește în timp ce ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, și începem să-L iubim și să experimentăm pacea Sa.

Marti:

Timp pentru rugăciune: Ia-ți timp să-L simți pe Dumnezeu alături de tine în timpul zilei. Luptă-te să menții o relație adevărată cu El și nu doar un contact întâmplător.

Activitate: Dacă este posibil, începi să experimentezi aceste momente deosebite alături de familia ta. Dacă obligațiile tale prezente nu permit acest lucru, fă-ți planuri sigure pentru a încerca în viitor. Începi cu mai puțin, pentru ca pe parcurs să mărești durata, în timp ce familia ta învață

cum să se bucure de acest timp deosebit. Dacă nu ești învățat să te înțelegi sau să cooperezi cu ei, s-ar putea să dureze un timp pentru a stăpâni această deprindere, iar timpul petrecut împreună poate deveni ciudat dacă te simți străin, dar cu timp și răbdare veți învăța cum să vă simțiți bine împreună.

Meditație: Care este cea mai mare piedică pentru a-ți lua timp să fiți o familie? Trăiți separat, sunteți divorțați, ești încă necăsătorit? Chiar dacă ești singur, ești o familie, pentru că faci parte din familia lui Dumnezeu. Dacă pui timp deoparte, pentru ceva ce îți place, nu numai că ai parte de o recreație reconfortantă, dar te și pregătești pentru ziua în care vei avea o familie de care să ai grijă. Acesta este un obicei pe care familia ta va fi foarte fericită că l-ai dezvoltat.

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îți ofere curaj și înțelepciune pentru a începe procesul schimbării.

Activitate: Ia-ți câteva minute pentru a scrie un bilețel fiecărui membru al familiei, în care să le spui ce îi face atât de deosebiți și de ce vrei să petreci mai mult timp alături de ei. S-ar putea să pară ciudat, dar vei descoperi că merită efortul. Amintește-ți că probabil nu le-ai dat tipul de atenție pe care îl merită și s-ar putea să fie sceptici. Este datoria ta să-i convingi, pentru că Dumnezeu îți va oferi înțelepciune și te va îndruma.

Meditație: Care a fost reacția la bilețele? Au crezut că este doar o toană, sau au văzut o schimbare adevărată? De ce au reacționat astfel?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Pentru că activitatea de astăzi implică și o altă familie, întreabă-L pe Dumnezeu pe cine să alegi. Încearcă să fii dispus, oricare ar fi alegerea Lui, chiar dacă nu sunt prieteni apropiați.

Activitate: Încearcă să programezi o întâlnire cu o familie ca a ta doar pentru a vă recrea împreună. Fă în așa fel încât să fie distractivă și asigură-te că toată lumea s-a simțit bine. Știu câteva familii care s-au recreat de minune jucând jocuri într-un chioșc de lemn, în timp ce afară ploua torențial. Amintește-ți că timpul dedicat familiei nu se bazează pe nimic altceva în afară de dorința de a fi o familie unită și plină de dragoste, chiar dacă ploaia vă poate strica picnicul.

Meditație: Cât de departe ești dispus să mergi pentru a oferi familiei tale prietenia ta și timpul de care are nevoie?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Ai petrecut o săptămână gândindu-te la timpul dedicat familiei, iar astăzi îți vei petrece câteva minute gândindu-te la Dumnezeu pe care ai ajuns să-L cunoști. Dumnezeu a plănuit o grădină deosebită pentru primii noștri părinți și a plănuit de asemenea și un timp special în fiecare zi, în care venea personal și stătea de vorbă cu ei în răcoarea serii. Dumnezeu vrea să petreacă un timp deosebit cu tine în aceeași manieră. Cum Îl poți ajuta?

Activitate: Dacă săptămâna aceasta, în timp ce meditai la familia ta, ți-ai amintit de ceva deosebit făcut de părinții, frații, soția sau soțul tău, ia-ți timp să-ți exprimi aprecierea, chiar dacă au trecut ani buni de atunci. Doar atunci când ne exprimăm recunoștința putem intra cu adevărat în posesia darului oferit. Darul timpului - timp pentru a iubi, aprecia, pentru a fi implicat și timp pentru a fi într-adevăr o familie, este un dar prețios de care toți ar trebui să aibă privilegiul să se bucure.

Meditație: Câte familii cunoști care își iau timp pentru ei? Există vreuna? Este un lucru rar să fii printre acele familii excepționale. Dacă ești hotărât să li te alături, eu sper și mă rog să faci acest lucru, atunci va trebui să ieși din rândul lumii, și să te obișnuiești cu gândul că vei fi considerat puțin ciudat de cei din jur. Ești dispus să fii diferit?

Sâmbătă:

Meditație: După ce Dumnezeu a creat lumea a pus deoparte o zi, Sabatul, pentru a te bucura de ceea ce a creat și pentru ca toate creaturile pe care le-a făcut să-L slăvească. Dacă Dumnezeu consideră acest timp petrecut cu El atât de important pentru copiii săi, ce ne învață acest lucru despre timpul pe care trebuie să-l petrecem cu copiii noștri?

Asociația familială

*“Învată pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni,
nu se va abate de la ea.” (Proverbe 22:6)*

TELUL CAPITOLULUI

Să schimbe în mod drastic felul în care funcționează căminurile noastre prin distribuirea echitabilă a muncii între membrii familiei și să investească timpul câștigat de mama și de tata în copii.

Ploile de primăvară și ninsorile iernii erau deja de domeniul trecutului iar pădurea era împodobită cu o varietate de frunze de un verde viu, încă nealterate de căldura fără ploaie a verilor din munții Stâncoși. În astfel de zile aproape că se putea auzi chemarea naturii, dar am întârziat, mi-am terminat treaba în casă știind că musafirii noștri cu care doream să-mi petrec timpul liber, trebuia să sosească curând.

Sally frământa aluatul pentru pâine. Mâinile ei apăseau ritmic și rotea compoziția împărțind-o în franzele pe care nici un brutar nu le putea egala, când a sunat telefonul. Erau prietenii noștri care tocmai părăsiseră Kalispell și se îndreptau spre North Fork, spre casa noastră. Am închis telefonul și am început să mă gândesc la această familie, una dintre multele familii pe care Dumnezeu ni le-a scos în cale, și ca întotdeauna mă întrebam ce pregătise Dumnezeu pentru vizita lor. Oare vor vedea ceva valoros, ceva ce își doreau și ei, sau se vor uita, ca și alții, la stilul nostru de viață și vor concluziona că presupune prea multe sacrificii?

Bob și Samantha Cutter aveau un băiat și o fată apropiați de vârsta băieților noștri. Ne întâlniserăm la unul dintre seminariile pe care le-am

ținut și ne-au spus cât sunt de dornici să viziteze Parcul Național Glacier. Aflând unde locuim noi, s-au gândit la o altă variantă. Să ne viziteze cât sunt în zonă. În mod uimitor, ambele familii aveam în acea perioadă timp liber - pentru că noi ne facem planurile cu doisprezece sau optsprezece luni înainte - așa că acum erau în drum spre noi.

Samantha se gândea: *“E drum lung până la casa lor, douăzeci și cinci de kilometri pe pietriș; sper să le placă de noi. Cu cât mă apropii mai mult cu atât sunt mai emoționată. Jim și Sally sunt atât de drăguți, sunt sigură că totul va fi bine. Presupun că în mintea mea i-am cam făcut niște titani ai credinței, dar sunt oameni ca și noi. Cu toate acestea mi-e teamă că familia mea nu se va ridica la nivelul lor.* Reveria sa a luat sfârșit când Bob a rugat-o să se uite pe hartă.

Unul dintre avantajele pe care le ai când trăiești în sălbăticie este că atunci când auzi o mașină, știi că vine la tine. Așa că eram în spate, pe verandă, când au sosit prietenii noștri. Au coborât din mașină dezmoțindu-se cu greu, iar Samantha ne-a refuzat politicos invitația de a intra în casă. “Mulțumim, dar după drumul făcut până aici, nu prea mai vreau să stau jos,” spuse ea râzând.

“Jim, cine a cioplit și aranjat pietrele din jurul cabanei tale?” m-a întrebat Bob.

“Noi.”

“Voi?” exclamă Bob. “Uau! Au un aspect foarte plăcut. Nu știam că ești zidar în pietre.”

“Păi... să-ți spun drept, nu sunt. Voiam ca băieții să învețe diferite tehnici de construcție și astfel am pus la punct acest proiect pentru ca băieții să capete deprinderi în zidărie. A durat cam doi ani pentru a termina acest proiect.”

“Vrei să spui că băieții au făcut asta?”

“Ei, nu tot, desigur. Am săpat fundația și am făcut pregătirile necesare împreună. Am făcut primul zid ca proiect de familie cu băieții, ca să învățăm cu toții cum se face, după care am făcut fiecare părțile rămase.”

“Și leagănele?” continuă Bob, împingând-o pe fetița sa într-unul din ele.

“Ni le-a construit Andrew. Le folosim pentru “timpul de legănat”. Sunt sigur că ne-ai auzit menționând asta într-una din predicile noastre.”

A dat din cap, după care a întrebat: “Câți ani avea?”

“Cred că avea cam doisprezece ani”. Din moment ce deja începuserăm un tur neașteptat în jurul casei, am continuat să le arăt. Am încercat să îi fac să înțeleagă că atunci când ne-am mutat era doar o simplă cabană de munte și că terenul din jurul ei fusese foarte dur, dar sunt sigur că le era foarte greu să își închipuie așa ceva în timp ce se uitau la curtea și grădina aranjată și la frumoasa noastră casă. Bob m-a auzit menționând dulapurile din garaj și dorea să le vadă. Astfel ne-am oprit la garaj înainte de a coborî spre grădină. Băieții au terminat acest proiect imens singuri, iar aceste dulapuri ofereau spațiu de lucru mult mai mare. Cel mai mare este lat de șase metri și înalt de un metru, cu rafturi și sertare. “Băieții au bătut fiecare cui,” i-am spus lui Bob. “Le-a plăcut foarte mult și și-au folosit la lucru majoritatea momentelor libere timp de mai multe săptămâni. I-a ținut ocupați iar când au terminat s-au simțit cu adevărat împliniți.”

Poate că Samantha a avut emoții înainte de a veni aici, dar eu sunt uimit. Trebuie să-i forțez mâna fiului meu ca să-l fac să tundă iarba, iar băieții lor se dedică unui proiect ca acesta timp de mai multe săptămâni! Este ceva mai mult la mijloc. Trebuie să aflu mai multe.

Deodată Bob a observat o ușă mică. Mi-am dat seama că încerca să nu pară prea curios, dar am zâmbit și am spus: “Hai, Bob, deschide-o!” I s-a tăiat respirația când a intrat înăuntru și a descoperit sauna din cedru a lui Andrew.

“Jim, aceasta este soluția cea mai bună pentru a te relaxa la sfârșitul unei zile. Gata cu mușchii tensionați.” Bob încă mai era captivat de descoperirea acestei saune în timp ce toți ceilalți se îndreptau spre grădină. De îndată ce s-a așezat liniștea în jurul lui, și-a dat seama că este singur și s-a grăbit să ne prindă din urmă.

“A trebuit să cărăm tot îngrășământul natural de la o fermă din vale,” am explicat eu. Aici solul este mult prea pietros. Sera este un proiect vechi de pe vremea când abia începeam viața în acest loc, și având fonduri limitate, am tăiat singuri lemnul pentru ea cu drujba. Pe atunci, Matthew avea șase ani sau poate șapte, dar chiar și așa, la trei cuie își dădea peste degete.”

După ce am admirat bogata recoltă a lui Sally, ne-am îndreptat spre râu pe potecă. Această potecă a fost un alt proiect special de-al nostru. Casa noastră este pe un deal de doisprezece metri, iar pârau se află la poalele unei pante abrupte. Băieții au sugerat, iar noi am fost de acord, să

construim o potecă pe deal pentru a se ajunge mai ușor la pârâu. Ne-am petrecut foarte multe momente dedicate familiei pe acest drum, tăind copaci, construind diguri din bușteni și punând pietriș de-a lungul lui.

În timp ce ne plimbam, gândurile Samanthei au început să hoinărească. *Cu siguranță, acest proiect a necesitat multe ore petrecute împreună și cu toate acestea, ei nu povestesc despre nervi sau spirite încinse din timpul proiectului. Cum reușesc? Bob și cu mine abia dacă reușim să scriem o scrisoare împreună fără să ne certăm.*

Odată ajunși la cabana pentru oaspeți, Bob m-a întrebat: “Deci, când ai construit cu băieții cabana de oaspeți?”

“Ei bine, acest proiect nu îmi aparține. A fost ideea unui bărbat luteran care avea o firmă de construcții aici în vale. Vezi tu, pe atunci vindeam proprietăți, iar clienții erau interesați de un constructor bun și am recomandat multor clienți pe acest om. Au apreciat foarte mult recomandarea mea, mai ales că erau doar la început. Această cabană a fost cadoul lor de mulțumire. Ei au pus la dispoziție și materialele.”

“O,” spuse Bob, un pic dezamăgit. “Eram sigur că și acesta a fost un alt proiect minunat al familiei tale.”

“Să-ți spun ceva, Bob. Povestea asta este mai lungă. Dacă poți aștepta până după masa de prânz, îți voi spune restul poveștii despre cabană. Acum ar fi mai bine să ne grăbim să intrăm, pentru că probabil Andrew și Matthew au terminat deja de pregătit masa.

“Mmmm, miroase bine, cred că am sosit la timp,” am spus, conducând grupul spre cabană.

“Da, ați venit la timp, tată,” spuse Andrew. “Și eu mă bucur că ești aici. Deveneam din ce în ce mai înfometat doar mirosind mâncarea. Tocmai am terminat de făcut salata, așa că totul este pregătit.”

Uau, se gândi Samantha, dacă ar fi să judec după miros așa zice că sunt într-un restaurant de lux. E evident că băieții aceștia zâmbitori nu au încălzit mâncarea făcută de mama, ci chiar au gătit. Îmi dau seama de acest lucru pentru că Sally trage cu ochiul prin castroane să vadă ce au pregătit. Are încredere în capacitatea lor de a pregăti masa pentru musafiri fără să-i supravegheze și fără să le dea măcar un sfat! Incredibil! Ceva se întâmplă aici. Trebuie să aflu cum fac acest lucru.

“Vrei să spui că băieții tăi gătesc și fac și munci normale ca orice bărbat?” întrebă Samantha.

“Sigur că da,” răspuse Andrew.

“Și facem curat, și călcăm și...” începu să enumere Matthew și probabil că ar fi continuat pentru un timp, fără să se plângă și nici să se laude. O mișcare blândă a mamei l-a oprit în mijlocul propoziției, amintindu-i de ceilalți tineri prezenți care s-ar fi putut simți depășiți de o astfel de enumerare detaliată. Și astfel am început masa.

“Vedeți voi, Bob și Samantha, filozofia noastră este că dacă fiii noștri vor să întemeieze o familie într-o bună zi, și chiar vor așa ceva – atunci trebuie să știe cum să facă orice lucru care trebuie într-o gospodărie,” am explicat eu. “E ca și cum ai încerca să-ți croiești drum de la om de afaceri la președinte.”

“Jim, mi-ai promis că-mi spui mai multe despre cabana de oaspeți,” interveni Bob. “Apropo, lasagna asta a fost delicioasă!” adăugă el, întinzând farfuria pentru încă un rând.

“Bine,” am spus, cu un zâmbet larg,

“Dacă crezi că deranjez,” i-am privit în timp ce devorau mâncarea.

“Te rog, continuă,” spuse Bob cu un chicot. “O să-mi dea ocazia să o iau mai încet și să respir.”

“Când constructorii au sugerat să facă o cabană pentru oaspeți, Sally și cu mine am fost de acord, dar cu o singură condiție. Doream ca băieții noștri să lucreze cu ei, astfel încât să învețe cum să construiască din temelie până la acoperiș. Știam că ezitau, atât în privința băieților cât și în a spune care era problema, ca să nu ne jignească. Nu prea erau încântați de idee dar am încercat să-i convingem să le ofere băieților o zi de încercare. Le-am spus: “Dacă nu lucrează bine sau vă încurcă prea tare, nu va mai trebui să-i suportați.” Astfel le-au dat tot felul de lucruri de făcut trimițându-i încoace și încolo așteptând să obosească sau să își piardă interesul. Mai târziu am aflat despre conversația lor. A sunat cam așa: “Matthew, știi cum să măsoari și să tai... corect?”

“Da, cred că da.”

“Atunci ia scândura asta de șase metri și taie o bucată de 1,52 metri lungime,” comandă unul dintre constructori în timp ce puneja jos ruleta și s-a întors la muncă alături de colegi.

“Sper că nu te aștepți să se descurce,” spuse un coleg cu neîncredere.

“Nuuu, dar nici nu mă așteptam să reziste atât de mult.”

“Iată scândura pe care mi-ați cerut-o, domnule. Altceva?”

“Da, du-te și descarcă restul de scânduri din camion și așează-le lângă gater.”

“Măi să fie! Cred că a tăiat corect. Nici eu nu cred că aş fi tăiat mai bine.”

“Norocul începătorului,” se împotrivi prietenul său. “Să vedem dacă și celălalt băiat poate să facă asta.” A stat puțin, după care, fără să aștepte un răspuns, a luat ruleta și a făcut o măsurătoare rapidă. “Hei, Andrew,” strigă el, “am nevoie de o scândură lată de 10 centimetri tăiată la 4,15 metri. Vrei să mi-o tai tu?” Așa a început totul. Când au văzut constructorii că erau corecte, au început să le dea și mai multe responsabilități. În cele din urmă, au angajat băieții să-i ajute și la alte construcții și prin acești bărbați, Matthew și Andrew au învățat fiecare aspect al acestei meserii.”

Normal, gândi Samantha. Totul în viața acestor băieți a fost pregătit cu grijă pentru a avea succes. S-ar putea să spunei că a fost norocul cel care a făcut să întâlnești oamenii potriviți la timpul potrivit, dar dacă băieții nu au fost învățați să lucreze cum trebuie și bine... oricum nu ar fi contat. Am o grămadă de lucruri pe care i-aș putea învăța pe copiii mei să le facă.

“Cum ai știut ce să-i înveți pe băieții tăi?” m-a întrebat Bob.

“Nu am știut. Pur și simplu am încercat să îi implic în acțiuni la care să se priceapă cât de cât. Am început de la o vârstă fragedă. Am încercat de asemenea să-i învăț să anticipeze nevoile mele atunci când lucrăm împreună.”

“Să anticipeze?”

“Da. De exemplu, atunci când schimb uleiul la camionul nostru, mi-am învățat băieții să încerce să gândească înaintea mea, astfel încât să nu mai fie nevoie să spun că am nevoie de o cheie fixă. Trebuia să se gândească înainte la ordinea operațiunii de schimbare a uleiului, astfel încât atunci când vedeau că am nevoie de cheia fixă să mi-o dea înainte să o cer. A luat un timp pentru a antrena procesul gândirii și a fost o adevărată încercare pentru răbdarea mea, dar curând au învățat arta de a plănuși înainte. De fapt, a devenit chiar un fel de joc!

Bob dădu din cap îngândurat. “Când am încercat să-i implic pe copii în munca mea, am renunțat pur și simplu pentru că era prea mare bătaie de cap. În plus, era mult mai ușor să o fac singur. Se pare că am fost cam neinspirat.”

“Bob, aceasta este o problemă cel puțin la fel de veche ca și meseria de părinte. A-i învăța pe copii cum să fie eficienți necesită mult timp și lepădare de sine, lucru care îi îndepărtează pe părinți. Recent am citit cartea unei scriitoare care sugera ca părinții să-și învețe copiii lucrând cu ei. Articolul ei a generat mai multe reacții și scrisori. La una dintre ele a răspuns și voi parafraza: ‘Întrebare: Nu te deranjează copiii tăi atunci când lucrezi cu ei?’ ‘Sigur că mă deranjează, dar niciodată nu le arăt asta.’

Aceasta este cheia, Bob. Nu contează că este greu pentru noi. Ceea ce contează este să facem ce este cel mai bine pentru copiii noștri. Cred că adevăratul motiv pentru care am vrut ca băieții noștri să fie pregătiți altfel, vine din faptul că avem propria noastră afacere. Îmi amintesc că mai demult am încercat să angajez o secretară nouă pentru agenția mea de asigurări. Trebuie să recunosc că a fost o adevărată bătălie să găsesc o persoană calificată. Am intervievat treizeci și două de femei tinere, majoritatea evident necalificate pentru acest post. Au venit îmbrăcate neadecvat, mestecând gumă, aproape analfabete, sau cu aptitudini interpersonale dezastruoase. A fost descurajant, până când a apărut o absolventă de facultate. Avea o diplomă ca profesoară de școală elementară, și tocmai se mutase în zonă cu soțul ei. Din păcate, nu era nici un post liber la școala locală, fapt pentru care s-a prezentat la biroul meu. Știa să îndosarieze, să ia notițe, avea o voce și o atitudine plăcută la telefon, iar abilitățile interpersonale erau bune. Credeam că problema mea era ca și rezolvată, până când am rugat-o să-mi demonstreze deprinderile ei în a efectua tranzacții monetare. I-am dat cutia cu bani pe care o aveam în birou și i-am spus: ‘Închipuie-ți că sunt un client care vrea să-și plătească prima rată. Taxa mea este de 87.36 dolari. Îți dau o bancnotă de 100. Dă-mi rest.’ M-a privit și apoi s-a uitat la cutia cu bani. Pentru prima dată părea încurcată. ‘E ok,’ am încurajat-o, ‘nu te grăbi și răspunde-mi.’ A început să se bâlbâie după care s-a înroșit din cap până în picioare, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee cum să dea rest. Mi-era rușine pentru ea. Cum putea să predea la școală, dacă nu putea face nici măcar ceva atât de simplu?

M-am întors acasă și i-am povestit lui Sally despre cele treizeci și două de pretendente la post. Nu era deloc surprinsă. Vezi, preda la tinerii din biserică, și știa cât de nepregătiți erau pentru lumea reală.

Nu doream ca și copiii noștri să crească astfel, fără să ne dăm seama la acea dată că eu și Sally aveam să luăm o decizie pentru care vom fi veșnic recunoscători. Am început să le dăm copiilor responsabilități din ce în ce mai mari, mult mai mari decât ale prietenilor lor, dar eforturile mari nu i-au făcut să se răzvrătească. De fapt, cu cât îi împingeam și le ceream mai mult, cu atât personalitatea lor devenea mai blândă și le era mai ușor să se predea. Zi de zi, fiecare lucrare pe care o aveau de făcut presupunea să se predea lui Dumnezeu; și făcând astfel, El le sporea puterea naturală și abilitățile. Am continuat în acest fel conducându-ne familia ca pe o afacere cu Matthew și Andrew ca parteneri.”

“Astfel, ai pus bazele asociației familiale,” spuse Bob râzând după care a devenit serios.” Va merge și pentru noi? Chiar dacă copiii noștri sunt mai mari?”

“Bob,” am răspuns, privind la copii, “ai copii buni, și nu este vina lor că nu au fost instruiți. De ce nu facem echipe de câte doi, cu ai mei, timp de o zi și să vedem cum reacționează?”

“Dar, Jim,” s-a opus Samantha, “nici măcar nu mi-am învățat fiica cum să gătească!”

“Nu-i nimic. Trebuie să înceapă cândva și s-ar putea să fie bine să înceapă aici.” Așa am făcut. Toată ziua i-am văzut fiica tăind lemne cu Andrew în timp ce fratele ei ajuta la gătit. Acei copii au lucrat din greu toată ziua, dar de fiecare dată când îi vedeam, păreau fericiți. Am mâncat o mâncare nemaipomenită și am avut parte de conversații plăcute.

Era o seară fierbinte și am luat camerele auto pe care le folosim drept colac pentru o plimbare relaxantă pe râu. Apa era atât de revigorantă; m-am relaxat și am lăsat camera să plutească în josul râului. Deodată lumea mea s-a întors cu susul în jos pentru că cineva m-a împins! *Matthew*, m-am gândit eu, *mereu o face când te aștepți mai puțin*. Am ieșit la suprafață, dar l-am văzut departe, stând liniștit pe camera sa - râzând. Cine? Apoi am văzut-o pe fiica lui Bob. Ei bine, se pare că au învățat-o ei. Ne-am distrat de minune.

Mai târziu, în noaptea aceea i-am auzit râzând și repovestind întâmplarea de pe râu în timp ce se îndreptau spre cabana pentru oaspeți. Am tras cu urechea fără jenă, bucurându-mă de vocile unei familii fericite.

“Ce crezi despre program?” am întrebat-o pe Samantha. Și am ascultat cu interes răspunsul ei.

“A fost minunat!” spuse fiul lor, entuziasmat. Am auzit vocea fiicei lor, acea neastâmpărată, spunând: “A fost cea mai frumoasă zi pe care am avut-o vreodată! Putem urma programul Hohnberger și acasă?”

S-au îndepărtat prea tare și nu îi mai puteam auzi, dar mă rugam și speram ca răspunsul să fie “Da”. Mi-am amintit de toate alegerile grele pe care le-am avut de făcut pe parcurs, iar ochii mei s-au umplut de lacrimi gândindu-mă la ce îi așteaptă dacă aleg să meargă mai departe. *Fata se înșela într-o singură privință. Nu este programul Hohnberger ci este programul lui Dumnezeu.*

Când Dumnezeu a creat prima familie în grădina Eden, cu mult timp în urmă, nu a intenționat niciodată ca familiile să se afle în această situație, forțate de tradiție, schimbare și presiune socială. Astăzi familia este alcătuită din doi părinți care poartă în mod disproporționat responsabilitățile casei. Este o situație dureroasă pentru ambele părți, dar cei mai dezavantajați sunt copiii. Ei nu se consideră vitali, membrii care contribuie la bunul mers al căminului, și cu această lipsă de responsabilitate pierd simțul valorii personale care vine atunci când este nevoie de tine. Pierd timpul părinților pentru că aceștia sunt absorbiți de munca ce ar fi putut fi făcută de altcineva. Părinții lor au mai puțină energie pentru a se juca și sunt îngrijorați. Tind să devină mai puțin veseli, aducând cu ei în cămin o atmosferă mohorâtă. Această situație este și mai gravă în căminele cu un singur părinte, în care acest părinte trebuie să poarte de unul singur poverile casei, la care se adaugă și serviciul. Deci, cum rectificăm această problemă?

În primul rând, trebuie întocmit un program. Majoritatea familiilor pe care le-am consiliat nu aveau un program. Deseori cred că au, dar la o privire mai amănunțită ne dăm seama că este unul impus de alții, de școală, de șefi, etc. Doar pentru că trebuie să fii la serviciu sau la școală, la o anumită oră, nu înseamnă că ai un program. E ca și cum ai conduce cu viteza regulamentară când este un polițist lângă tine pentru a demonstra că respecti legea. Nu, ceea ce faci atunci când nu există nici o autoritate externă care să te controleze, demonstrează dacă știi să-ți organizezi timpul sau nu.

Am descoperit că este eficient să împărțim ziua în trei părți. Prima parte sunt orele dimineții. Sunt orele în care ne trezim, petrecem un timp alături de Dumnezeu, ne închinăm cu familia, ne aranjăm, după care luăm

micul dejun. Cea de-a doua parte este umplută cu orele de lucru. Poate că aceste ore sunt petrecute fie la serviciu, fie cu treburile casei, fie la școală.

Cea de-a treia parte este seara. Aceste ore sunt puse deoparte pentru familie și trebuie păzite de întreruperi cu aceeași strictețe ca și la serviciu. De obicei, amintesc oamenilor că orele de dimineață încep seara, pentru că de ora la care ne ducem la culcare depinde dispoziția noastră de a ne trezi la timp, a doua zi de dimineață. Programele noi ar trebui aplicate în seara dinainte de începerea unei noi zile. Astfel, poate începe un program nou fără să fie nevoie să suferi urmările dezordinii din ziua precedentă.

Scopul de a organiza timpul pentru familie nu este doar eficiența, ci mai degrabă să percepem programul ca pe o unealtă folosită de Dumnezeu pentru a recupera timpul care se pierde, și ca pe un cadou pentru fericirea noastră, astfel încât să ne putem apropia mai mult de El. Dorim cu toții să fim ca Isus, iar organizarea timpului ne va ajuta să atingem acest scop.

Ajutând nenumărați oameni să-și facă un program care să funcționeze în viața reală am ajuns la o idee: “Fă doar ce este necesar pentru confortul și fericirea temporară și vei avea timp să citești Biblia cu interes și să ai o familie organizată, disciplinată și apropiată de Hristos.”

Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Acest lucru este evident din legile vizibile ale naturii. În *Eclesiastul* 3:1-8 se spune: “Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei... dărâmare... zidirea... plânsul... râsul... tămăduirea... aruncarea... strângerea... îmbrățișarea... îndepărtarea... ruptul... cusutul... tăcerea... vorbirea... iubitul... urâtul... războiul își are vremea lui, și pacea își are vremea ei.” Programul nostru ar trebui să cuprindă timp pentru tot ceea ce trebuie făcut în casă.

Cea mai bună cale pentru a face un program este să te apuci să-l faci. Scrie-l așa cum vrei tu să fie. Dacă nu știi cum sau de unde să începi, aruncă o privire asupra programelor prezentate în Anexă. Trebuie să-ți croiești programul astfel încât să se potrivească familiei tale și va exista mult mai multă cooperare dacă, în procesul creării acestui program, te-ar ajuta mai mulți membrii ai familiei. Încearcă-l timp de o săptămână. La sfârșit rescrie-l, adăugând sau schimbând ce trebuie. Continuă să modifice și să potrivești programul până când devine accesibil, după care lasă-l să funcționeze.

Un program eficient este o binecuvântare nemaipomenită. După cum spune coautoarea mea, Julie: “Când nu mă simt bine sau nu am chef, programul este salvarea mea. Nu trebuie să iau nici o decizie; familia mea știe ce trebuie făcut și se descurcă fără să fie nevoie să-i împing de la spate sau să îi supraveghez.”

După ani de experiență pot spune cu certitudine că persoanele cărora le este cel mai greu să respecte un program sunt părinții, nu copiii. Copiilor le place să știe ce trebuie să facă și când. Părinții sunt cei care fac sau strică programul. Dacă respecti programul fără să lași nimic să intervină, și copiii vor face la fel. Dacă lași o problemă sau alta să pătrundă, atunci toată lumea se va împotrivi programului.

Toate companiile au reguli, principii și legi pe care le respectă. Și în căminele noastre este nevoie de astfel de reguli. Ar trebui să fie simple și adaptate la vârsta copiilor noștri. Mai este un principiu foarte important care trebuie luat în considerare: regulile căminului trebuie impuse cu strictețe!

Ideile prezentate în aceste capitole nu sunt teologice. De fapt, s-ar putea să pară prea evidente pentru a fi discutate. Dar am descoperit că nu este nimic mai valoros decât o familie creștină bine organizată. Ea vorbește mai puternic comunității decât orice predică. Ajunge la inimile copiilor și le leagă de principii durabile care îi vor ajuta indiferent de ce vor face în viitor. A deveni un membru al asociației de familie poate fi o pregătire pentru viață. Viitorul familiei tale este în fața ta, și singura întrebare este: “Ce vreau pentru copiii mei?” Dumnezeu să fie alături de tine atunci când iei această decizie.

Ce vreau pentru copiii mei

Ce vreau pentru copiii mei?
Vreau lumea cu faima ei?
Le doresc averea bogaților?
Un joc să fie viața lor?

Ce vreau pentru copiii mei?
Înțelepciune și putere?
Bindecuvântări nemărginite?
Să facă toate lucrurile bine?

Iată ce vreau pentru copiii mei:
O inimă plină de pace cerească,
O viață de slujire,
O inimă răbdătoare și iubitoare.

Vreau să-L cunoască pe Mântuitorul
Să se elibereze de păcatul zdrobitor
Asta vreau pentru copiii mei.
Vreau să umble cu El.
Vreau să fie ca El.

Ruth Anderson

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 11

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți dezvăluie care sunt părțile slabe ale familiei tale, pe care El ar vrea să le îndrepte. Fii atent la gândurile pe care ți le transmite; îți poate spune exact problema care trebuie rezolvată.

Activitate: Citește “Asociația familială”. Sfătuiește-te cu familia ta și programează o întâlnire de familie marți seara.

Meditație: A existat în acest capitol ceva împotriva voinței tale? De ce? Gândește-te cu atenție la programul familiei. Ce este bun și unde este nevoie de îmbunătățiri?

Luni:

Timp pentru rugăciune: În timp ce te rogi, amintește-ți că organizarea familiei are drept scop o umblare mai apropiată cu Dumnezeu. De aceea, astăzi caută să înțelegi care este voința Sa pentru problemele din viața ta.

Activitate: Scrie cât poți de mult despre programul actual al familiei. Dacă nu crezi că ai un program, atunci notează influențele exterioare, cum ar fi serviciul sau școala, care necesită respectarea unui orar.

Meditație: Ai observat că ești chiar foarte ocupat toată ziua în timp ce pe hârtie sunt ore libere? Dacă ai observat acest lucru, nu ești singurul. Viața în ziua de astăzi este foarte pretențioasă și dacă nu punem timp deoparte pentru proiecte speciale sau interese personale, nenumărate lucruri ne vor fura timpul clipă cu clipă.

Marti:

Timp pentru rugăciune: Roagă-te pentru înțelepciune, ca să-ți poți ordona viața după orânduiala Cerului. Încearcă să abordezi acest procedeu de reorganizare a vieții cu un spirit dispus să se supună alegerilor lui Dumnezeu, oricare ar fi acestea.

Activitate: Astăzi este ziua cea mare. Ia o foaie de hârtie și întocmește un program. Mai ia o foaie de hârtie și scrie îndatoririle fiecărui membru al familiei. Lucrează din greu la prezentarea ta ca și cum ai lucra pentru o prezentare de la serviciu. Propune-ți să prezinți familiei planul în această seară. Fii deschis la sugestiile lor. Unele activități, cum ar fi gătitul, nu vor putea fi făcute dacă copiii nu au fost instruiți să le îndeplinească în siguranță.

Activitate: Gândește-te la toți membrii ai casei tale, la ce se pricep și la ce nu se pricep, și planuiește prezentarea ta în așa fel încât să se potrivească cu personalitatea fiecăruia. Nu uita că un program adevărat începe cu seara de dinainte.

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Caută răbdare și înțelepciune pentru conflictele acestei zile.

Activitate: Începi să respecti noul program. Fii foarte atent, pentru că, în timp ce tu ești sigur că este nevoie de schimbare, toți ceilalți trebuie să se convingă ei înșiși de valoarea unui program, experimentându-l. Dacă ai dispute cu cei din familie, nu vor fi dispuși să se implice în noul tău program. Dacă ai mai mult timp de oferit pentru a-i face fericiți și folosești timpul câștigat în acest scop, îi vei converti rapid.

Meditație: Cum a fost astăzi? Ce poate fi îmbunătățit?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să iei hotărâri corecte pentru a definitiva procesul de reorganizare a timpului.

Activitate: Astăzi va trebui să modifici câteva aspecte ale programului care nu au funcționat ieri. Nu te teme să transformi și să potrivești atât programul cât și activitățile din casă până când vei avea un program care să funcționeze. S-ar putea să necesite ceva timp, dar respectă-l și bucură-te de timpul câștigat alături de familia ta.

Meditație: Ai văzut beneficii după două zile? Ceva neajunsuri?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți îndrume gândurile pe tot parcursul acestui proces. Vei avea nevoie de ajutorul Său pentru a te menține pe poziție și pentru a rezolva problemele mai vechi.

Activitate: Ajută-i pe copii cu noile îndatoriri, s-ar putea ca ei să nu știe toate trucurile pe care le știi tu pentru ca munca să fie mult mai rapidă și mai ușoară. Încurajează, nu cicăli!

Meditație: Ai devotat mai mult timp familiei tale? Asigură-te că ei sunt prioritatea.

Sâmbătă:

Meditație: Dacă ai timp, uită-te la povestea creației din primele capitole ale Genezei. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii și al organizării – curaj!

CAPITOLUL 12

Întruniri de familie

“Și voi, părinților, nu întărați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în muștrarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6:4)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să începi să folosești întrunirile de familie în așa fel încât să fie o unealtă folositoare pentru a îndepărta conflictele și să instaureze tipul de familie pe care o dorește Dumnezeu, ajutându-i pe membrii să-și atingă potențialul.

“Tată, putem să avem o întrunire de familie curând?”

M-am întors spre Matthew care se uita la mine cu ochi triști. Era evident că ceva îl supăra, dar nu aveam nici cea mai mică idee ce putea fi. În familia noastră oricine poate avea o întrunire de familie, dacă dorește acest lucru. Tot ce trebuie să faci este să vină la mine și să propună, iar eu o programez la momentul potrivit. Uneori este nevoie de mai multe informații pentru a te asigura că o programezi pentru momentul care trebuie. De exemplu, dacă cineva are o propunere pentru vacanță o putem face foarte ușor, dar dacă cineva este supărat sau are o problemă gravă ne trebuie un timp mai lung și fără întreruperi. M-am decis să mă interesez puțin:

“Te supără ceva, fiule?”

“Da, și așa fi foarte bucuros dacă am putea sta de vorbă weekend-ul acesta.”

“Păi, fiule, seara aceasta este liberă. Șapte și jumătate este bine?”

“E bine, tată. Mulțumesc!”

După ce a plecat, m-am tot chinuit să mă gândesc dacă am făcut cumva ceva care să-l supere, dar nu am găsit nimic. Duhul Sfânt nu mi-a amintit

nimic în acel moment așa că m-am gândit că Sally este cea responsabilă. Probabil că i-a cerut să facă ceva ce nu era treaba lui sau l-a forțat prea tare cu învățatul. *Orice ar fi, vom rezolva problema în seara asta*, m-am gândit eu și într-un fel stăteam liniștit, știind că nu voi fi eu cel învinovățit.

În seara aceea, în care s-a adunat familia, le-am reamintit scopul întrunirilor de familie. Nu este pentru a condamna sau a acuza pe cineva, ci pentru a găsi o soluție. Am enumerat de asemenea și regulile de bază. Prima regulă era că cel care a convocat întrunirea avea dreptul să vorbească primul și să-și spună problema fără să fie întrerupt. După aceea, nimeni nu avea voie să vorbească în afara cazului în care prezenta o soluție, o sugestie sau, dacă era nevoie, clarificări asupra unui aspect. Acestea fiind spuse, ne-am rugat ca Dumnezeu să ne conducă. Ne-am rugat să ne ajute să ne lepădăm firea, indiferent care era problema. Apoi i-am dat cuvântul lui Matthew, nerăbdători să vedem despre ce este vorba.

“Tată, astăzi mi-ai folosit drujba nouă și nici măcar nu mi-ai cerut voie, spuse Matthew indignat.”

Am rămas înmărmurit, fără grai. Fusesem atât de sigur că nu eu eram cauza acestei probleme! M-am luptat să-mi păstrez calmul. Da, i-am împrumutat drujba. Erau câteva tufe în spatele serei și voiam să le tai. Când m-am dus la dulapul din garaj am văzut drujba nouă și mult mai ușoară a lui Matthew. Părea unealta perfectă pentru ce aveam de făcut, așa că am luat-o. Pe atunci avea treisprezece ani și era prima lui unealtă puternică. Desigur, și-a cumpărat-o din banii lui, dar cum stătea acolo tentant, vopsită în roșu, strălucitoare, nici nu m-am gândit să *cer voie*.

Mereu am fost strict în această privință. Le-am pretins băieților să-mi ceară voie înainte să ia vreo unealtă de-a *mea*. Astfel, dacă lipsea ceva sau era stricat știam pe cine să întreb, iar simpla idee de a fi întrebați cultiva în ei respectul pentru proprietatea altuia și responsabilitate când un lucru era împrumutat.

Stând acolo, pe scaunul condamnatului, am văzut deodată situația prin ochii lui Matthew și îmi imaginam cum s-a simțit când a auzit o drujbă, pentru ca uitându-se mai bine să descopere că este drujba lui cea nouă pe care nici măcar nu a avut șansa să o folosească. S-a simțit jignit că nu am avut bunul simț să-i cer voie, și avea dreptate. Simțeam că mai am puțin și intru în pământ de rușine.

Am înțeles care era situația și mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă nu aveam un astfel de mecanism, ca aceste întruniri de familie, pentru a

rezolva problemele din cămin. Matthew s-ar fi simțit jignit și rănit și ar fi izbucnit mânios împotriva mea. Sau dacă ar fi venit să vorbească doar cu mine aș fi fost tentat să spun:

“Ascultă, eu fac regulile aici. Așa stau lucrurile. Când o să ai casa ta și îți vei plăti singur taxele, n-ai decât să faci regulile tale.

În inima mea știam că răspunsuri ca acesta nu fac altceva decât să întoarcă inimile copiilor împotriva părinților.

Toți ochii erau ațintiți asupra mea. Știam că trebuie să răspund, și am spus încet:

“Matthew, nu-mi vine în minte nici un principiu biblic pentru această problemă, dar mereu am crezut că ‘Ce merge pentru Vlădică merge și pentru Opincă.’”

“Hă? Cum adică?” întrebă perplex.

“Adică îmi pare rău că am folosit drujba ta fără să-ți cer voie. Dacă vrei să cer voie înainte, așa voi face. Promit că așa voi face în viitor, am încheiat.” Fața lui s-a relaxat și s-a luminat cu un zâmbet. Știam că s-a terminat cu bine, că am rezolvat problema corect și drept, și aveam pace în suflet. Armonia domnea din nou.

Întrunirile de familie pot fi folosite ca niște unelte atunci când vă confrunțați cu diferite conflicte, dar nu este numai atât. Am avut întruniri de familie în jurul mesei, plănuiind vacanțe, sau în jurul focului, în mijlocul naturii. Am avut astfel de întruniri chiar și în mașină în timp ce călătoream. Cu toate acestea, foarte multe familii nu vor să încerce. Ideea predominantă pare a fi: “O fi mergând la voi și la familia Waters, dar nu va merge la noi acasă sau cu copiii noștri.”

Ești dispus ca măcar să încerci? Hai cu mine să vizităm o familie cu probleme care a încercat și a descoperit valoarea întrunirilor de familie. Nancy, o doctoriță de succes, împreună cu soțul ei, Don, încerca să-și mențină slujba de chirurg în timp ce creștea trei copii. În timp ce Don avea o afacere proprie, slujba lui Nancy oferea un venit mult mai bun care întreținea familia, iar Don era cel care stătea acasă cu băieții. Singura problemă era că Don avea o fire liniștită, mult prea liniștită, calmă, moale, care a permis ca băieții lui să capete anumite obiceiuri rele care declanșau multe conflicte în cămin. Băieții au trecut dincolo de bunătatea lui Don și au învățat să se împotrivescă oricărei instrucțiuni care nu le convenea. Au devenit indolenți, întârziind chiar și ore întregi acțiuni simple ca spălatul

vaselor. Această indolență, la care s-a adăugat răzvrătirea, făcea ca treburi simple să dureze o veșnicie și împiedica familia să termine lucrul la timp. Cred că îți imaginezi cum era viața la ei acasă. Toată ziua tata îi cicălea pe fiii săi, care îl ignorau și se distrau pe seama eforturilor lui. Era o luptă pierdută care frustra pe toți cei implicați. Și mai rău, în loc să fie un refugiu, căminul era un câmp de luptă. Copiii simțeau că nu vor reuși niciodată, în timp ce tatăl se simțea lipsit de putere, iar mama era tentată să-și piardă răbdarea atât cu copiii cât și cu tatăl lor, pentru că lucrurile pe care le aveau de făcut erau ignorate.

Când am spus că se pot rezolva majoritatea acestor probleme într-o întrunire de familie, au avut îndoieli. Chiar dacă erau disperati să găsească o soluție, voiau să evite ceva ce credeau că va fi o altă luptă fără sfârșit.

L-am rugat pe fiul meu, Andrew, care pe atunci avea douăzeci și unu de ani, să-i ia pe acești copii și să-i ducă la ei acasă unde să plănuiască un “maraton grizzly”. Unde locuim noi, urșii grizzly se plimbă nestingheriți și sunt renumiți pentru personalitatea lor neplăcută și temperamentul ciudat, așa că pentru disciplinarea băieților, am ales să îi punem să facă ture lungi de alergare pe care le-am numit “maratonul grizzly”. Aceste alergări erau suficient de dure încât să scoată din ei toată atitudinea “grizzly” sau dorința de a se lupta. Funcționează cam așa: dacă îi puneam să facă ceva iar ei refuzau sau se împotriveau din încăpățânare, îi trimiteam să alerge și nu discutam cu ei când erau atât de porniți. Regula era că trebuia să fugă cât puteau mai tare, și dacă nu se întorceau transpirați și gâfâind, știam că au încercat să ne păcălească și îi trimiteam din nou!

Nu trebuie să fii punitiv, ci mai degrabă folosește acele energii pornite să facă rău pentru a le transforma într-o activitate inofensivă - cum ar fi alergatul. Le-am spus băieților că timpul petrecut fugind nu era pentru a-și plânge de milă, ci le oferea ocazia să învețe lepădarea de sine. Deci, când i-am spus lui Andrew să se pregătească pentru un “maraton grizzly”, știa ce are de făcut. Au fugit pe un câmp, apoi pe un deal, de-a lungul unui râu și apoi pe o pantă lungă până acasă. A folosit excepțional cei trei mii de metri pe care îi au și cu toate acestea, drumul lor nu a fost mai lung de un kilometru și jumătate. Băieții l-au ajutat pe Andrew în încercarea lui, după care i-am cronometrat în timp ce Andrew îi conducea cu cea mai mare viteză în prima tură. Cronometrarea este foarte importantă dacă vrei să știi care este cea mai mare viteză a copilului tău. Când am început

acest obicei, alergam alături de băieții noștri până când au prins ideea. Băieții lui Nancy și Don găfâiau când s-au întors cu Andrew, iar acum priveau mult mai serios această operațiune.

Nancy și Don m-au rugat să conduc eu prima întâlnire, pentru a-i învăța cum se face. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să stabilesc regulile de bază pe care le urmăm și am prezentat îngrijorările părinților în legătură cu ineficiența lor în muncă. Am întrebat băieții dacă părinții lor aveau dreptate sau exagerau. În multe privințe aceștia erau niște copii buni care doreau să facă binele, dar nu știau cum să se predea lui Dumnezeu și să facă voia Lui pentru ca El să le poată schimba sentimentele și dorințele și să-i poată ajuta să facă ceea ce în inima lor știau că este corect. În acest context am prezentat “maratonul grizzly”, drept mijloc de a-i ajuta să-și liniștească mintea pentru a putea răspunde Duhului lui Dumnezeu și să fie fericiți în ascultare, în loc să stăruie în obrăznicie. Apoi i-am rugat pe băieți să spună cum și când să fie supravegheați.

I-am lăsat să se gândească puțin, după care au venit cu o întregă listă de “activități problemă” cum ar fi spălatul vaselor, pe care chiar și ei au recunoscut că trebuie să le privească altfel decât în trecut. Am întărit ideea că era de datoria părinților să folosească metoda “grizzly”, iar scopul era de a schimba atitudinile lor și de a-i face dispuși să asculte și să se poată discuta cu ei.

Trebuia să ne asigurăm că au înțeles faptul că luptele de acasă se pierdeau sau se câștigau doar în mintea lor. Atunci când o activitate nu ne convine, tendința noastră este să dăm frâu liber sentimentelor care ne duc pe căi greșite. Maniera în care ne confruntăm cu aceste sentimente “firești” contează: fie le predăm lui Dumnezeu, fie le dăm curs. De această decizie depinde succesul sau eșecul în viața noastră de creștin. De aceea, copiii noștri au nevoie mai mult de instruire decât de “pedepse”. Rezultatele sunt bune doar atunci când motivează copilul să facă binele în loc să facă răul. Trăsătura moștenită de la părinții noștri și transmisă mai departe tinerilor noștri este voința egoistă care vrea să facă cum și ce vrea, chiar acum! Nu trebuie să îți înveți copilul cum să fie egoist, să se smiorcăie sau să aibă pretenții; știe cum să facă asta din naștere. Nancy și Don nu au fost în stare să obțină comportamentul dorit pentru că nu au mers niciodată la problema de bază.

Maratonul grizzly folosit pentru a motiva și pentru a schimba, funcționa. Din moment ce băieții deja făcuseră o astfel de alergare de

încercare cu Andrew, au ajuns la concluzia că nu sunt chiar atât de distractive și că nu ar fi rău ca data viitoare să fie mai cooperanți cu mama și cu tata. Oricum, au acceptat să aplice această procedură pentru orice neascultare.

Copiii au un simț al dreptății mult mai bine dezvoltat și tind să fie mai stricți decât adulții cu neascultarea, dacă li se oferă ocazia, așa că am fost fericit să aud pe cel mai mic băiat că protestează atunci când frații săi au cerut procedura “grizzly” pentru o mică neascultare.

“Nu,” obiectă el, “nu e atât de grav, jumătate e de-ajuns.”

Și au fost cu toții de acord.

Fără să ne dăm seama, întrunirea de familie i-a făcut pe băieți să lucreze împreună pentru scopul comun al reformării familiei. Părinții păreau înmărmuriți și mai târziu au spus:

“Am crezut că o întrunire de familie înseamnă să spui copiilor ce vrei de la ei și atât, dar aproape că i-ai lăsat numai pe ei să-și spună punctul de vedere!”

“Ai dreptate,” am acceptat. “Copiii sunt mult mai dispuși să accepte o decizie la care au participat și ei.”

Acești părinți abia începeau să înțeleagă că toți oamenii, nu doar copiii, vor să facă parte din procesul luării deciziilor sau măcar să li se ia în considerare sentimentele. Consiliile de familie sunt o necesitate pentru bunul mers al Asociației Familiale despre care am vorbit în capitolul 11. Dând ocazie copiilor, acești tineri parteneri, să participe la conducerea familiei, vor învăța să se conducă pe ei înșiși. Părerea lor nu este doar un simbol ci o voce reală și importantă în familie. Copiii apreciază și răspund acestei provocări.

Nancy și Don au început procesul de guvernare egală a căminului și trebuie să îl continue din toată inima. Am descoperit că în orice cămin nu copiii sunt cei care au o problemă cu schimbarea, ci părinții. Noi, părinții suntem cei vinovați când nu respectăm programul. Rezultatul obținut, întotdeauna depinde cât de motivați suntem. Dumnezeu folosește adesea situații critice pentru a ne motiva să încercăm forme de schimbare pe care noi adulții le-am îndepărta ca fiind de prost gust. Îmi amintesc de o familie a cărei membri erau atât de sperați încât au urcat cu toții în mașină, inclusiv bunicii, pentru a străbate un drum lung până la mine, în căutare de ajutor.

Totul a început cu un telefon neașteptat de la Kalispell. Era o familie care locuia departe de noi. Ne-am cunoscut la o serie de întâlniri. Treceau printr-o criză în familie și nefiind în stare să găsească o soluție, au venit la noi să-i ajutăm.

Nu sunt tocmai genul nostru de vizitatori inoportuni, dar inimile noastre erau alături de ei în disperarea lor. Le-am înțeles emoțiile și exasperarea. Din fericire, aveam o după-amiază liberă în care ne puteam ocupa de ei. Nu toți cei care vor să ne facă o vizită sunt atât de norocoși. Unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuie să le fac, de când am înființat fundația Restoration International, este să spun NU cât mai politicoșii nenumăraților cereri pe care pur și simplu nu le pot onora.

Am spus acestei familii cât timp aveam la dispoziție și câteva indicații de drum pentru a ne putea găsi. Câteva ore mai târziu, din mașină a ieșit un grup de persoane posomorâte. Am schimbat formulele de salut, dar în spatele conversației care a urmat, se putea observa un sentiment de neplăcere care depășea această conversație superficială. Părinții, Robert și Claire, se simțeau stânjeniți, iar fetele copiilor spuneau multe. Barbara, de șaptesprezece ani, părea abătută și îngrijorată, în timp ce Susan, sora ei de cincisprezece ani, părea mai mult dezgustată decât nervoasă. Dar ceea ce spunea totul era fața frățiorului lor de nouă ani. Atitudinea lui transmitea un mesaj de genul:

“Hai, fă ce vrei. Nu mă poți atinge.”

Era din ce în ce mai închis în sine, îndepărtând oamenii pentru ca nimeni să nu-l mai rănească. Bunicii care i-au însoțit, păreau a fi oameni de treabă, dar erau foarte îngrijorați pentru familia fiicei lor. Am schimbat câteva vorbe un minut sau două, după care am intrat în sufragerie și am început să stăm serios de vorbă. Am organizat conversația noastră după regulile unei întruniri de familie și i-am avertizat pe toți în legătură cu regulile privitoare la comportament. Mai departe, am accentuat faptul că în acest cadru toți membrii trebuie să vorbească cu sinceritate despre problemele lor fără să se teamă de represalii.

Începând cu cei mici, l-am rugat pe Todd să spună care crede el că este problema. M-a privit de parcă ar fi trebuit să știu deja. În fond, el știa și doar era mult mai mic decât mine, dar a acceptat să-mi spună oricum. Nu se putea să nu observe dezgustul pe care îl simțea față de această situație.

“Mami și tati se ceartă tot timpul,” spuse el mâhnit.

Cu siguranță, era gata să-și catalogheze părinții drept cauze pierdute. Am așteptat un moment, dar nu a mai spus nimic, așa că am întrebat-o același lucru pe Susan.

“Mama ne vorbește foarte dur. Are tot felul de versete din Biblie pe care le citează atunci când ne spune ce să facem și ce să nu facem, și vrea să facem așa, dar se poartă atât de dur cu noi. Nu mai suport,” a mărturisit ezitând.

M-am uitat la Claire. Plângea, dar am simțit îndemnul să continuu, așa că am întrebat-o pe Barbara care era părerea ei. Această tânără, stăpână pe sine, era matură în adevăratul sens al cuvântului. Cuvintele sale demonstau dorința sa de a avea un cămin fericit, dar în același timp își dădea seama că era aproape imposibil de obținut.

“Ce bine ar fi dacă mama și tata ar înceta să se mai certe!” Mânia ei părea deja epuizată, înlocuită de regret pentru ceea ce ar fi putut fi.

“Atunci când se ceartă își varsă toți nervii pe noi și se poartă foarte urât.”

“Este vreunul dintre părinți mai responsabil decât celălalt?” am întrebat eu.

“Da, mama. Mereu se ia de tata.”

Acum mama plângea și mai tare și îmi era milă de ea. Stătea alături de părinții ei, în timp ce familia îi enumera eșecurile.

“Cum se comportă tata acasă?” am întrebat copiii.

“O, tata este OK. De obicei putem sta de vorbă cu el, dar nu prea stă pe-acasă.” Ceilalți copii au dat din cap aprobator.

Începeam să-mi fac o imagine despre viața lor de acasă, dar pentru a avea o imagine completă, aveam nevoie și de perspectiva părinților.

“Claire, sunt sigur că tu ai altă părere despre această situație. Vrei să ne spui care este părerea ta acum?”

Claire a început să își verse sufletul de parcă s-ar fi spart un dig. Ne-a spus despre încercarea ei de a ține standardele biblice, în timp ce soțul ei nu o ajuta iar copiii nu cooperau. Simțea că trebuie să țipe pentru a obține minimum de ascultare. Evident că nu doar copiii se simțeau oribil acasă.

În cele din urmă a sosit rândul lui Robert și l-am întrebat:

“Toate aceste lucruri sunt adevărate?”

A dat din cap și a spus:

“Da, Claire încearcă să ne suporte cât poate până când își pierde cumpătul și își varsă nervii.” A recunoscut că era genul de om moale care

nu încerca să agite apele. Dorea ca toți să fie fericiți, dar nu se implica prea tare în familie.

Imaginea era acum completă. Era evident că tatăl nu era liderul spiritual care ar fi trebuit să fie, iar mama, simțind această lipsă și-a luat această greutate asupra ei, dar în timp ce era zeloasă pentru lucrarea lui Dumnezeu, mersese pe un drum greșit. Copiii erau o imagine vie a atmosferei din familie.

Familia lor era pe punctul de a ceda. Dacă nu se acționa într-un mod pozitiv și înălțător, s-ar fi ajuns la dezintegrarea familiei și toți s-ar fi întors împotriva lui Dumnezeu.

Am aruncat o privire la bunici.

“De cât timp sunteți cu ei?” am întrebat.

“De două săptămâni.”

“Aveți ceva de adăugat?”

“Nu, lucrurile stau exact cum au spus ei,” recunosc tatăl lui Claire, întristat. Odată cu constatarea bunicului s-a instalat o atmosferă și mai apăsătoare.

Cumva trebuia să le dau speranțe și trebuia să încep cu prezentul. “Doamne, dă-mi Tu cuvintele potrivite”, m-am rugat în tăcere.

“Robert,” am început eu, “cred că îți dai seama că trebuie să devii liderul spiritual al familiei, dacă vrei ca familia ta să supraviețuiască.”

A aprobat părerea mea, așa că am continuat.

“Claire a purtat această povară un timp, dar nu este potrivită pentru această lucrare. Trebuie să începi să fii cel care deține controlul asupra închinării în familie, asupra disciplinei și mai mult decât toate, în conducerea familiei. Mai departe, trebuie să rezolvați problema certurilor găsim un timp în care să puteți sta de vorbă, nu să vă certați, în legătură cu grijile și nevoile voastre și trebuie să încetați această luptă continuă.”

A durat aproape patruzeci și cinci de minute să-i ajut să stabilească un timp în care să poată sta de vorbă și să îi fac să înțeleagă regulile comunicării eficiente. Apoi am revenit la Claire.

“Dintre toate persoanele din casă, mama trebuie să fie cea mai atentă la atitudinea pe care o are. Dacă ea este mereu veselă și fericită, căminul ei va fi la fel. Claire tu ai o greutate în plus pentru că ai cultivat un spirit negativist. Va lua ceva efort pentru a alege să fii fericită, distrugând acel obicei prost. Cei care beneficiază cel mai mult de fericirea ta sunt copiii,

și sunt răniți dacă aceasta lipsește. Stând de vorbă cu copiii voștri, mi-am dat seama că fiecare își dorește să fii fericită. Ceea ce îți voi sugera mai departe s-ar putea să fie privit de unii ca un pas periculos, dar cred că este potrivit pentru starea familiei tale. Dacă copiii tăi observă că te întorci la vechile obiceiuri, îți pot spune în mod respectuos: ‘Fața veselă!’ fiind ei înșiși zâmbitori. Aceasta nu o fac pentru a te supăra, ci pentru a te încuraja și a-ți aminti că întreaga familie te susține în eforturile tale de a te schimba și se roagă să obții victoria.”

Am privit la copii și ei au aprobat. Tot ceea ce își doreau era ca părinții și căminul lor să fie fericiți.

“Și voi, copii, aveți o obligație, am spus eu adresându-mă celor trei perechi de ochi interesați. Dacă părinții voștri vor încerca să schimbe atmosfera căminului vostru, voi le puteți ușura lucrarea cooperând. Știți care sunt lucrurile care o scot pe mama voastră din sărite, nu-i așa?”

Au recunoscut rușinați. Fiecare dintre voi poate alege să folosească comportamentul potrivit pentru a o ajuta pe mama voastră când ea se luptă să fie veselă. Veți face aceasta?

Au fost de acord.

“Acum, Claire, problema este că, deși ai o dorință puternică să te schimbi și ești susținută de familie, încă îți mai este teamă că nu vei reuși. Nu ai puterea să schimbi ceea ce ai făcut până acum. Așa este,” am explicat eu, observând expresiile lor uimite. Presupun că așteptau ceva mai încurajator, dar am făcut o pauză pentru a lăsa ca adevăratul mesaj al cuvintelor mele să pătrundă în mințile lor.

“Nici unul dintre voi nu poate face ceea ce vă spun eu să faceți, nu prin voi înșivă și nici măcar cu ajutorul lui Dumnezeu! Doar lăsându-L pe El să lucreze prin voi veți putea reuși.”

Apoi le-am spus aceleași lucruri pe care ți le-am spus și ție în “Bateriile nu sunt incluse”, “Trecând dincolo”, și “Te conectezi și primești”. Erau o familie care arăta bine din afară, și le era foarte greu să accepte că lucrurile bune pe care le făcuseră și toate reformele întreprinse nu se ridicau la valoarea unei vieți aflate sub controlul lui Dumnezeu.

“Dar este o schimbare atât de drastică...” începu Claire, după care se opri.

“Da,” interveni Susan. “Ne-am obișnuit atât de mult să fim nervoși, supărați și nici nu cred că mai știu cum e să fii drăguț, spuse ea cu toată sinceritatea.”

“Am o idee,” exclamă Sally. “Am discutat cu mai multe familii și, din experiențele lor și din experiența noastră, vă pot spune că reacția voastră este normală. Putem deveni atât de concentrați în a fi negativi încât doar gândul de a face un gest frumos sau un compliment, pare fals și ciudat. Majoritatea magazinelor au bilețele colorate care se lipesc. Vă recomand să luați fiecare astfel de bilețele și asigurați-vă să aibă o culoare sau un model care să vă facă să vă simțiți bine. Apoi, în fiecare zi, puteți, și de fapt ar trebui să scrieți ceva drăguț sau încurajator fiecărui membru al familiei. Apoi lipiți bilețelul undeva unde să-l poată descoperi. Puteți face o surpriză și astfel nu va părea ciudat. Știți că atunci când un mușchi nu este folosit se atrofiază. Ei bine, la fel este și cu mușchiul bunătații; poate că la început se va împotrivi exercițiului, dar cu timpul devine din ce în ce mai ușor.”

Ne-am rugat acolo împreună, fiecare angajându-se să îndeplinească sarcinile ce îi stăteau în față. Când ne-am ridicat să ne luăm rămas bun, familia aceea era diferită de cea care venise cu trei ore în urmă. Sperau că vor avea un cămin fericit și o viață care să merite a fi trăită. Acum știau și cum să obțină toate acestea. La plecare, îmbrățișările acelor copii aproape m-au dărâmat. Știam că se simt eliberați. Erau atât de fericiți! Speram ca în curând să-și poată îmbrățișa părinții cu aceeași căldură.

În timp ce le făceam cu mâna ne întrebam ce se va întâmpla. Oare vor face schimbările de care am vorbit sau se vor întoarce la vechile lor obiceiuri? Două săptămâni mai târziu, au sosit primele scrisori de mulțumire. Copiii erau foarte entuziasmați! Funcționa! Foloseau bilețele așa cum le sugerasă Sally și acest lucru i-a ajutat în comunicare. Ce contrast izbitor între acești oameni și fețele posomorâte cu care ne întâlнисem cu câțva timp înainte. Această familie învățase și continua să învețe că transformarea este posibilă chiar și pentru aceia care aproape că și-au distrus viețile. Și acest lucru este posibil și pentru tine.

În încheiere vreau să vă spun despre o tânără pe care o chema Sarah. Părinții ei erau divorțați. Acest lucru i-a răvășit viața și a trecut prin aceeași durere prin care trece oricine, atunci când cele două persoane pe care le iubea cel mai mult și de care depindea, au dezamăgit-o. “Mi-aș dori ca toți părinții să știe ce poate face un divorț copiilor lor,” mi-a spus ea. Sarah înțelege de ce a spus Dumnezeu: “Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie” (Maleahi 2:16).

Era neliniștită iar în fața ei se aflau mai multe opțiuni. La tatăl ei avea toate lucrurile pe care și le-ar fi putut dori, iar acasă era un stil de viață creștin tradițional.

În ea se ducea o luptă crâncenă pentru că se simțea străină în ambele lumi. Se răzvrătea atunci când i se interzicea ceva și își dorea libertatea pe care se gândea că ar putea să o aibă la tatăl său, iar ea gustase prea mult din bucuriile adevărate ale vieții, ca să se mai simtă bine la mama ei. Se părea că fericirea o ocolește, indiferent de străduințele ei.

Situația s-a înrăutățit și simțea că trebuie să se despartă de mama ei și să trăiască doar la tata. Mama îi amintea de lucrurile care au împiedicat-o să trăiască după bunul plac, și acest stil de viață părea a fi singura speranță de fericire pentru această fată care se simțea atât de ne iubită. În cele din urmă, i-a spus mamei că pleacă. Surprinzător, mama ei i-a răspuns: “Ba nu pleci!”

Și astfel am ajuns la cel din urmă, dar foarte important, element al unei întruniri de familie. Indiferent cât de mult și-ar dori copilul să facă ce vrea, indiferent cât de obligați ne-am simți să le îndeplinim dorința, trebuie să te împui pentru a conduce un cămin, și așa a făcut mama acestei tinere. Nu avea nici un drept legal să-și forțeze fiica să stea, iar tatăl avea drept legal la custodie, dar mama, deși extrem de încercată în această confruntare dificilă, avea ceva mult mai convingător - credința că Dumnezeu nu o va lăsa să renunțe la fiica ei fără să lupte.

La început Sarah a fost uimită, ba chiar era nervoasă, dar curând și-a dat seama că, prin faptul că nu-i dădea voie să facă ce vrea, mama îi demonstra că o iubește mai mult decât oricine altcineva și că îi vrea binele. Lui Sarah i-a luat mai mult timp până a regăsit pacea cu Dumnezeu după care tânjea, dar momentul crucial a fost dragostea unui părinte care nu voia, nu putea să-i dea drumul.

Prieteni, același lucru se întâmplă astăzi în căminele, în căsniciile și în viețile voastre. Isus stă înaintea ta în timp ce încerci să găsești plăcerile false ale lumii și așa numita libertate, spunându-ți: “Te iubesc! Nu te pot lăsa!” Îi vei răspunde rugămintii astăzi și vei face primii pași pentru a pune capăt conflictelor pe care Satana le-a folosit pentru a distruge fericirea căminului tău?

ACTIVITĂȚILE SĂPTĂMÂNII 12:

Duminică

Timp pentru rugăciune: Întreabă-L pe Dumnezeu ce vrea să te învețe în acest capitol. Este posibil ca metodele lui Dumnezeu să nu se potrivească cu planurile tale și astfel, va fi nevoie să ai o umblare mai apropiată cu Dumnezeu dacă vrei să reușești.

Activitate: Citește “Întruniri de familie.”

Meditație: Îți amintești de o situație recentă din căminul tău care ar fi putut fi mai ușor rezolvată dacă tu și familia ta ați fi stabilit o metodă specifică prin care conflictele ar fi putut fi prezentate unui forum unde s-ar fi putut prospecta câteva soluții?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți binecuvânteze eforturile astăzi, dându-ți claritate în gândire.

Activitate: Gândește-te la copilăria ta. Gândește-te la felul în care rezolvau părinții problemele și felul în care te simțeai tu.

Meditație: Cum privești soluționarea problemelor din cămin, acum? Faci la fel ca părinții tăi? Dacă da, cum crezi că se simt copiii?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Meditează alături de Dumnezeu la felul în care Își conduce căminul Său ceresc. Sunt reguli clare? Dacă da, de ce?

Activitate: Revizuieste chiar astăzi modul în care îți conduci căminul. Membri familiei participă, sau căminul tău se află sub dictatură?

Meditație: Dacă ai putea alege să fii un membru al familiei tale, care ar fi alegerea ta? Ai alege să fii o parte din familie, chiar dacă ai fi cel mai mic dintre copii?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te îndrume în timp ce cauți să corectezi modul greșit în care ai tratat lucrurile pe care ți le-a arătat.

Activitate: Plănuiește astăzi să faci o întrunire de familie.

Joi:

Timp pentru rugăciune: Dacă încă nu ai vorbit cu soțul sau soția ta despre consiliile de familie, a sosit timpul să o faci.

Activitate: Fă-ți câteva notițe pe care să le ai la vedere atunci când le vei vorbi despre consiliile de familie. Folosește prima întrunire de familie pentru a stabili regulile de bază ale familiei pentru ca aceste întruniri să fie eficiente.

Meditație: Cine din familia ta este posibil să nu fie de acord cu noul program? Cum îi poți convinge?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute astfel încât prezentarea ta să li se pară interesantă!

Activitate: Plănuiește să prezinți ideea astăzi sau în seara aceasta, în funcție de cum se adună familia ta. Dacă micul dejun este timpul cel mai potrivit, fă din el o ocazie specială. Dacă ți se pare mai potrivită seara, fă-o la fel de deosebită ca și cum ai aștepta musafiri. Pregătirile tale vor arăta că lucrurile se schimbă și vor arăta familiei că toți sunt deosebiți, și indiferent cât de rău te-ai descurcat în trecut, acum trebuie să le demonstrezi acest lucru.

Meditație: Cum a fost? Concentrează-te asupra a ceea ce a mers în situația ta. La Dumnezeu nu există un mod universal de abordare. El îți cunoaște și îți iubește familia. Fiecare membru este prețios în ochii Lui. Dacă ești dispus să primești, Dumnezeu îți va oferi capacitatea de a ajunge la inimile lor.

Sâmbătă:

Meditație: Gândește-te la așteptări. Fiecare dintre noi așteptăm anumite lucruri de la familiile noastre și atunci când nu le primim suntem nemulțumiți. Prezentând consiliile de familie ca fiind singura soluție prin care problemele pot fi prezentate și dezbătute, s-a creat deja așteptarea ca atât tu cât și membrii familiei să folosiți această metodă pentru a rezolva problemele. Ești dispus să menții obiceiul chiar și atunci când nu este prea plăcut? Ești dispus să perseverezi atunci când nu este ușor și să-ți lași eul să moară atunci când voința ta este pusă la încercare? Dacă da, vei descoperi că modul de a conduce familia s-a îmbunătățit, și vei putea inocula copiilor un model de cămin. Dumnezeu să vă binecuvânteze eforturile.

Eșecul nu este o opțiune

“Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.” (Marcu 10:27)

ȚELUL CAPITOLULUI

Trebuie să alegem să adoptăm atitudinea de învingător, chiar și atunci când suntem față în față cu înfrângerea. Lucrarea de schimbare și restructurare a vieții și a familiei noastre poate fi o lucrare care te poate descuraja, dar nu problemele pe care le înfruntăm determină deznodământul, ci atitudinea.

Era 20 iulie 1969, și NASA tocmai trimisese primul om pe lună. Ți amintești circumstanțele? Amintirile mele despre acest eveniment sunt atât de vii încât îmi amintesc exact unde eram. Tocmai mă întorceam acasă de la întâlnirea cu prietena mea Sally, în Milwaukee, Wisconsin. În timp ce conduceam spre casă în mașina mea decapotabilă și ascultam știrile de la radio, priveam în sus la acea sferă luminoasă a lunii și mă gândeam: *Ce eveniment extraordinar!* Toată omenirea privea, în timp ce primul om mergea pe lună. A fost o realizare de proporții istorice, egalată poate doar de descoperirea Lumii Noi de către Columb.

Dar pe 11 aprilie 1970, o altă navă spațială a fost lansată spre lună, și nu prea cred că vă mai amintiți de acest eveniment. Zborul în spațiu devenise deja ceva obișnuit, așa că nici un post de televiziune nu a transmis lansarea în direct, așa cum o făcuseră în trecut. Ziarele nu-i acordau prima pagină acestui eveniment. În fond, radioul, televiziunea și ziarele reflectau

atitudinea oamenilor, cărora nu prea le mai păsa de cel de-al cincilea sau al șaselea om care mergea pe lună.

În afară de cei care se ocupau de lansare, nimănui nu-i păsa, nimeni nu se interesa, până în momentul în care un mesaj scurt a ajuns la bază, puțin întârziat datorită distanței de 330.000 de kilometri depărtare în spațiu: “Houston, avem probleme!”

Aflați la o distanță de peste 300.000 de kilometri, astronauții Fred Hayes, Jack Swaggar și comandantul misiunii, Jim Lovell se aflau în cabina de comandă a navei spațiale Apollo XIII și se confruntau cu o problemă la care nimeni nu s-ar fi gândit. Nava era considerată aproape indestructibilă, dar cu toate acestea ceva nu a mers bine și pierdeau energie electrică. Dacă rămâneau fără curent, rămâneau și fără oxigen. Aflați față în față cu moartea, echipajul s-a alăturat celor de la centrul de comandă în încercarea disperată de a-și salva viețile și de a aduce nava lor defectă înapoi acasă. Au fost publicate vești despre acest dezastru, iar comentatorii de televiziune estimau șansele de reușită la nu mai mult de unu la zece. Chiar și NASA, a cărei vești erau cunoscute ca fiind mereu cele mai optimiste, a recunoscut că viața astronauților era în pericol.

Astăzi ne aflăm într-o situație asemănătoare, pentru că Dumnezeu universului se află într-o luptă continuă de a ne aduce acasă de pe această planetă. Și noi trebuie să ne reparăm viețile distruse, căsniciile și familiile, și nu vorbesc despre viețile celor din lume, despre căsniciile și familiile lor, ci despre cei care sunt deja în bisericile creștine. Se presupune că misiunea creștinilor este de a duce evanghelia lumii, dar astăzi ne-am pierdut energia și nu avem nici o putere să facem acest lucru. Ca și misiunea navei spațiale Apollo XIII, noi și familia noastră avem vieți fracturate. Înseamnă că Dumnezeu este cel care stă la biroul de comandă și are nevoie de cooperarea ta chiar acum. Are nevoie disperată de cooperarea ta!

În timp ce echipajul și echipa de control de la sol a navei au examinat datele pe care le primeau prin senzori, primul impuls a fost să renunțe. Situația era atât de gravă încât credeau că este o problemă tehnică - nici că se putea mai rău! Dar treptat, acei oameni extraordinari care aveau abilitatea de a trimite nave în spațiu la o distanță de mai bine de un sfert de milion de mile depărtare și a le aduce înapoi, au ajuns la concluzia că modulul de comandă murea și când avea să moară, lua cu el și cele trei ființe fragile din el. Mai rău decât atât, dincolo de viața echipajului, era

pus în pericol însuși viitorul zborului în spațiu. Această navă spațială, după cum spunea Jim Lovell, “nu va fi uitată niciodată. Va dăinui pentru totdeauna ca un monument ridicol al tehnologiei secolului XX.” Va intra “într-un circuit nesfârșit în jurul Pământului, într-o orbită de peste 386.000 de kilometri în formă de ou, într-un circuit hidos nesfârșit care va dăinui mai mult decât chiar specia care a lansat-o.” Cu o astfel de perspectivă sumbră înaintea lor, nu e de mirare că zburau vești în toate direcțiile cum că acesta ar fi cel mai mare dezastru la NASA, iar oamenii din întreaga lume erau speriați la gândul că astronauții mureau în spațiu.

De îndată ce s-a analizat situația și au înțeles gravitatea ei, trebuiau luate decizii importante. Dar tu, prietene? Ai petrecut douăsprezece capitale alături de mine. Te-ai confruntat cu alegeri dificile? Este greu. Știi că este greu pentru că acum aproape douăzeci de ani și eu a trebuit să iau aceleași decizii grele pentru salvarea echipajului meu. Ești dispus să faci totul sau alegi să te ții cu încăpățănare de visele tale, chiar dacă îți vei pierde familia?

Echipajul navei spațiale Apollo s-a confruntat cu decizii dure. Planul de a ateriza pe lună trebuia schimbat. Acești oameni se antrenaseră toată viața gândindu-se că vor ajunge să meargă pe lună, dar trebuia să se renunțe doar pentru a aduce echipajul în siguranță acasă. S-ar putea să fii nevoit să renunți la cariera ta, la averea ta, la ocupațiile tale, și s-ar putea să nu mai poți locui unde locuiești acum. Probabil, va trebui să lași tot ce ai, dacă vrei să îți salvezi familia și să te salvezi și pe tine de la pierzare.

Pentru acea echipă mai era o singură soluție, iar centrul de control a aplicat-o imediat. Modulul de excursie lunar avea să le servească drept barcă de salvare pentru a menține viața echipajului până când se puteau întoarce pe pământ. Avea la dispoziție mai puțin de două ore pentru a încărca nava cu energie și pentru a transfera informațiile înainte ca modulul de comandă să moară. Odată terminat transferul, echipa a respirat ușurată pentru un moment, dar știau cu toții că nu puteau opri scurgerea de energie din sistemul de susținere a vieții. Au reușit să se mute dintr-o navă, unde ar fi murit în doar câteva ore, într-una în care puteau rezista doar câteva zile. S-au făcut ședințe de urgență, iar experții și-au spus punctul de vedere. Nu oxigenul era problema pentru că aveau destul, problema era că filtrele de hidroxid de litiu care îndepărtau bioxidul de carbon, nu mai funcționau decât două zile. Indiferent cât de mult oxigen era, echipa urma să se sufoc.

Dacă aceasta s-ar fi rezolvat, adevărata problemă rămânea energia. Indiferent din câte unghiuri priveau problema, pur și simplu nu era destul oxigen pentru a aduce nava acasă. Examinând datele problemei, un inginer de la NASA a concluzionat: “Trebuie să descoperim un alt mod de a conduce această navă.” În nava spațială, și Jim Lovell făcuse niște calcule și ajunsese la aceeași concluzie. Întorcându-se la echipa sa, spuse: “Trebuie să descoperim alt mod de a conduce această navă.”

Ai ajuns și tu la aceeași concluzie? Prea mulți dintre noi ne-am adus familiile în biserică, departe de lume și de moarte sigură. Pare că i-am adus în loc sigur, dar cu trecerea timpului ne dăm seama că tot ce am putut face pentru familiile noastre a fost să întârziem distrugerea – nu să o împiedicăm. În structura NASA, conducătorul de zbor era responsabil pentru toate deciziile și nimeni nu-l putea contrazice. Acest om puternic era Gene Kranz. A dezlipit echipa de monitoarele lor și i-a luat într-o sală de conferințe. Le-a spus că încă nu a pierdut nava și că încă nu avea de gând să o piardă. Dorea să audă cât mai multe sugestii și opțiuni, cu privire la modul cum ar fi putut aduce acești astronauți acasă. Apoi, i-a lăsat să își facă treaba pe acești cincisprezece oameni de la care se aștepta salvarea vieților astronauților, convinși fiind că eșecul nu era una dintre opțiuni.

Care este atitudinea ta? Ai acceptat o căsnicie schilodită? Ai decis să o ai învechită și monotonă? Nu trebuie să fie așa, prietene! Cum rămâne cu copiii tăi? Au ajuns să creadă că păcatul face parte din viața lor și este ceva pe care nu-l pot învinge? Familia ta este fracturată și ruptă? Experiența ta creștină este aceeași cu cea a tuturor celorlalți creștini lipsiți de putere din jurul tău? Crezi că ratarea nu este o opțiune? Dumnezeu crede acest lucru. El spune în Marcu 10:27: “Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.” Dumnezeu face această afirmație pentru că este adevărată. Isaia 42:4 Îl prezintă pe Dumnezeu spunând: “El nu va slăbi nici nu se va lăsa.”

Prima criză pe care trebuie să o depășim este atitudinea noastră. Înainte ca Dumnezeu să-și cheme poporul să meargă în țara promisă, i-a spus lui Moise să trimită douăsprezece iscoade și să aducă raportul la adunare. Două dintre aceste iscoade s-au întors cu atitudinea pe care o dorea Dumnezeu de la ei: “Eșecul este imposibil.” Dar majoritatea iscoadelor și a adunării au decis că este imposibil. Care este atitudinea ta? Ești de partea

majorității care crede că eșecul este posibil, în timp ce victoria este mult prea greu de obținut?

Prietene, timpul ne presează. Cu cât centrul de control stă să se hotărască ce să facă, cu atât vor avea mai puțină energie pentru a găsi o soluție. Cât timp îți ia să te decizi ca familia și căsnicia ta să fie pe primul loc în umblarea ta cu Dumnezeu, și toate celelalte să fie pe locul doi? Ți vor trebui treisprezece capitole sau treisprezece cărți? Dacă vei lăsa această carte și nu vei alege să mergi mai departe, deja ai făcut o alegere. Când nu luăm nici o decizie, deja am luat o decizie, chiar dacă nu l-am respins cu totul pe Dumnezeu.

Sunt patru pași pe care trebuie să-i facem pentru a ne salva echipajul. Primul pas spune: "Houston, avem o problemă." Trebuie să recunoaștem că avem multe lipsuri și să ne dăm seama că avem nevoie de ajutor. Nu poți repara nimic atunci când nu recunoști că ai o problemă. Acum douăzeci de ani, Sally și cu mine am recunoscut că aveam probleme și că acestea nu puteau fi rezolvate dacă nu acționam serios. Eram în biserică și ne consideram creștini, dar nu știam cum să umblăm sau să vorbim cu Dumnezeu. Eram prezbiter, dar dacă l-aș fi spus membrilor despre experiența mea de creștin, toți ar fi țipat la soțiile lor ori s-au fi enervat pe copii. Abia atunci când am recunoscut în fața lui Dumnezeu și a mea că am o problemă, a putut avea loc lucrarea de schimbare și de vindecare.

Venisem în biserică și biserica îmi spunea că sunt convertit și că sunt spiritual, dar adevărul era că făceam totul prin puterea lui Jim Hohnberger și nu prin puterea lui Dumnezeu. Făceam după voia mea, și majoritatea membrilor erau exact ca mine - conduși de FIRE. Se descurcau prin puterea cunoștințelor lor și prin puterea reformelor, dar nu aveau puterea unei legături vii cu Isus. De aceea ne este atât de ușor să criticăm greșelile altora, dar atât de greu să ne uităm la propriile vieți. Nu ne place să recunoaștem, nici măcar în sinea noastră, că ceva poate fi greșit în felul nostru de a practica religia. Cu toate acestea, privind la mine, am ajuns la concluzia că eram un om neconvertit. Am ajuns să văd că, fără schimbări majore, eram un om pierdut, indiferent de slujba pe care o aveam în biserică, de reputație, de teologie. Suntem creștini handicapați și cu toate acestea spunem că nu avem nici un defect.

Abia atunci când mi-am dat seama cât de gravă era situația mea și cât de fără speranță eram, am început să-mi îndrept întreaga atenție asupra

salvării familiei, ca și echipajul navei Apollo XIII. Ne-am decis să ne întoarcem la Dumnezeu cu orice preț. Ne-am pus ținte înalte și ne-am hotărât să atingem imposibilul, dar știi cine s-a străduit să ne descurajeze? Membri bisericii: “Este imposibil! Vreți prea mult; nu se poate! Sunteți fanatici!”

Dar nu eram fanatici. Nu, adevăratul creștinism este ceva atât de rar, încât atunci când este zărit de lume pare atât de extrem și atât de dificil pe lângă compromisurile comune, încât dorința firii este de a privi acest lucru ca fanaticism, eliberând pe cel în cauză de orice obligație practică. Dar dacă tu, ca și mine, vezi că tu sau familia ta sunteți în pericol, atunci te sfătuiesc să iei toate măsurile de precauție pentru a supraviețui. Când ai încredere că Dumnezeu te conduce, uită de critici, pentru că nimeni nu intră pe cărarea vieții fără să simtă într-un fel sau altul animozitatea celor care au o formă de religie, dar nu o practică cu adevărat. În Biblie, aceștia sunt descriși ca fiind cei care nici nu intră pe poarta îngustă, dar nici pe alții nu îi lasă să intre.

Al doilea pas este comunicarea. Cum comunică cu Comandantul tău? Este o comunicare continuă sau întreruptă? Vorbești ocazional? Niciodată? Activitățile din timpul zilei te împiedică să vorbești cu El? În călătoriile mele prin Statele Unite și alte treisprezece țări, m-a șocat să descopăr cât de puțini creștini stau de vorbă cu Dumnezeu constant. Este o situație serioasă pentru că Dumnezeu spune: “Eu - zice Domnul - te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.” (Psalm 32:8). Cum putem fi conduși dacă nici unul dintre noi nu ascultă? Dacă echipa Apollo XIII nu ar fi păstrat legătura cu baza, ar fi fost pierdută. Apollo XIII a așteptat fiecare instrucțiune. Au cerut în mod repetat mai multe instrucțiuni, deseori așteptând informații și soluții pe care baza încă nu le avea pregătite. De ce erau atât de insistenți? Pentru că viața lor depindea de informațiile primite. Aștepti cu aceeași nerăbdare călăuzire din partea Domnului?

Deși noi nu ne dăm seama de importanța comunicării cu Dumnezeu, Satana știe, și face tot ce este posibil pentru a bruii semnalele din Cer. De ce crezi că este muzică în orice magazin, sală de așteptare, ba chiar și la telefon atunci când ți se spune să aștepti? Prietene, suntem bruiati. Am întâlnit persoane care au devenit atât de obișnuite cu bruiatul încât devin nervoase, și nu pot să nu mă întreb dacă adevăratul motiv pentru care vor

zgomot de fundal este pentru a înfunda vocea conștiinței. Alții sunt folosiți de Satana drept stații de bruiaj mobile. Am văzut copii care opreau alături de mine la stop, iar muzica lor era atât de tare încât mașina mea vibra din cauza ei. Dacă îți este greu să-L auzi pe Dumnezeu, elimină pe cât posibil tot ce distrage atenția și vezi dacă glasul Său cald este mai ușor de auzit. Știi din experiență personală că atunci când am făcut tot posibilul să îndepărtez bruiajul, am început să-L aud din ce în ce mai bine. Și tu poți!

Oamenii vin la mine și spun: “Nu aud glasul Domnului.” Chiar Isus spune: “Oricine este în adevăr Îmi aude glasul.” Tu auzi glasul lui Dumnezeu vorbindu-ți? Dacă nu-L auzi, tu ești la cârma vieții tale, nu Dumnezeu.

Cel de-al treilea pas este să urmărim instrucțiunile pe care le primim. Echipajul din Apollo XIII trebuia să efectueze comenzile primite, și erau foarte grele. Dar echipajul și-a pus încrederea deplină în controlul de la sol. Energia trebuia redusă în mod drastic. Din nava de excursie toate elementele neimportante au fost eliminate, după care a fost nevoie să dispară foarte multe lucruri considerate necesare. S-a oprit căldura, apa a fost redusă și astfel membrii echipajului trebuia să se gândească bine înainte de a lua măcar o gură. Le-au înghețat picioarele. Tremurau, iar lipsa de apă le-a provocat infecții urinare și febră, dar îndurau totul dacă acesta era prețul întoarcerii acasă. Poate că ceea ce îți cere Dumnezeu nu este tocmai confortabil, dar este pentru supraviețuirea ta. Ne aflăm într-o situație pe viață și pe moarte, și totul depinde de felul în care răspunzi Celui care deține controlul.

Cel de-al patrulea pas este curajul. Este nevoie de curaj atunci când te afli într-o situație disperată. Dacă oamenii curajoși nu ar fi făcut parte integrantă din NASA, acel echipaj ar fi fost pierdut. Echipajul Apollo XIII a dat un răspuns pozitiv unei situații dificile și a luat hotărârea de a duce până la capăt îndatoririle, chiar dacă șansele de supraviețuire erau minime. Trebuie să fim la fel de curajoși dacă vrem să reușim, și trebuie să reușim!

Pe 17 aprilie 1970, Apollo XIII a căzut în Oceanul Pacific. Misiunea de a ajunge pe lună nici măcar nu a fost menționată în celebrările care au urmat. Misiunea lor a fost o reușită. Echipajul era salvat. Lăudat fie Dumnezeu! Sper ca într-o zi să duc la îndeplinire misiunea pe care mi-a dat-o Dumnezeu – aceea de a-mi salva echipajul.

Într-o zi, curând, voi vedea un oraș ale cărui porți sunt pline de perle și ale cărui străzi sunt pavate cu aur. Pe lângă străzile pavate cu aur ale acestui oraș se unduiește râul care izvorăște chiar din tronul Tatălui. În afara porților se întind câmpii largi, dealuri maiestuoase și munți semeți. Vreau să explorez acele dealuri și ape vii, alături de soția și de copiii mei. Vreau să trec alături de fiii mei prin poarta cerului atunci când își vor primi coroana chiar din mâna lui Isus, și în timp ce îmi voi strânge familia la piept într-o îmbrățișare uriașă, vreau să spun echipajului meu, cum a spus și Lovell: “Am ajuns acasă!”

Anexă

ADMINISTRAREA TIMPULUI

“Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are vremea lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei... tămăduirea își are vremea ei, dărâmarea..., zidirea..., plânsul..., râsul..., bocitul..., jucatul..., aruncarea..., strângerea..., îmbrățișarea..., depărtarea..., căutarea..., pierderea..., păstrarea..., lepădarea..., ruptul..., cusutul..., tăcerea..., vorbirea..., iubitul..., urâtul; războiul își are vremea lui, și pacea are vremea ei.” (Eclesiastul 3:1-8)

Programele prezentate aici intenționează să te ajute să-ți crezi propriile programe. **Nu au o formulă magică pe care să o urmezi pentru ca totul să funcționeze de minune. Va trebui să-ți crezi un program de bază și apoi să-l potrivești în funcție de nevoile familiei tale.** Următoarele citate au ajutat familia Hohnberger în timp ce au început să vadă și să înțeleagă principiul respectării unui program.

“Pentru ca tinerii și copiii să fie sănătoși, veseli, și să aibă mușchi și minți bine dezvoltate, ar trebui să stea mai mult în aer liber.” (Îngrijiți-vă atât de timpul lor liber cât și de munca lor).

“Monotonia studiului continuu (învățatul din cărți, lucrul cu mintea) încarcă mintea... orice efort care ridică cultura intelectuală mai sus de cea morală (exercitarea voinței de a alege binele împotriva răului) este greșit.” (A-i învăța lucruri practice, de făcut în casă rapid, cu măiestrie, stăpânire de sine și lepădare de sine este un lucru vital și foarte ades neglijat în educație).

“Educația majorității tinerilor este greșită. Învăță prea mult, în timp ce neglijează lucrurile ce țin de problemele practice ale vieții... Învățatul excesiv care se practică în școlile din zilele noastre i-a făcut pe tineri nepotrivii pentru viața de zi cu zi... pentru a păstra echilibrul minții,

munca și studiul ar trebui să fie unite atât în școli cât și acasă... o parte din timpul zilei ar trebui să fie dedicată muncii, pentru ca să fie exercitată atât puterea mintală cât și cea fizică.”

“Fiecare membru al familiei ar trebui să înțeleagă partea pe care trebuie să o facă alături de ceilalți. Toți, începând cu copilul de șase ani, ar trebui să înțeleagă că este de datoria lor să ducă o parte din greutatea vieții.” (Chiar și copiii între doi și șase ani pot avea o listă cu activități zilnice care este responsabilitatea lor și astfel să se învețe. Învățați-i devreme.)

S-ar putea să nu fii înțeles în încercarea ta de a plănuți, dar nu-i nimic; nu ești singurul. Și John Wesley urma astfel de principii ceea ce i-a făcut pe oameni să-l numească pe el și pe urmașii lui “Metodiști”, datorită principiilor lor metodice. Erau foarte bine organizați și aveau o metodă pentru munca lor. Fie ca Dumnezeu să-ți binecuvânteze eforturile.

Programul familiei Hohnberger:

(băieții între 12 – 17 ani)

- 5:30 Scularea, duș, îngrijire personală.
Momente de rugăciune (30 min.), studiu biblic personal (1 oră).
- 7:30 Pregătirea mesei - pregătit tacâmurile și pus mâncarea la încălzit înainte de altarul familiei.
Matthew (marți și vineri), Andrew (duminica și miercurea), mama (luni și joi), cu toții (în Sabat).
- 7:45 Hrănit câprioara, hrănit păsările, stăpânire de sine.
- 8:00 Închinare în familie - toate cărțile pregătite la timp, începe devreme sau la timp.
- 8:30 Termină pregătirile pentru masă - pune masa.
Fiul #1 - mătură în toate camerele, 2 verande, scutură covoarele, face patul, aspiră.
Fiul #2 - aduce în casă lemnele pentru foc, umple cutia cu lemne, arde gunoiul, face patul, face patul părinților, ajută fratele la pregătirea mesei (aceste activități sunt

făcute zilnic timp de o lună, după care băieții schimbă între ei lista cu îndatoriri.)

Mama - curat în baie, pune hainele la spălat, calcă, controlează tot.

- 9:00 Mic dejun - la timp.
- 9: 30 Fiul #1 - spală, clătește, șterge și așează vasele.
Fiul #2 - strânge și curăță masa, pune mâncarea la locul ei, ordonat, mătură pe jos, dacă este nevoie (fiul #1 spală vasele de dimineață; fiul #2 - spală vasele de după amiază; ordinea se schimbă săptămânal).
Împachetează și aranjează rufele spălate, calcă.
- 10:00 - 12:30 P.M. Începe munca, școala, scris o carte, lucrare de slujire, etc.
Toată munca și școala trebuie făcute îngrijit, ordonat, cu conștiinciozitate, la timp.
Dormitoarele, garajul și toată casa trebuie păstrate curate la orice oră.
Consultă lista mamei pentru lucrurile care mai trebuie făcute.
Exemplu: făcut curat/ gătit/ organizat/ cumpărături/ lucru la birou.
Lucrarea de slujire/ completează formulare/ multiplică casete și reviste/ lucru la computer/ altele.
Consultă lista tatălui, schimbă uleiul la mașină, taie lemne, cumpărături.
Aranjat /curat în garaj.
- 12:00 - 12:30 P.M. Pauză (dacă simte nevoia), 15 minute, singur cu Dumnezeu.
- 2:30 Pregătirea mesei și a celor legate de ea.
- 3:00 Masa de prânz - la timp.
- 3:30 Vasele, curat, aspirat, lemne de foc.
- 4:00 - 6:00 Proiecte personale, de exemplu să facă o bancă din lemn, să facă o potecă, să cioplească lemne, scrisori, bătut la mașină, etc.
- 6:00 - 7:00 În familie - plimbare, vorbit, lucrat împreună la proiecte, etc.

Anexă

7:00 - 8:00	Activități personale - baie fierbinte, citit etc.
8:00	Altar familial.
8:30	Culcarea - la 9:00 se sting luminile, dacă nu mai devreme.

Program de iarnă

(când Matthew și Andrew aveau 9 și respectiv 7 ani)

6:00 - 8:00 A.M.	Trezirea, rugăciune (15 min.). Duș, spălat dinți, băut apă (3 pahare), îmbrăcat corespunzător (15 min.). Studiu personal (1 oră) studiu biblic. Revizuirea învățăturilor cu mama și tata (5-10 min.). Gata de lucru înainte de 8:00.
8:00 - 8:30	Altarul familial.
8:30 - 9:00	Activități individuale - făcute zilnic, schimbate lunar. Fiul #1: mătură, scutură covoarele, aspiră, își face patul. Fiul #2: golește coșul de gunoi, arde gunoiul, umple lada cu lemne, își face patul, face patul părinților. Mama: curat în baie, pune rufe la spălat, calcă.
9:00	Micul dejun.
9:30 - 10:00	Fiul #1 - spală, clătește, șterge, aranjează vasele. Fiul #2 - curăță masa, pune mâncarea la loc, aspiră, împachetează și aranjează hainele.
10:00 - 2:00	Școala.
12:00 P.M.	15 min. Pauză cu Dumnezeu, singur, în tăcere.
2:00	Treabă afară, dacă școala și activitățile s-au terminat. Dacă s-a terminat treaba - schiat, plimbare, proiecte personale.
2:30	Ajutor mamei să pregătească masa de prânz.
3:00	Masa de prânz.
3:30 - 4:00	Fiul #1 - spală, clătește, șterge, aranjează vasele. Fiul #2 - curăță masa, pune mâncarea la loc, aspiră. Consultă lista mamei cu activități.
4:30 - 6:00	Activități personale - construiește colivie, plimbare cu un părinte, joacă marbles, adună bețe, joacă în zăpadă, alte astfel de activități distractive.

Viață din belșug

6:00 - 7:00	Lecția cu tata - despre natură
7:00 - 8:00	Activități liniștite - desenat, colorat, citit povești, proiect de artă sau cadou.
8:00	Altar familial.
8:30	Culcarea - stingerea.

Lucrările tipice de afară încep cu această vârstă și treptat au trecut la alte activități:

Înlăturat zăpada din jurul casei, de pe acoperișul serei, îndepărtat nămeții, atașat plugul la camionetă, aranjat și curățat garajul, podul.

La doisprezece ani și mai târziu: îndepărtat zăpada cu plugul în jurul casei, făcut pârtie cu snowmobil-ul, spălat mașina săptămânal, dusă în garaj, pârtie cu plugul pe drumul până la șosea, multiplicat casete, fotocopiat articole, scris mesaje, lucru pe calculator.

Primăvara: pregătirea serei pentru plantat, plănuierea necesarului de mâncare și de semințe care trebuie comandate, plantarea semințelor, curățenie în pod, revizuirea tuturor posesiunilor, înlăturat, vândut, dat orice lucru în plus, frecat pereții, curățenie de primăvară, vopsit.

Program de vară

(când Matthew și Andrew erau de 10 și respectiv 8 ani)

6:00 A.M.	Trezirea, rugăciune personală (20 min.). Duș, spălat pe dinți, băut apă, îmbrăcat (15 min.). Studiu personal (1 oră), studiu biblic. Recapitulare cu tata (5-10 min.). Nu se vorbește, pregătire pentru altar înainte de ora 8:00.
8:00 - 8:30	Altar familial.
8:30 - 9:00	Activități individuale, aceleași trecute mai sus.
9:00	Mic dejun.
9:30 - 10:00	Curățenie.
10:00 - 12:00	(Aprilie) construirea serei, folie de plastic, pământ, plante, apă. (Mai) curățenie în fața casei de cum se topește zăpada, pus leagăn. (Mai/ Iunie) plivit brazdele cu flori, repararea drumului.

Anexă

	Tuns iarba.
	Arat grădina, plantat, plivit sera și grădina.
	Plantat legume și fructe.
12:00 - 12:15	Timp cu Dumnezeu, rugăciune, citit, revizuirea zilei, consacrare.
12:15 - 1:00	Timp personal.
1:00 - 2:30	Proiecte de vară cum ar fi: să ajute la construirea cabanei pentru musafiri, construirea leagănelui, tăiat copaci.
	Activitate directă - a preda lucruri practice.
2:30	Să o ajute pe mama la pregătirea mesei.
3:00	Masa de prânz.
3:30 - 4:00	Curățenie.
4:00 - 4:30	Consultă lista de activități a mamei.
4:30 - 6:00	Timp personal, dacă toate celelalte activități sunt terminate la timp: cutie de nisip, cutie pentru păsări, etc.
6:00 - 7:00	Citit din Biblie, memorare, citit în familie.
7:00 - 8:00	Timp personal - plimbări în familie, stat de vorbă, jocuri, proiecte.
8:00	Altar familial.
8:30	Culcarea.

Programul de vară tipic: începând cu această vârstă proiectele se dezvoltă pe măsură ce copiii cresc.

Redecorează camera, zidesc, construiesc uși, rafturi și dulapuri, pun fire pentru becuri în dormitor, ajută tâmplarii să construiască cabana noastră de oaspeți, ajută la montarea conductei de apă, adună lemne, taie lemne cu drujba, lucrează pentru vecini în grădină, îngrijesc grădina, construiesc un dulap mare, experiență de zidărie: sparg piatră pentru casă, lucrează cu vecinii la turnarea betonului, reconstruiesc veranda din fața casei, zidesc pietre pe peretele din față.

Orarul școlar pentru acasă

(când Matthew și Andrew aveau 12 și respectiv 10 ani)

5:30 A.M.	Scularea, duș, îngrijire personală.
5:45	Rugăciune.
6:00 - 7:00	Studiu biblic Primul obiect de studiu.

Viață din belșug

- 7:30 - 8:00 Fiul#1 - pregătește masa
Fiul #2 - începe exercițiile de matematică.
- 8:00 - 8:30 Altar în familie (istoria bisericii, etc.). Obiective în afara programului.
- 8:30 - 9:00 De completat lista de activități, vezi celălalt orar pentru mai multe detalii.
Fiul#1 pregătește masa și își face lucrarea lui.
- 9:00 - 9:30 Mic dejun.
- 9:30 - 10:00 Curățenie.
- 10:00 - 11:30 Engleza **obiectul de studiu nr.3.**
- 11:30 - 1:00 P.M. Terminarea orelor.
O oră de lucru practic afară (îngrijirea mașinii, zăpada etc.).
15 min. Timp personal cu Dumnezeu.
Timpul rămas este liber.
- 1:00 - 2:00 Matematică, obiectul nr.4.
Mama predă fiilor.
- 2:00 - 3:00 Pregătirea mesei, fiul #2.
Fiul #1 face exerciții în plus de matematică.
- 3:00 - 3:30 Masa de prânz - la timp.
- 3:30 - 4:00 Curățenie, vezi celălalt program pentru detalii.
- 4:00 - 6:00 Timp personal, dacă toate activitățile au fost terminate
- 6:00 - 6:30 Recapitulare la engleză, gramatică, obiectul de studiu nr.5.
- 6:30 - 7:30 Momente de părtășie în familie - plimbare, stat de vorbă, alergări, proiecte de familie.
- 7:30 - 8:00 Activități liniștite - citit individual sau în familie, arta, **obiectul de studiu nr.6.**
- 8:00 - 8:30 Altar **Obiect în afara programului.**
- 8:30 La culcare - citit, opțional.
- 9:00 Stingerea.
- Scopul **educației practice** - să fie eficientă în activitățile de zi cu zi.

Programe desenate

Multe familii au folosit programe desenate atunci când copiii lor erau prea mici ca să poată citi. Sunt metode eficiente și funcționează astfel: toate activitățile de dimineață, cum ar fi să facă patul sau să-și spele dinții

sau să spele vasele și să meargă la altarul familial, sunt puse pe un poster cu imaginea unui ceas care indică ora. Copiii pot învăța programele înainte de a învăța să citească sau să spună cât este ceasul.

Programul zilnic al familiei Canuteson

(Ellen 12 ani, Travis 8 ani)

4:30	A.M. Trezirea părinților, timp personal cu Dumnezeu.
5:30	Ellen se trezește, timp personal cu Dumnezeu.
6:00	Se trezește Travis, momente de părtășie în familie în patul lui mare.
6:10	Ellen și Travis fac patul și se îmbracă, părinții fac duș.
6:30	Ellen pregătește micul dejun.
7:00	Travis se roagă cu mama.
7:30	Altar familial.
8:00	Mic dejun.
8:30	Activități de dimineață pentru toată familia
9:00	Încep orele de școală acasă, Ellen – pian
12:00	Altar de amiază și povestiri
12:30	Joacă
1:00	Școală
2:00	Pregătirile pentru masa de prânz
3:00	Masa
3:30	Activitățile după-amiezii
4:30	Timp liber pentru activități sau joacă
5:45	Descărcarea mașinii de spălat vase
6:00	Părtășie în familie
7:45	Baie
8:00	Culcarea pentru copii
9:00	Culcarea pentru mama și tata.

ALTE CĂRȚI LA EDITURA ZAPPY'S:

Scăpare la Dumnezeu

Autor: **Jim Hohnberger**

180 pagini

Această carte este mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

Evanghelia este despre oameni

Autor: **Jim Hohnberger**

104 pagini

Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

Revoluție la Vatican

Autor: **Dr. Martin H. Kobialka**

248 pagini

O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

Subiecte uimitoare

Foarte răspândit în SUA acest ciclu de 27 studii biblice a fost conceput de organizația creștină Amazing Facts.

Acest ciclu este format din două seturi de 14 și respectiv 13 broșuri care dezvăluie într-un mod gradat frumusețea și bogăția Sfințelor Scripturi.

Fiecare broșură are 16 pagini, coperti color și imagini alb-negru la interior. Sunt prezentate într-o formă grafică foarte atrăgătoare.

“Biblia spune” este motto-ul care stă la baza prezentării fiecărui subiect în parte. Modul explicit și simplu în care sunt prezentate subiectele fac din acestea un bun ghid în studiul Bibliei atât pentru cei care fac primii pași cât și pentru cunoscători.

Trâmbița dimineții

Autor: Lewis R. Walton

116 pagini

Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeției biblice, a spiritului profeției și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- Suntem dispuși să acceptăm restrângerea libertăților civile și religioase?

- Există alternativă la soluțiile politico-religioase care sunt gata să fie puse în aplicare?

- Rezolvă acestea problemele lumii moderne?

Sunt numai câteva întrebări alături de multe altele la care găsim răspuns pe paginile cărții

Ultimul tren

Autor: **Morris Venden**

216 pagini

“Ultimul tren” - oferă puncte de vedere noi, revelatoare (unele chiar șocante) asupra problemelor cu care urmează să ne confruntăm în zilele ce vor veni. De fapt “trenul” este singurul lucru imaginar din această carte care ne deschide ochii! Restul istorisirii este tot atât de adevărată cât este viața pe această planetă. Ceea ce veți citi în această carte va influența viața dumneavoastră pentru totdeauna...

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 334 775 e-mail: zappys@fx.ro